

MARIUS TRIPON

**DE CE TREBUIE
SĂ NE BOTEZĂM?**

Volumul XII

**52 de mesaje
pentru
52 de săptămâni**

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2016 S.P.M.C.R.

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din *Biblia*, versiunea Cornilescu, 1923.

Editarea: *Irina Comșa, Loredana Goangă*
Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*
Coperta: *Marius Tripon*

Din dorința de a fi folositor Iubitului Stăpân și din simțul unui suflet veșnic îndatorat s-a născut în mine dorința ca în cuvintele mele simple să scriu aceste mesaje, care să îndrume spre „Cel Bun“, să hrănească și să încurajeze sufletul doritor de Dumnezeu. Dorința mea este ca Duhul Sfânt să dea autoritate și gust acestor mesaje, astfel încât sufletele care nu-L cunosc pe Blândul Păstor să poată primi cel mai important și cel mai mare drept oferit muritorilor și anume „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu“. Acest „DREPT“ dă libertate sufletului încătușat și face posibilă trăirea unei vieți împlinite și fericite, cu foloase veșnice. Scopul, ținta și cercul de audiență intenționat pentru aceste mesaje sunt sufletele scumpe ale oamenilor din regiunile țării unde nu sunt case de rugăciune, unde ei să audă vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cartea aceasta este scrisă în cuvintele unui emigrant român care, ca și copil acum câțiva zeci de ani, s-a stabilit în străinătate. A lui Dumnezeu să fie toată slava și mulțumirea pentru harul de a putea fi de folos Împărăției Lui.

Marius Tripon

CUPRINS

1. De ce trebuie să ne botezăm?	11
2. Programări divine	18
3. Poza sufletului	24
4. Taine ascunse sub ochii noștri	29
5. Omul după care n-a regretat nimeni	34
6. Scurtăturile	39
7. Otniel	44
8. O copie reușită	49
9. Nu muta hotarul!	54
10. Un erou nu prea cunoscut	59
11. Despre jertfa Domnului Isus	64
12. Un judecător rău	69
13. Ahitofel	74
14. Despre restaurare din declin spiritual	79
15. Învierea Domnului	85
16. Frica de moarte	91
17. De ce să-i dau Domnului?	96
18. Rut	102
19. Debora	107
20. Mila	112
21. Jertfa nebunilor	118
22. Măgărița cuvântătoare	124
23. O jertfă neobișnuită	130
24. Iefta biruitorul	136
25. Cazul „Iefta“	141
26. Noe	147

27. Sărutul de nedorit	152
28. Împăratul David	158
29. Un duh zdrobit	163
30. Capcana invidiei	169
31. Scuze	174
32. De unde îți vine bucuria?	179
33. Focul mâniei	184
34. Îndreaptă ce este strâmb	189
35. Fii mulțumitor!	194
36. Starea de depresie	199
37. Cărarea luminii	205
38. Primul sacrificiu	211
39. Duhul critic	216
40. Fii ascultător!	222
41. Vremea deciziei	228
42. Urăște Dumnezeu?	234
43. Cu ce garanție te căsătorești?	239
44. Suferințele de acum	244
45. Promisiunea	249
46. Doctorul și bisturiul	255
47. Cum a furat Solomon	260
48. Nerăbdarea cu Dumnezeu	265
49. Abuzul religioșilor	270
50. Altarul de jertfă	275
51. De ce au mers magii la Ierusalim	281
52. Cum va fi în Noul An?.....	286

CUVÂNT ÎNAINTE

Trăim vremuri în care oamenii parcă se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu, datorită faptului că se neglijează Cuvântul Evangheliei. Cei care neglijează Cuvântul lui Dumnezeu și încetul cu încetul se adaptează la cultura lumii se îndreaptă în mod sigur spre păgânism, fapt confirmat și prin închiderea multor biserici din lumea occidentală.

Păgânismul contemporan nu este atât de evident ca și cel din vechime în care idolii erau chipuri cioplite sau turnate, foarte vizibile. Astăzi formele de manifestare idolatre sunt mult mai subtile, luând înfățișarea unor nevoi și libertați ale omului modern.

Valorile morale și spirituale se schimbă, încet dar sigur, prin chestiuni pe care le considerăm mai puțin importante în relația noastră cu Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că omul modern și-a schimbat filozofia de viață, punându-l pe om în centrul vieții și nu pe Dumnezeu.

Într-un astfel de context, pastorul Marius Tripon, răspunzând chemării lui Dumnezeu, se angajează la o mare și importantă lucrare, aceea de a pune în pagină mesaje din Cuvântul lui Dumnezeu. Deși plecat de câțiva zeci de ani din România în SUA, se reîntoarce mereu în România și de fiecare dată cu un nou volum de mesaje din Cuvântul lui Dumnezeu.

Dorința pastorului Marius Tripon este să vadă tot mai mulți români întorcându-se la Dumnezeu și pentru acest fapt a depus eforturi fizice, spirituale și financiare considerabile. După câteva volume cu sute de mesaje din Cuvântul lui Dumnezeu, prin care autorul încearcă să capteze atenția cititorilor și să-i familiarizeze

cu Cuvântul lui Dumnezeu, se întoarce acum cu un nou volum intitulat „De ce trebuie să ne botezăm?”

Intenția autorului este să-i conducă pe cei care își deschid inima la Cuvântul lui Dumnezeu spre o relație cu Dumnezeu confirmată prin legământul botezului. Acest fapt s-a întâmplat de la începutul Bisericii creștine, atunci când apostolul Petru predică Evanghelia și mulțimile pun întrebarea: „...«Fraților, ce să facem?» «Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre...»“ (Faptele Apostolilor 2:37-38).

Botezul nu este doar o formă sau o ceremonie, ci o experiență bine definită. Din punct de vedere biblic, botezul este asociat cu pocăința și iertarea păcatelor (Faptele Apostolilor 2:38), unirea cu Hristos (Romani 6:1-10) și facerea de ucenici (Matei 28:19). Botezul noutestamental exprimă în mod public, printr-un act exterior, trăirea lăuntrică a credinciosului.

Fie ca învățăturile prezentate de pastorul Marius Tripon să conducă cât mai mulți oameni la o trăire adevărată împreună cu Hristos.

Pastor Gheorghe Popa

1

DE CE TREBUIE SĂ NE BOTEZĂM?

„Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el.“ Matei 13:1

Pentru că în multe cazuri creștinii de diferite nuanțe denominaționale urmează un șablon de reguli primit de la generația anterioară, și nu neapărat acela al apostolilor Domnului Isus (Iuda 1:3), s-a ajuns ca astăzi să existe tot felul de creduri și practici creștine. Una dintre aceste învățături, în dreptul căreia interpretarea oamenilor este împărțită, este botezul în apă (2 Timotei 1:13). Deoarece fiecare generație de creștini parcă a schimbat doar puțin învățătura apostolică, ca să o adapteze la împrejurările și măsura lor de credință, creând astfel eroare în doctrină, când lucrurile din Scriptură nu au fost înțelese, crezute pe deplin sau nu au fost dovedite în trăire, nu este de mirare că, privind în urmă, pot fi numărate zeci de mii de denominațiuni creștine. De-a lungul scurgerii vremii, religiile au creat sisteme și liste de reguli, dar Împărăția lui Dumnezeu a produs și produce în oamenii care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu o cultură a Cerului a cărei legi nu se schimbă și nu depinde de o generație sau o locație geografică de pe pământ.

O fetiță mică a văzut procesul botezului în biserică și, apoi, când s-a dus acasă, a fost surprinsă în baie, de mama ei, botezându-și păpușa în apă. Mișcată de decorul schimbat al casei de rugă-

ciune, de fețele luminoase ale candidaților care radiau bucurie, a vrut să experimenteze și ea, în felul ei, acea sărbătoare. Astfel de întâmplări parcă pun un zâmbet pe fața noastră și nu ne fac să acuzăm chiar dacă, într-un caz ca și acesta, fetița nu a înțeles sacralitatea aceluia act. Noi, ca adulți, înțelegem mult mai mult decât acea fetiță și ne bucurăm de mult mai mult, în urma ascultării de Dumnezeu care a pus botezul înaintea noastră nu ca o sugestie ci ca o poruncă. „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.“ (Marcu 16:16)

Botezul nu era ceva nou pentru oamenii din vremea Domnului Isus fiind practicat și chiar abuzat mai târziu de iudeii de la Qumran. Scrierile vechi vorbesc despre învățători greci care-și botezau ucenicii „sub învățătura lor“, de aceea, când Ioan a început să boteze, nimeni nu a fost surprins. Ioan Botezătorul a început să boteze la Iordan și oamenii, cu dorința de a se ști bine cu Dumnezeu, ieșeau la el ca să fie botezați. Ioan a primit de la Dumnezeu mandatul de a vesti venirea Împărăției lui Dumnezeu (Matei 3:1-3) chemând oamenii la botezul pocăinței spre iertarea păcatelor (Luca 3:3) și pregătind în acest fel calea Domnului (Luca 1:76), întocmai cum a prorocit tatăl lui, Zaharia. Ioan a rostit mesaje aspre (Matei 3:7), am putea spune, mesaje prin care a chemat oamenii la pocăință, la schimbarea vieții lor după legile Împărăției lui Dumnezeu. Mesajele lui erau bine cunoscute de poporul care se aduna de prin cetăți la el, chiar dacă cei mai religioși oameni nu l-au primit (Luca 20:5). Chiar și cărmuitorul Irod îl asculta pe Ioan cu plăcere, se temea de el și chiar stătea „în cumpănă“ când conștiința îi era provocată de cuvintele lui Ioan (Marcu 6:20).

Ioan Botezătorul l-a identificat pe Domnul Isus ca fiind „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1:29) și totuși reiese clar din cuvintele lui că a fost puțin dezorientat când Domnul Isus, așa cum spune textul citat la început, a venit la el ca să fie botezat. A văzut în El pe Acela care putea da acel botez care îi era de trebuință lui (Luca 3:16). Ezitarea lui de a-l boteza ne

spune că nu a fost ceea ce s-a așteptat, dar Domnul Isus l-a ajutat să înțeleagă că acest botez era parte din misiunea lui. Această nedumerire a lui era din cauza că Ioan boteza „spre iertare“ și a venit la el Acela care nu avea nevoie de iertare, lucru care pune în fața oamenilor o mare întrebare: „De ce s-a botezat Domnul Isus?“ Botezul Lui a marcat într-un mod oarecum oficial începutul misiunii Lui într-un mod mult mai rapid, atingându-și, trei ani și jumătate mai târziu, ținta cu moartea și învierea Lui.

Domnul Isus a venit pe pământ ca să vestească Împărăția Cerurilor (Marcu 1:38) și să moară ca jertfă înlocuitoare pentru oricine crede în El ca Mântuitor (Luca 19:10). Domnul Isus avea aproape 30 de ani (Luca 3:23) când și-a început lucrarea, când în apa Iordanului Duhul Sfânt s-a coborât peste El în chip de porumbel și s-a oprit peste El (Ioan 1:32). În acele clipe din Cer s-a auzit vocea Tatălui care a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.“ (Matei 3:17) Ioan precum și cei din jur au avut ocazia să fie prezenți la locul unde a fost în deplină colaborare Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, adică un Dumnezeu în trei Persoane. Se cunoștea în acea vreme botezul pocăinței, dar Domnul Isus nu avea nevoie de el. Se cunoștea botezul prozelitilor care aveau la credința în Dumnezeul lui Israel, dar Domnul nu avea nevoie nici de acesta pentru că era evreu. Atunci, care a fost motivul, de ce s-a botezat, în afară de faptul că prin aceasta ne-a dat un exemplu de umilință? Scriptura mai vorbește de un botez pentru preoți.

Legea dicta ca Marele Preot să fie spălat cu apă înainte de a accepta poziția aceea atât de importantă. „Moise a adus pe Aaron și pe fiii lui și i-a spălat cu apă“ (Leviticul 8:6). Această ceremonie a fost urmată de turnarea uleiului pe capul lui Aaron ca să-l sfințească și să-l consacre lucrării sfinte la care a fost chemat de Dumnezeu. „Din untdelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron, și l-a uns, ca să-l sfințească.“ (Lev. 8:12) Acel act iniția slujba de Mare Preot și din acea zi preoții erau împuterniciți să aducă din partea poporului jertfe autorizate care erau acceptate de

Dumnezeu. Aceia care aleg să ceară, și primesc botezul, devin, într-un fel, ca și preoții din vechime, „o preoție împărătească“ (1 Petru 2:9), devin „o împărăție și preoți pentru Dumnezeu“ (Apocalipsa 1:6). La fel ca preoții din vechime și chiar mai mult decât ei, pentru că noi avem o mai bună înțelegere a planului de mântuire, când ne pocăim devenim o făptură nouă (1 Corinteni 5:7). Aceia care aleg să facă legământ cu Domnul Isus (1 Petru 1:21, Psalmii 50:5), prin botez, primesc acces la tronul lui Dumnezeu (Evrei 10:19) fără să mai aibă nevoie de un intermediar între ei și Domnul Isus care este Dumnezeu (1 Timotei 2:5). Rugăciunile lor au o altă prioritate pentru că ei sunt copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1, Romani 8:16).

La fel ca preoții din vechime, cei care fac legământ cu Domnul Isus prin botez trebuie să urmărească mai întâi interesele Împărăției lui Dumnezeu, ceva ce preoțimea, din vremea când Domnul Isus era pe pământ, se pare că a uitat să facă. Botezul Domnului Isus marchează începutul lucrării Lui, când a fost uns în mod oficial ca mare preot al nostru (Evrei 3:1; 4:14, 15). Așa cum Duhul Sfânt s-a coborât peste El, se coboară și astăzi ca să locuiască în aceia care se pocăiesc și cer această umplere sfântă, care este o promisiune a Domnului Isus (1 Corinteni 6:19; Ioan 14:16, 17). Cei care aleg să ceară să fie botezați și sunt botezați în apă au și ei dreptul ca Cerul să se deschidă deasupra lor, să vină Duhul Sfânt peste ei și să audă vocea Tatălui. El vorbește „când într-un fel când în altul“ (Iov 33:14), dar cel mai des vorbește prin Cuvântul Scripturii. Să botezi un copil care nu cere să fie botezat, pentru că nu știe vorbi limba credinței, așa cum a cerut famenul etiopean să fie botezat (Fapte 8:26-39), înseamnă să pui un copil în poziția de preot al lui Dumnezeu fără să ceară, iar această cinste nu este a vreunui muritor. „Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron“ (Evrei 5:4). Preoții evrei din vechime au fost botezați în apa ritualului de curățire, Domnul Isus a fost botezat de Ioan în Iordan și noi suntem botezați oficial când cerem și sun-

tem cufundați în apa botezului. Un copil mic nu poate nici cere botezul și nici nu se poate bucura de ce înseamnă botezul, cum s-a bucurat temnicerul din Filipi când s-a botezat (Fapte 16:34). După cum preoții erau chemați la slujba de preot, după cum Domnul Isus a fost trimis de Tatăl să vină pe pământ ca să fie Marele nostru Preot și noi trebuie să alegem „noi“ să ne botezăm când suntem chemați de Dumnezeu la mântuire prin glasul Evangheliei, făcându-ne copii ai lui Dumnezeu (Ioan 1:12), fiind apoi parte dintr-o preoție sfântă. Cei care se botează cu botezul Nou Testamental, în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt (Matei 28:19) sunt suflete care au auzit mesajul chemării la mântuire și, alegând să nu mai stea în cumpănă, s-au pocăit schimbându-și viața și au luat hotărârea să nu se rușineze de Domnul Isus ci să intre în ascultare de Dumnezeu și să se boteze.

Botezul biblic practicat de aceia care sunt creștini născuți din nou a fost inițiat de Domnul Isus și este un act ceremonial simbolic care reprezintă îngroparea în moartea Domnului Isus (Romani 6:3) și moartea față de păcat (Romani 6:11). Ieșirea din apa botezului simbolizează începerea unei vieți noi trăite spre slava lui Dumnezeu (Romani 6:4). Botezul Nou Testamental este un botez ca al Domnului Isus, prin scufundare, care pentru unii înseamnă o umilință prea mare. Întocmai cum nimănui nu i-ar conveni să fie îngropat când moare lăsându-i-se afară o mână sau un picior, cel care vrea să se boteze acceptă botezul prin scufundare. Actul botezului, îndeplinit de slujitorii lui Dumnezeu (Efeseni 4:11), stă în chemarea numelui Domnului (Fapte 22:16) peste acela care, prin pocăință, și-a predat viața Domnului Isus. Botezul este important pentru că Dumnezeu îl consideră important și de aceea ne cere să-l îndeplinim. Botezul, care este ca și o imagine profetică a ceea ce înseamnă să fii îngropat cu Hristos, înseamnă ascultare și credință. Botezul este un ritual sacru în care credința, la fel ca la „masa Domnului“, îmbracă o haină vizibilă. Botezul este atât de important încât, la acest eveniment din viața Domnului Isus pe pământ, Dumnezeu a vorbit cu glas audibil

oamenilor și totuși unii astăzi se fac că nu-L aud când El spune: „Pocăiți-vă căci Împărăția cerurilor este aproape!“. Mulți refuză categoric, iar unii refuză amânând întoarcerea lor la Dumnezeu, deși felul cum îi va surprinde ziua plecării de pe pământ, împăcați sau neîmpăcați cu Dumnezeu, va determina locul unde vor fi pentru vecii vecilor. Botezul este atât de important încât Dumnezeu a îngăduit ca Duhul Sfânt să se manifeste într-un mod fizic, vizibil oamenilor. În ziua Cinzecimii oamenii cu foame după Dumnezeu și din dorință de ascultare de Dumnezeu au spus: „Fraților, ce să facem? «Pocăiți-vă» ... și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor“ (Fapte 2:37, 38). Lucruri minunate, nu doar văzute ci și nevăzute, au loc la acest eveniment. Cei care își predau viața Domnului Isus sunt adăugați lui Hristos, ca cei din Antiohia (Fapte 11:24), când se botează, îmbrăcându-se cu Hristos (Galateni 3:27), pentru că au fost botezați în moartea Lui (Romani 6:3, 4). Botezul este ca semnarea unor acte care te fac proprietar legal al unei proprietăți valoroase, la care, pe lângă martori văzuți, sunt și martori nevăzuți (Evrei 12:1).

Se botează aceia care, simțind nevoia de a avea un Mântuitor care să le ierte păcatul, au ajuns să-L cunoască pe Domnul Isus așa cum ni-L prezintă Scriptura ca apoi, după pocăință, să continue să trăiască o viață în care se poate vedea felul Domnului Isus de a trăi. Pocăința este evenimentul care îți schimbă viața și felul în care gândești despre Dumnezeu, despre păcat și neprihănire ca, sub cărmuirea Duhului Sfânt, să devii o soluție pentru problema sufletească a altora, pentru că un suflet care are în el Duhul Sfânt este o persoană de influență înspre bine. Ai ales tu să faci acest legământ prin botez cu Dumnezeu? „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii“ (2 Corinteni 6:2). Botezul este o mărturie pe care o depui, prin care spui că Isus Hristos ți-a schimbat viața, după cum inelul pe mâna unei tinere spune că s-a logodit (2 Corinteni 11:2). Botezul este evenimentul care spune că te-ai hotărât să treci de partea luminii; este evenimentul care spune că ai luat decizia să treci de la religie la relație

personală cu Isus Hristos. Dacă gura ta nu a cerut să fii botezat, dintr-un simț al urgenței te îndemn să faci acest pas până când mai poți pentru că nu poți conta pe ziua de mâine. Primește-L pe Domnul Isus ca Mântuitor, fă legământ cu El prin botez și apoi, ascultând de El, urmează-L îndeaproape ca să ai o veșnicie fericită.

Amin

2

PROGRAMĂRI DIVINE

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...”

Romani 8:28

Am citit povestea unui ateist care era un iubitor al naturii. Acel om s-a dus să viziteze o pădure frumoasă în momentul când se schimba culoarea frunzelor și, tot admirând culorile alese de Creator pentru diferite frunze de pomi, omul s-a rătăcit. Cu cât mergea mai mult se adâncea tot mai mult în desișul pădurii așa că, disperat, a făcut ce nu a mai făcut niciodată. S-a rugat lui Dumnezeu după ajutor. Mai târziu a povestit întâmplarea prietenilor săi și aceștia, curioși, l-au întrebat cum i-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. Ateul, pe ton batjocoritor, a spus că după ce s-a rugat l-a întâlnit pădurarul care l-a scos la loc sigur, așa că nu a fost nevoie ca Dumnezeu să-i răspundă. Este așa de trist când omul nu recunoaște, nu vede și nu aude când Dumnezeu în diferite feluri răspunde și planifică situații prin care vorbește omului. Dumnezeu nu întotdeauna intră în viața omului cu fanfare ci „vorbește când într-un fel, când într-altul, dar omul nu i-a seama” (Iov 33:14).

„O săgeată trasă la întâmplare” a pricinuit moartea împăratului Ahab (1 Împărați 22:34), dar de fapt a fost o pedeapsă dusă la îndeplinire, vestită de prorocul Mica înainte ca Ahab să plece la

luptă. De multe ori omul nu ia seama pentru că i se pare că Dumnezeu nu răspunde cum crede el că ar trebui să răspundă și mesajul acesta are intenția să ne facă atenți ca să ne punem mereu întrebarea: Oare nu vrea să-mi spună Domnul ceva prin situația în care mă găsesc? Vom privi pe scurt la felul neașteptat în care Dumnezeu alege uneori să comunice cu omul. Sunamita a fost o femeie a cărei viață a fost binecuvântată de viața și lucrarea prorocului Elisei. Pentru că era stearpă, Elisei s-a rugat pentru ea și ea a născut un fiu (2 Împărați 4:17), iar când copilul a murit, Elisei, cu puterea lui Dumnezeu care era peste el, s-a rugat și l-a înviat (2 Împărați 4:32-36).

Urmând instrucțiunile prorocului, Sunamita s-a refugiat în perioada de șapte ani de foamete vestită de proroc pe teritoriul filistean, dar când s-a reîntors a aflat că i-au fost confiscate casa și pământul din care trăia (2 Împărați 8:1-6). S-a dus la împărat ca să-și ceară proprietatea înapoi pentru că nu avea unde și din ce trăi, ea și copilul ei. Nu doar „s-a întâmplat” ci, prin programare divină, în acele momente robul lui Elisei, Ghehazi, istorisea împăratului despre minunile făcute de Dumnezeu prin prorocul Elisei. „Și pe când istorisea împăratului cum înviase un mort, tocmai a venit femeia, pe al cărei fiu îl înviase Elisei să roage pe împărat pentru casa și ogorul ei.

Ghehazi a zis: «Împărate, domnul meu, iată femeia, și iată fiul ei pe care l-a înviat Elisei» (2 Împărați 8:5). Abia îi spusese de învierea fiului Sunamitei când femeia a intrat în audiență la împărat și împăratul cutremurat de minunea învierii copilului, cu dovada care a intrat înaintea lui, a ascultat dorința Sunamitei și i-a dat un dregător care să-i dea în mod legal înapoi nu numai casa și pământul, dar și venitul de pe pământ pentru cei șapte ani. Dumnezeu planifică și chiar trimite în calea noastră oameni în diferite situații ca să ne ajute sau ca să-i ajutăm, de aceea trebuie să nu ne pripim în decizii ci să ciulim bine urechile ca să auzim ce vrea să ne spună Domnul în situația în care ne găsim.

Al doilea caz de programare divină la care vom privi este cazul lui David, când acesta era la mare strâmtorare. Dumnezeu l-a ajutat pe David și pe cei 600 de oameni să iasă dintr-o situație dificilă ca să nu trebuiască să lupte împotriva fraților lor, dar când s-au întors în cetatea Țiglac, unde erau familiile lor, au găsit totul pustiu pentru că madianiții atacaseră cetatea și luaseră tot și pe toți, ca pradă de război. Oamenii sperați și cu inima plină de durere după pierderea familiilor lor au vrut să-l omoare pe David cu pietre, deși aveau săbii. David s-a îmbărbătat în Domnul, și când a cerut sfatul Domnului, planul divin, programarea divină, s-a desfășurat în favoarea lui și a oamenilor lui. După răspunsul primit prin preotul Abitar au pornit să-i caute pe cei care i-au jefuit. Dar unde, și în ce parte să știi să te duci? La acest punct critic intervine planificarea divină. „Pe câmp au dat peste un om egiptean, pe care l-au adus la David. I-au dat să mănânce pâine și să bea apă.“ Omul infometat și însetat, apreciind că David i-a salvat viața, i-a spus lui David ce s-a întâmplat și i-a dus la tabăra amaleciților care sărbătoreau capturarea unei mari prăzi de război. Robul egiptean fusese abandonat de stăpânul lui amalecit pentru că i s-a părut bolnav și nu a vrut să-i fie povară. Nu întâmplător a fost lăsat liber cât mai era în viață, ci a fost planificarea lui Dumnezeu ca David și oamenii lui să-și recupereze toate pierderile de la vrăjmași și chiar să dobândească o mare pradă de război.

David a rămas atent la felul acesta diferit, al lui Dumnezeu, de a-i vorbi, de aceea când, mult mai târziu în viață, Șimei l-a blestemat, nu s-a grăbit să-l omoare ci s-a gândit la posibilitatea că Dumnezeu l-a pus să-l blesteme (2 Samuel 16:10). În faptul că David a luat totul înapoi, ba chiar mai mult, este o mare asemănare cu ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi. Domnul a biruit pe Satana și a recâștigat pentru noi libertatea din robia celui rău (2 Petru 2:19), ba chiar mai mult, ne-a făcut fii și fiice ca să fim astfel moștenitori în Împărăția Lui. Dacă, cu privire la David, s-a spus: „aceasta este prada lui David!“, cu privire la Domnul Isus se spune: „acesta este poporul pe care l-a răscumpărat Fiul lui

Dumnezeu murind pe cruce la Calvar!“, tot după o planificare divină, la împlinirea vremii hotărâtă de Dumnezeu. Privind la acest fel de a lucra al lui Dumnezeu trebuie să recunoaștem că o criză din viața noastră ne poate pune într-o împrejurare rânduită de Dumnezeu cu un anume scop.

Al treilea exemplu la care vom privi este un exemplu de „întârziere neașteptată“, de răsplătire planificată de Dumnezeu în viața iudeului Mardoheu, care a descoperit un plan de asasinare a împăratului Ahașveroș (cunoscut și ca Zerxes cel mare), fiul lui Darius I, făcut de slujitorii împăratului: Bigtan și Tereș. Dumnezeu a îngăduit ca fapta lui bună să nu fie răsplătită imediat ci cu întârziere. Oare cum ne-am simți dacă am salva viața președintelui țării și nimeni nu ar spune nimic? Hadasa, sau Estera, era verișoara lui Mardoheu și ca soție a lui Ahașveroș, când un vrăjmaș al israeliților a vrut să anihileze poporul iudeu, cu riscul vieții ei a intervenit la împărat și astfel poporul a fost izbăvit (Estera 5 și 6). Fapta bună a lui Mardoheu a fost scrisă în cartea cronicilor și într-o noapte, când împăratul „s-a întâmpat“ să nu poată dormi, a cerut să i se citească din acea carte, ca astfel, după „planul divin“, să afle atunci că fapta lui Mardoheu nu a fost răsplătită. A doua zi, Haman, vrăjmașul lui Mardoheu, a mers la împărat ca să ceară aprobare să-l omoare pe Mardoheu și înainte de a apuca să ceară ceva, împăratul i-a poruncit ca fără întârziere să ridice pe Mardoheu la mare cinste. Întârzierea răsplătirii și cursul evenimentelor din acele zile au fost toate planificate cu mare precizie de Dumnezeu.

Un alt exemplu al planificării divine îl avem în cazul unei schimbări neașteptate pe care Dumnezeu a făcut-o în viața evanghelistului Filip, în cetatea Samariei, cu scopul de a mântui sufletul famenului etiopian care călătorea de la Ierusalim spre casă. Era în timpul când oamenii din Samaria au primit Cuvântul și cetatea se afla în mijlocul unei mari treziri spirituale. Cetatea a fost vizitată de apostolii Petru și Ioan și se crease o mișcare a Duhului Sfânt foarte prielnică mântuirii oamenilor din acea

cetate. De aceea ne dăm seama cât de neașteptată a fost porunca pe care a primit-o evanghelistul Filip de la îngerul Domnului. „Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu“ (Fapte 8:26). Filip era plin de zel pentru lucrul Domnului în cetatea Samariei și totuși Domnul i-a cerut să lase totul și să se ducă prin pustie, deși sunt sigur că nu avea chef să umble prin pustie. Ai fi gata să lași o situație prosperă și să te duci să faci ceva ce-ți spune Domnul, care poate nu face sens pe moment? Filip a ascultat, a întâlnit famenul, i-a deslușit Scripturile care vorbeau despre Domnul Isus în scrierile prorocului Isaia și apoi acesta a cerut să fie botezat. După aceea, spre marea mirare și spre întărirea credinței famenului, Domnul a răpit pe Filip de acolo ca să-l ducă acasă și nu l-a mai pus să meargă pe jos. Facem planuri de tot felul, dar trebuie să continuăm să ascultăm vocea Domnului cum a făcut și Avraam. El a ascultat când Dumnezeu i-a spus să ducă pe Isac la Moria ca să-l aducă jertfă, dar a continuat să asculte, ca astfel să audă și când Domnul i-a spus: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic“ (Genesa 22:12).

De obicei nimeni nu vrea schimbare când devine comod într-o situație bună, dar când planul vieții se schimbă trebuie să te încrezi în Domnul și să ascuți de El. Apostolul Petru nu avea nici cea mai mică dorință să viziteze casa unui netăiat împrejur cum a fost Corneliu, dar Dumnezeu, prin descoperire dumnezeiască, l-a făcut să înțeleagă că trebuie să accepte schimbarea pe care el altfel nu ar fi acceptat-o. Gândurile și planurile noastre sunt de multe ori foarte diferite de cele ale lui Dumnezeu (Isaia 55:8, 9). De exemplu, ca dintr-un umor divin, Dumnezeu a rânduit ca Pavel să fie apostol al neamurilor, cu toate că, privind la educația lui în Lege, noi am spune că era mult mai sofisticat și capabil ca să facă față întrebărilor celor din Israel, dar Dumnezeu, parcă pentru a ne demonstra că nu depinde de abilități omenești, chiar dacă le folosește spre slava Lui, a ales ca un pescar necărturar ca Petru să vestească mai mult Evanghelia lui Isus Hristos evreilor.

Când vom ajunge în Cer vom vedea multe astfel de intervenții ale lui Dumnezeu în viața noastră, planificate de Dumnezeu spre binele sufletului nostru și al celor din jurul nostru. Știind că în toate lucrurile Dumnezeu lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, „încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!“ (Proverbe 3:5).

Amin

3

POZA SUFLETULUI

„Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră.“ Petru 1:15

Ori de câte ori intru în România, pe la punctul de frontieră, trebuie să prezint un document de identitate, care în zilele de astăzi este numit pașaport. Autoritățile guvernului de unde vin mi-au eliberat acest document ca să mă identifice pe unde umblu prin lume, ca fiind o persoană care aparțin țării unde locuiesc. Pașaportul spune cine ești, unde și când te-ai născut și are atașat în el o poză la care grănicerul se uită cu atenție, iar apoi se uită la fața ta. Unde locuiesc eu, adulții trebuie să-și schimbe pașaportul la zece ani și la reînnoirea pașaportului trebuie să prezinți o poză recentă. La ghișeu pentru pașapoarte, o domnă, uitându-se la poza pașaportului expirat și la poza nouă, a spus: „Îmi place poza veche mult mai mult decât poza nouă!“ Funcționara a zâmbit și i-a răspuns: „Peste zece ani, când o să-l reînnoiești din nou, o să-ți placă poza aceasta nouă“. Poza este o reprezentare a chipului nostru.

Pe vremuri a fost un caz când indienilor li s-a făcut o poză, „au fost trași în chip“, și aceștia s-au umplut de frică pentru că au crezut că în poza care arăta fața lor era luat sufletul lor, de aceea nu ar fi dat-o nimănui. Ce este sigur, este că atunci când ajungem să fim verificați la graniță, poza din pașaport trebuie să semene cu

fața noastră ori nu intrăm în acea țară. Epistola către Evrei spune că suntem „străini și călători“ (Evrei 11:13), iar Petru își adresează epistola „către aleșii care trăiesc ca străini împrăștiați“ (1 Petru 1:1) prin diferite ținuturi, dar Pavel spune că există totuși o țară unde nu suntem nici străini, nici oaspeți, ci suntem cetățeni. „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:19). Noi spunem și chiar cântăm că țara noastră este sus și dacă este sus trebuie să fim identificați ca fiind cetățeni ai Țării de sus. Apostolul Petru descrie pentru noi cum arată poza din pașaportul cetățeanului care are ca patrie Cerul și acest pașaport trebuie să-l purtăm cu noi în orice vreme pentru că nu este un carnețel fizic, cu o poză, ci este vorba de trăsăturile omului mântuit. Felul nostru de a fi, de a vorbi și a ne comporta, spune celor din jur cărei împărății aparținem, din cele două. Dacă nu arătăm cum arată un copil al lui Dumnezeu, dacă nu suntem ce zicem că suntem, lumea folosește în dreptul nostru cuvinte ca și: ipocrit, fățarnic, fals și altele chiar mai dureroase decât acestea.

Vom privi puțin la felul cum trebuie să arate poza aceasta ca să fim identificați ca aparținând Țării de sus, care înseamnă că în noi a început să ia chip Hristos. „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până va lua Hristos chip în voi!“ (Galateni 4:19). Apostolul Petru spune că un astfel de suflet este caracterizat prin faptul că, ferindu-se de păcat, trăiește o viață sfântă. „Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt»“ (1 Petru 1:16). A fi sfânt nu este un concept complicat și greu de înțeles. Înseamnă „separat“, „pus deoparte“ și procesul de sfințire cuprinde două trepte mari. Prima treaptă este sfințirea pe care o face Dumnezeu când, în urma pocăinței, ne iartă de orice vină și face aceasta prin Duhul Sfânt, prin Cuvânt și prin meritul și puterea sângelui Domnului Isus vărsat la Golgota pentru păcătoși. A doua treaptă este ceva ce trebuie să alegem să facem noi când ne „separăm“ de felul lumesc de a fi și a face lucrurile, după cum cei ce merg în cer și cei ce nu merg vor fi separați (Matei 25:32). Te separi de felul lumesc de a

trăi în destrăbălări și slujiri idolești cum ar fi dedicarea pentru a aduna bogății pământești. „Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certeri și în pizmă“ (Romani 13:13; 1 Petru 4:3).

Există o carte cu titlul „50 de nuanțe de gri“, iar gri înseamnă nici alb nici negru; o carte despre felul în care păcatul ia forme în viața omului, chiar dacă este camuflat pe dinafară cu ceva ce pare a fi bun. Cel care are poza de identificare potrivită sufletului mântuit, care va fi acceptată la venirea Marelui, nu acceptă decât albul curat, nu acceptă compromisul. Astfel de oameni chiar și gândurile le țin curate ca nu cumva vrăjmașul, cu o săgeată arzătoare de gând murdar, să-i lovească și așa să-și ridice vreo întăritură în mintea lor. Să dorești să fii ca Isus este cea mai mare și mai nobilă dorință pe care poți să o ai pentru că fiecare cetățean al Cerului Îl reprezintă pe Isus și înțelege că nu există un plan „B“ (1 Petru:17-19). Dacă suntem diferiți de lume, poza noastră este bună și trecerea frontierei în lumea spirituală nu ne îngrijorează ci, dimpotrivă, este un eveniment pe care-l dorim.

Fiecare om, care este interesat în a fi identificat ca aparținând Împărăției lui Dumnezeu, trebuie să-și facă un inventar acasă și tot ce nu poate asculta, îmbrăca, viziona, citi împreună cu Isus să arunce afară. De asemenea, frecventarea oricărui loc unde Domnul Isus nu ar participa trebuie întreruptă. Această curățire și acest fel de a te separa de lume trebuie să vină din dorința ta, din râvnă și dragoste pentru Domnul, ca să aibă valoare. Făcând o astfel de curățenie în viața ta poți să trăiești ca unul care știe că a fost răscumpărat „nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur“, „ci cu sângele scump al Lui Hristos“ (1 Petru 1:18, 19). Trăiești tu ca un răscumpărat care nu mai ești al tău ci al lui Hristos? Dacă da, poza ta, văzută de cei de jos și de cei de sus, este bună. Când poza sufletului tău este bună înseamnă că cinstești pe Dumnezeu și prin trupul tău, care, pentru că este neîntinat, este templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6:19, 20). Cel care are o poză bună a sufletului, pentru că este născut din sămânța care nu poate putrezi

(1 Petru 1:23) a simțit ce înseamnă să fie născut din nou și prețuiește această schimbare. Poți citi și auzi multe despre această minune a nașterii din nou, dar numai când ai avut experiența ei poți să spui: „înțeleg, pentru că acum sunt diferit!“ Crezând în Domnul Isus, prin pocăință, oricine cere o viață nouă, o inimă nouă, o identitate nouă o poate primi de la Împărat.

O altă caracteristică a celui care are poza de pașaport autentic, este că iubește. „Deci, ca unii care, prin ascultare de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima“ (1 Petru 1:22). A-i iubi pe oameni este semnul după care lumea ne recunoaște că suntem deosebiți (Ioan 13:34, 35). Dacă spunem că-L iubim pe Dumnezeu și nu ne iubim frații poza noastră nu este autentică (1 Ioan 4:20). Cuvintele apostolului Petru implică ideea că nu poți fi sfânt fără să iubești, iar aceasta se aplică chiar și în dreptul aceluia care nu sunt cum am vrea noi să fie. Când vedem pe cineva care este imoral și poate chiar trăiește în mari păcate, prima noastră grijă să fie nu că e imoral și ne cauzează o displăcere, ci trebuie să ne deranjeze faptul că acel suflet merge spre iad. Nu poți fi moral „spiritual“ dacă urăști, de aceea ne spune Petru să dăm la o parte obstacolele care ne opresc să iubim sufletele oamenilor pentru că toți au în ei chipul lui Dumnezeu. „Lepădați dar orice răutate, orice vicieșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire“ (1 Petru 2:1).

Ca să fim practici în felul în care înțelegem acest fel de iubire, care dorește binele tuturor sufletelor, să ne gândim la o persoană importantă, dragă, pe care o iubim mult; persoană cu care, într-o zi, avem o contradicție așa încât să trebuiască să întrerupem pe moment discuția. Dacă persoana aceea este o persoană dragă nouă, cum este cineva din casa noastră, nu înseamnă că în acel moment nu o mai iubim. Iubirea este, indiferent dacă suntem de acord sau nu cu modul în care vedem o situație. Adevărul absolut este Domnul Isus, dar adevărul cu care avem noi de-a face are dimensiuni. De exemplu, că trebuie să slujim voii lui Dumnezeu

este un adevăr, dar că este bine și de dorit să ai o prietenie cu Dumnezeu este tot o realitate, dar este un adevăr pe care l-am putea numi superior. Amândouă sunt adevărate, dar faptul că El ne numește prieteni (Ioan 15:15) este mai de preț decât primul adevăr că trebuie să-I slujim. Judecata lui Dumnezeu este reală, dar faptul că mila biruiește judecata este tot adevărat, însă pentru noi se pare a fi mai de preț, de aceea, prin deprinderea umblării cu Isus, învățăm aceste dimensiuni spirituale. „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea“ (Efeseni 3:17, 18). Mulți sunt aceia care nu se pot identifica în lume ca și copii ai lui Dumnezeu, ca și cetățeni ai Cerului pentru că argumentează la nesfârșit, despre diferite dimensiuni ale adevărului, neținând seama că revelația nu schimbă temelia pe care a pus-o Dumnezeu o dată, cu privire la ceva, ci doar clădește pe ea.

Apostolul Pavel îl învață pe Timotei cum să aibă de-a face cu certăreții și totuși să continue să le iubească sufletele. „Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri“ (2 Timotei 2:23). Apoi continuă să-l învețe să caute să-i îndrepte pe potrivnici cu blândețe „în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința“ (v. 25), dar a le iubi sufletul nu înseamnă a te compromite acceptând ce vor ei rău. Când avem de-a face cu potrivnici trebuie să înțelegem că după ce noi rostim adevărul Scripturii, nu noi trebuie să-i convingem că sunt greșiți, ci aceasta este slujba Duhului Sfânt (Ioan 16:8), de aceea trebuie să evităm discuții controversate care aduc mai multă pagubă decât folos (Galateni 5:15). Pașaportul eliberat de la Împărăție este individual și fiecare dintre noi, care vrem să fim admiși acolo unde este Împăratul, trebuie să avem un chip asemănător cu chipul lui Hristos. Cei din jur trebuie să vadă în noi comportamentul unui suflet mântuit în care trăiește Hristos, să vadă un om dedicat sfințirii (Evrei 12:14), un om care dovedește că este o făptură nouă care umblă cu prioritate după lucrurile de sus, un om care iubește sufletele oamenilor. Amin

4

TAINES ASCUNSE SUB OCHII NOȘTRI

„Și știi că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știi: Dumnezeu știe), a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte, care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.“

2 Corinteni 12:3, 4

Cuvântul lui Dumnezeu, care este „mai de preț decât aurul“, în narațiunea simplă a povestirilor, ascunde taine care îmbogățesc sufletul nostru și fac de cunoscut celor care au ales „să se facă copii ai lui Dumnezeu“ detalii despre Dumnezeu Tatăl nostru, despre Împărăția Lui, precum și lucruri cu privire la mântuirea sufletelor. Nu doar oamenii pot fi citați „printre rânduri“, ci și ceea ce este așternut în cuvinte pe hârtie. De exemplu, în povestea adevărată a corăbiei lui Noe este ascuns planul de mântuire al omului prin Domnul Isus Hristos. În descrierea vindecării slăbănogului de la Betesda (Ioan 5) vedem nu doar că un paralizat a fost vindecat, deși el nu avea cum să ajungă la apa vindecătoare, ci, de asemenea, putem vedea demonstrat programul harului lui Dumnezeu care, prin credință în Domnul Isus, oferă salvare acolo unde ești, fără niciun efort sau merit personal; ceva ce fariseii din acea vreme nu puteau concepe. Domnul Isus a învățat noroadale folosind ca metodă didactică pilda, pentru că este înțeleasă ușor, dar în același timp poate

ascunde taine (Matei 13:10-13); „Căci celui ce are i se va da“ , într-o altă traducere spune că celui care vrea să știe îi voi spune mai multe. Noi astăzi, la fel ca ucenicii Domnului, avem dorința să înțelegem și să știm mai multe despre tainele Împărăției lui Dumnezeu. Tainele intrigă oamenii, stârnesc curiozitatea și uneori chiar motivează.

O fetiță a terminat clasa întâi cu rezultate foarte, foarte slabe. La începutul clasei a doua, o învățătoare nouă i-a chemat pe fiecare dintre elevi să le spună un secret la ureche, pe care să nu-l cunoască nimeni altul. Fetița aceasta a auzit secretul spus la urechea ei și atitudinea ei față de învățătură s-a schimbat radical, terminând clasa cu „foarte bine“. Ce i-a spus? Învățătoarea i-a șoptit la ureche că ea tare ar vrea să aibă o fetiță ca și ea. Acest lucru a motivat fetița care, ținând secretul doar pentru ea, a simțit că are o mare valoare. Dumnezeu a descoperit Cuvântul Său lui Israel (Psalmii 147:19); a descoperit tainele ascunse în pilde ucenicilor și, de la apostolul Pavel până la noi cei de astăzi, Dumnezeu alege să ne bucure mereu, descoperindu-ne frumuseți din Scriptură care sunt hrănitore pentru sufletul nostru.

În textul citat la început, apostolul Pavel vorbește despre taine care i-au fost descoperite când a fost răpit în Rai; cuvinte pentru care nu a primit autorizație ca să le comunice mai departe. Din ce cunoaștem noi, ce nu poate fi rostit în cuvinte? Emoții, cum este, de exemplu, o durere sufletească sau o mare bucurie, o „bucurie negrăită“ spune Petru (1 Petru 1:8). Sunt cuvinte care nu pot fi divulgate, nu pot fi rostite când nu sunt prețuite întocmai cum a spus și Domnul Isus. „Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă“ (Matei 7:6). În acest fel, unui om care-L hulește pe Dumnezeu nu trebuie să-i vorbesc despre frumusețea Domnului sau despre bucuria de nedescris pe care o simte sufletul când este cercetat de Duhul lui Dumnezeu. Dorința de a cunoaște ne face să căutăm când a fost Pavel răpit în Rai și Cuvântul Domnului ne spune despre un incident din viața

lui, cu vreo 14 ani mai devreme, care a avut loc în Listra. Prin Pavel, Domnul a vindecat un om care nu umblase niciodată și oamenii au crezut că el și Barnaba sunt zei, vrând chiar să le aducă tauri și cununi ca jertfe. În acele momente „au venit pe neașteptate“ iudei potrivnici vestirii Evangheliei lui Isus Hristos, care i-au ponegрит și au ațâțat poporul împotriva lor, așa că oamenii l-au împrășcat cu pietre pe Pavel până când „au crezut că a murit“ (Fapte 14:19, 20).

Evreii erau specialiști în omorârea cu pietre și nu erau ușor de păcălit dacă cineva s-ar fi făcut că e mort. De parcă ar fi fost un joc, ca ceva sadic despre ei, iudeii găseau satisfacție în a arunca cu pietre în victima urii și a disprețului lor ca și oamenii lui David care, într-o împrejurare, au vrut să-l omoare pe David cu pietre deși purtau arme de război. Eu cred că este foarte posibil ca Pavel să fi murit în acel incident și Dumnezeu a făcut o minune aducându-l înapoi la viață, când gloata s-a retras și el a fost înconjurat de prieteni. A fost o minune, pentru că un om verificat ca mort nu se ridică și umblă cum a făcut Pavel în acel caz. Pavel a fost oprit să spună ce a auzit în Rai la fel cum lui Ioan, în revelația pe care a avut-o pe insula Patmos, i s-a spus să nu scrie anumite lucruri: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!“ (Apocalipsa 10:4b). Pavel și Ioan, fiind oameni capabili să țină un secret, nu au comunicat acele lucruri pentru că Dumnezeu a socotit că nu era încă vremea să fie auzite de oameni. Dacă ar fi potrivit să speculez, aș spune că probabil are de-a face cu timpul venirii Domnului. „Toate atârnă de vremuri și împrejurări“ (Eclesiastul 9:11), dar, uneori, „El schimbă vremurile și împrejurările“ (Daniel 2:21) în folosul acelor care-L prețuiesc și-L iubesc pe El.

Această întâmplare din viața lui Pavel ne spune că Dumnezeu spune unele lucruri unora și nu le spune altora. El destăinuiește taine unora și altora nu, pentru că numai acela care prețuiește lumina pe care o primește asupra Cuvântului lui Dumnezeu primește mai multă lumină. Unii văd ce alții nu văd în același text

pentru că de multe ori tainele sunt ascunse chiar în fața oamenilor deoarece pricepera și înțelegerea o primim de la Dumnezeu în măsura în care prețuim ce dă El. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia“ (Deuteronom 29:29). Privind la felul cum alege Dumnezeu să-și descopere tainele celor care le prețuiesc, ești tu un suflet de încredere care prețuiește și împlinește ce El îți dă? Domnul Isus ne numește prieteni (Ioan 15:15) și prietenii, între ei, vorbesc chiar și secrete. Am spune că nimeni care are o minte sănătoasă nu ar refuza prietenia cu Dumnezeu, dar oare cine se califică? „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El“ (Psalmii 25:14). Să luăm sfatul unui înțelept care a spus: „Să ascultăm dar încheierea tuturor lucrurilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om“ (Eclesiastul 12:13).

Ce face un om cu adevărat înțelept (Iacov 3:17) este că ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că celui care ascultă El îi deschide Scripturile ca să le înțeleagă și îi arată calea pe care trebuie să o urmeze. „Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă“ (Psalmii 25:12). Așa se explică că uneori găsești înțelepciune chiar și la aceia care nu au ajuns încă la bătrânețe. „Am mai multă pricepere decât bătrânii căci păzesc poruncile Tale“ (Psalmii 119:100). Dumnezeu spune și astăzi din tainele Lui aceluia care se curățește ca să fie un vas de cinste pe care El vrea să îl folosească. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci“ (Amos 3:7). Dumnezeu caută și astăzi oameni care să fie destul de înțelepți ca să poată cere, primi și prețui din tainele Lui (Psalmii 53:2). El caută pe cineva care să fie de acord cu El în ceea ce este important, ce are preț, și este gata să asculte de El pentru că acela care face așa dovedește că-L iubește pe Dumnezeu. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl meu. Eu îl voi iubi și

Mă voi arăta lui“ (Ioan 14:21). Dumnezeu nu-și descoperă secretele celor care sunt guvernați de o minte firească pentru că mintea firească fără de Duhul este vrăjmașă cu Dumnezeu și destăinuind taine unei astfel de minți doar ar risipi din comorile Lui.

Până când un suflet nu se predă Domnului Isus are mintea întunecată (Efeseni 4:18), pe când acela născut din Duhul (Ioan 3:8) are mintea sănătoasă și primește înștiințări (2 Petru 3:1) de la Dumnezeu, care poate deschide mintea în acest fel (Luca 24:45). Mintea este sufletul cu emoții și voință având o parte numită mintea conștientă (~10%) și o parte subconștient (~90%) care de fapt este inima omului. Partea numită subconștient rulează programe de reflex ca și bătaia inimii și digestia, dar are și o parte care acumulează informații și formează dorințe prin care conduce viața (Ieremia 17:9). Când mintea sau inima este firească are în ea gânduri rele și chiar murdare, obiceiuri și dorințe rele, dorințe de distracție destrăbălată, cuvinte nepotrivite și glume urâte, de aceea, cineva cu o astfel de inimă să nu se aștepte ca Dumnezeu să-i spună taine (Isaia 55:9). A Lui este înțelepciunea spune Iov (Iov 9:4) și El este Înțelepciunea (Proverbe 8:22-31) și o dă aceluia care o cere (Iacov 1:5, 6) cu scop bun, ca să lucreze pentru Împărăția lui Dumnezeu. Și tu poți fi unul dintre aceia cărora Domnul le destăinuie taine și le deschide Scripturile ca să vadă ce nu vede omul de rând. Poate El avea încredere în tine că nu-L vei trăda? Pentru acum, El îți spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică!“ (Ieremia 31:3). Apropie-te de Domnul și El se va apropia de tine, așa de aproape încât să-ți șoptească din tainele Cuvântului Lui pentru că tainele nu sunt strigate. Dumnezeu spune din tainele Lui celor a căror inimă este întregă a Lui (2 Cronici 16:9), de aceea, odată ce L-ai primit pe Domnul Isus ca Stăpân și Domn, mai presus de toate, păzește-ți inima (Proverbe 4:23).

Dacă te apropii de El , îți va spune lucruri pe care cineva le spune prietenului său, apoi îți va spune cuvinte prin care te va învăța cum să umbli și să vorbești cu El, așa cum fac doi oameni care se iubesc. Aceasta este calea spre fericire. Amin

5

OMUL DUPĂ CARE N-A REGRETAT NIMENI

„A murit fără să lase părere de rău în urmă, și l-au îngropat în cetatea lui David, dar nu în mormintele împăraților.“ 2 Cronici 21:20

Privind la viața împăratului Ioram, fiul lui Iosafat, putem învăța o lecție importantă pentru că ne arată cum, un om cu oportunități extraordinare de a face binele și de a-i influența pe alții la a face ce este bine, a trăit o viață de risipă, care înseamnă o viață trăită în neascultare de Dumnezeu, așa că, atunci când a murit nimeni nu a plâns după el. De obicei cineva varsă lacrimi la înmormântări. În vechime se angajau bocitori care să arate o prețuire față de cel care a trecut în veșnicie, dar în cazul lui Ioram a fost altfel, pentru că a trăit și a murit fără să lase părere de rău în urmă. Ioram a murit cum a trăit: rău. Dacă Domnul mai zăbovește să vină, oare după noi o să-i pară rău cuiva? Ioram înseamnă „Iehova este înălțat“ și, deși a avut un nume așa de frumos, viața lui Ioram nu l-a onorat pe Dumnezeu înaintea cerului și a oamenilor. El și-a sfârșit drumul, numit viață, bolnav de măruntaie, o rană fără leac pentru oamenii de atunci, murind în dureri grele.

Am prezentat acest sfârșit tragic dorind să stărnesc gânduri de cercetare în noi, cu privire la ce lăsăm în urmă, prin ce am spus și am făcut. Ioram a fost omul care a cedat în fața provocării păca-

tului și din dorința de a stăpâni și-a ucis frații. „Când a luat Ioram în stăpânire împărăția tatălui său, și când s-a întărit, a omorât cu sabia pe toți frații săi și pe vreo câțiva din capii lui Israel“ (2 Cronici 21:4). Probabil că a învățat de la Abimelec, fiul lui Ghedeon, care a făcut la fel, dar cert este că, abuzând de putere, a fost capabil de o cruzime rară. Avea ca nevastă pe Atalia, fiica Izabelei, și ea, cu învățăturile idolești aduse de acasă, l-a susținut pe Ioram în a face răul, cu toate că tatăl lui Ioram a fost un exemplu bun pentru Ioram. O viață trăită în așa întunecime cum a trăit-o Ioram atrage întotdeauna consecințe de nedorit și, totuși, cu toate că era din cale afară de rău, a fost avertizat de Dumnezeu și chemat să-și schimbe viața.

Edomul s-a răsculat împotriva lui Ioram și și-au pus împăratul lor (2 Împărați 8:20, 21) și Ioram s-a dus la luptă împotriva lor, ca să-i aducă din nou sub stăpânire. Viața i-a fost în pericol când a vrut să stingă acea răscoală, dar Dumnezeu, ca o atenționare, i-a scăpat viața când era încercuit de vrăjmași. Cuvântul lui Dumnezeu, care ar fi trebuit să-l guverneze pe Ioram, spune că el nu avea voie să ia în căsătorie fetele altor popoare (Deuteronom 7:3), ca să nu-i abată inima de la Domnul ca apoi să slujească altor dumnezei cum s-a și întâmplat în cazul lui Ioram.

O altă avertizare a fost scrisoare lui Dumnezeu prin prorocul Ilie, dar Ioram a disprețuit-o și pe aceasta. Pe vremea aceea nu erau poștași care să vină în fiecare zi la ușa ta, dar existau curieri prin ajutorul cărora era posibilă o corespondență între oamenii mari ai vremii de atunci. Într-o zi, Ioram a primit o scrisoare, un răvaș de la prorocul Ilie (2 Cronici 21:12-15) în care i s-a făcut de cunoscut că Dumnezeu ține seama de fărădelegea pe care a comis-o și, de asemenea, i s-a comunicat că urmează pedeapsa. Faptul că Dumnezeu i-a trimis scrisoare îmi spune că mai avea o șansă de scăpare, altfel Dumnezeu nu i-ar mai fi spus nimic, dar Ioram, în loc să se pocăiască, prețuind avertizarea venită de la proroc, nu a arătat niciun semn de pocăință. Ioram, în loc să urmeze calea tatălui său Iosafat, pentru care Dumnezeu a luptat

(2 Cronici 20:17), și să distrugă când întâlnește în calea lui altarele străine și orice formă de închinare la idoli, le-a acceptat pentru casa lui și pentru poporul peste care stăpânea. Atalia a avut un fiu cu numele Ahazia și Cuvântul spune că ea „îi dădea sfaturi nelegiuite“ așa că, dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu cu pedeapsă după avertizare, nelegiuirea ar fi continuat în Israel. Când Ahazia a fost omorât de Iehu, Atalia s-a proclamat împărăteasă și, după obiceiul casei, a omorât tot neamul împărătesc al casei lui Iuda, cu excepția lui Ioas, care a fost scăpat fiind ascuns de cineva (2 Cronici 22:10-12).

Iosafat, tatăl lui Ioram „a căutat pe Domnul din toată inima“ (2 Cronici 22:9), dar fiul său Ioram, cred că în mare parte din cauza căsătoriei pe care a avut-o, a avut o comportare complet opusă și a făcut ce este rău înaintea Domnului. Judecata Domnului s-a desfășurat peste viața lui Ioram și casa lui, într-un mod lent și dureros, ca până la urmă Ioram să moară fără onoare, să fie îngropat ca om de rând și nimănui să nu-i pară rău după el. Dumnezeu l-a avertizat arătându-i că moartea este întotdeauna aproape de el, când ar fi putut muri atunci când l-au încercuit edomiții. De asemenea, l-a avertizat prin boală, care a fost lungă, rușinoasă și dureroasă. „Ea s-a îngreuiat din zi în zi, și pe la sfârșitul anului al doilea i-au ieșit lui Ioram măruntaiele din pricina tăriei bolii“ (2 Cronici 21:19). Înmormântarea a fost simplă și trupul nu i-a fost pus între eroi. Ioram a murit și nimănui nu i-a părut rău că a murit. Probabil că slugile care-i schimbau pansamentul s-au bucurat.

Scriptura ne învață că putem alege să fim între aceia pentru care momentul morții este un „moment fericit“. „Fericite de acum încolo de morții care mor în Domnul!“ «Da», zice Duhul, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!“ (Apocalipsa 14:13). Dacă Domnul nu vine încă, moartea este sigură atât pentru tine cât și pentru mine, și singurul lucru pe care poți să-l faci este să te pregătești pentru acel moment fiind gata să-L întâlnești pe Dumnezeu. Ai tu un nume bun ca să poți muri

bine? Numele bun este numele de copil al lui Dumnezeu mântuit prin jertfa Domnului Isus la Calvar. Ioram nu a sfârșit cu un nume bun și nici nu a fost prețuit. „Un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare, și a fi iubit prețuiește mai mult decât argintul și aurul“ (Proverbe 22:1). „Mai mult face un nume bun decât untdelemnul mirositor, și ziua morții decât ziua nașterii“ (Eclesiastul 7:1). Umblând prin cimitir, am observat că oamenii, într-o ultimă disperare după slavă, își pun pe piatră titluri onorifice ca: inginer, doctor, avocat etc. Acestea nu au valoare în Țara de sus, pentru că atunci când treci pragul în veșnicie ești doar mântuit sau nemântuit, cu destinația Rai sau Iad. Oricine ai fi în lumea aceasta, privind la felul în care se măsoară timpul în cer, „vremea plecării tale este aproape“ (2 Timotei 4:6-8) și vei începe o perioadă de timp numită „veșnicie“. De aceea, cu gândul cel mai smerit, ca unul care a fost păcătos și a primit iertare de la singurul care o poate da, de la Dumnezeu, te întreb: „Ești tu gata să stai înaintea lui Dumnezeu să-I spui ce ai făcut cu Fiul Său, pe care L-a dat la moarte pentru tine?“

L-ai primit ca Mântuitor sau L-ai refuzat categoric sau L-ai refuzat prin amânare? Mulți sunt copleșiți de sentimentul că nu le ajunge timpul pentru că se îngrijesc de lucrurile pământești, dar un om înțelept își face timp pentru suflet pentru că peste o sută de ani ca și peste un milion de ani nu va conta ce ai avut sau ai reușit să faci pentru pământ, ci va conta ce ai făcut pentru Împărăția lui Dumnezeu la care ești chemat chiar și prin acest mesaj. Sufletul tău este iubit de Cineva care a spus: Mor Eu ca să trăiești tu! Cum vei răspunde la această dragoste? Cu ce-L vei întâmpina? Dumnezeu ne-a pus la dispoziție o sumedenie de oportunități ca să ne îmbogățim față de El. Ca și femeia cu vasul de alabastru, care a cheltuit mult ca să facă un lucru frumos pentru Domnul, avem și noi astfel de ocazii de a face bine unuia dintre cei mai micuți ai Lui. „Dar Isus le-a zis: «Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos pentru Mine»“ (Marcu 14:6). „Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că,

ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut»“ (Matei 25:40). Când iubești pe cineva nu calculezi costul, nu ții contabilitate de câte ori i-ai făcut bine. Dragostea divină nici măcar nu așteaptă să primească la fel înapoi. Binele de care se bucură Dumnezeu este acela care curge dintr-o inimă smerită chiar dacă binele acesta ar fi criticat de alți oameni, și nu va fi uitat de Dumnezeu. Când te-ai născut probabil că cei din jur au zâmbit chiar dacă tu plângeai, dar pentru când vei intra în eternitate poți alege să faci ce trebuie ca să fie invers. Trăiește pentru Domnul Isus; trăiește pentru lumea care vine, ca atunci când pleci de aici să lași în urmă păreri de rău, iar pe fața ta și a Stăpânului tău bun să fie zâmbet.

Amin

6

SCURTĂTURILE

„Barnaba s-a dus apoi la Tars, ca să caute pe Saul; și, când l-a găsit, l-a adus la Antiohia. Un an întreg, au luat parte la adunările Bisericii, și au învățat pe mulți oameni. Pentru întâiaș dată, ucenicilor, li s-a dat numele de creștini în Antiohia.“ Fapte 11:25, 26

Cred că nu sunt singurul om care, ca și călător printr-o regiune necunoscută, a ales să călătorească pe un drum ce se părea a fi o scurtătură ca după aceea, din cauza drumului foarte distrus, să-mi pară rău. Pe vremuri oamenii foloseau drumuri de scurtătură prin spatele caselor, prin grădinile oamenilor ca să economisească timp, dar când avem de-a face cu lucrurile spirituale a căuta scurtături poate fi un lucru periculos. Pe calea Domnului, uneori scurtăturile ne sunt prezentate ca oferte foarte atrăgătoare, dar cum a fost în cazul fiilor lui Aaron, a nu asculta de Dumnezeu poate costa enorm. Fii lui Aaron, Nadab și Abihu, au intrat înaintea Domnului cu foc străin, și un foc care a ieșit de la Dumnezeu i-a mistuit (Numeri 26:61). Toți care aveau de-a face cu aducerea jertfelor înaintea Domnului au învățat în acea zi cât de atent trebuie să fii în a urma în totul poruncile lui Dumnezeu. Datorită prigoanei din Ierusalim, după ziua Cincizecimii, mulți din aceia care au crezut în Domnul Isus s-au refugiat în cetățile de primprejur, luând cu ei mesajul că Isus

este Mesia, Acela care izbăvește omul de sub vina păcatului. Credincioșii care au ajuns în Antiohia nu s-au lăsat speriați de ce s-a întâmplat cu Ștefan și nu au tăcut, de frică să nu fie izgoniți, ci au vestit Evanghelia „...și destul de mult norod s-a adăos la Domnul“ (Fapte 11:24).

Antiohia era la vreo două sau trei zile de mers, mai încet, față de Ierusalim și aparținea de provincia romană Siria. Vestea bună despre trezirea spirituală din Antiohia a ajuns la apostoli în Ierusalim, și aceștia l-au trimis pe Barnaba să cerceteze lucrarea de acolo și să aducă vești temeinice. Poate că majoritatea ar spune că deoarece veștile despre ei erau bune ar fi trebuit doar să se bucure, și apoi să-i lase în pace. Barnaba a văzut har între cei din Antiohia și s-a bucurat de cei care au primit Cuvântul. S-a bucurat că lucrurile bune, pe care le-a auzit, erau o realitate, deoarece a găsit un număr frumos de credincioși în dragostea dintâi.

El i-a îndemnat să rămână cu inima hotărâtă, alipiți de Domnul, și apoi a plecat să-l caute și să-l aducă acolo pe apostolul Pavel. Harul se răspândea ca un foc Sfânt, ce nu putea fi oprit, dar Barnaba a observat o lipsă între ei și a acționat imediat ca să nu apară pierderi în Biserica din acea cetate. L-a căutat pe Pavel, și când l-a găsit l-a adus de la Tars în Antiohia, pentru că a observat că acolo, deși credincioșii aveau o mare râvnă pentru Domnul, era nevoie de cunoștință despre calea Domnului. Pavel a înțeles porunca Domnului Isus care spune: „...faceți ucenici...!“ (Matei 28:19) și a locuit acolo un an de zile, împărtășind lucruri privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Cei care trecuseră de partea Domnului erau deja credincioși, se rugau Lui și aplicau deja felul de trăire creștină, dar nu știau îndeajuns să facă față erezilor pe care vrăjmașul le-ar fi trimis în calea lor.

Ca să înțelegem nevoia celor din Antiohia, care este la fel ca nevoia unei noi biserici plantate, ne poate fi util să înțelegem că există trepte în cunoștință, în învățatură, în credință și în maturitate. Apostolul Petru ne ajută în această direcție prin a prezenta în epistola scrisă de el trepte în credință care trebuiesc urcate. A

folosi scurtături prin a neglija aceste virtuți pe care Duhul Sfânt vrea să le crească în noi înseamnă a te expune unui foarte posibil dezastru spiritual. A accepta o parte și a neglija altă parte a învățaturii nou-testamentale înseamnă a nu te dezvolta în omul dinăuntru într-un mod normal. „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdare, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni“ (2 Petru 1:5-7). Aceste trepte, spune Petru mai jos, duc la deplina cunoștință a Domnului Isus Hristos; sunt virtuți care ne fac roditori în via Domnului.

Prima treaptă este credința, care vine prin auzirea Cuvântului (Romani 10:17). Evanghelia ne învață cine este Domnul Isus și ce vrea El pentru viața noastră. Scriptura ne arată starea sufletului nostru în nevoie disperată după iertarea pe care numai El o poate da și ne învață cum putem să-I aparținem Domnului Isus, care este Împăratul Împărăților. Evanghelia ne învață să părăsim păcatul, ca apoi să înlocuim obiceiurile, care aduceau pagubă sufletului nostru, cu îndeletniciri sfinte, care zidesc sufletul nostru și al acelora de lângă noi.

Cu această treaptă a credinței încep toți cei care vor mântuirea, ca apoi să încheie legământ cu Domnul Isus prin botez. Când în urma pocăinței sincere sufletul este născut din nou și plin de dragostea dintâi, ca frații din Antiohia, nu mai lipsești de la adunare. În această stare de har îți plac cântările, rugăciunea, părtășia fraților și parcă nu te mai sature de Cuvântul Scripturii. Această primă treaptă aduce mari schimbări în viața credinciosului, pentru că roada Duhului este activată. Într-o asemenea stare, surprins de bucuria mântuirii, sufletul iertat vrea să facă tot ce-L mulțumește pe Acela care Și-a dat viața ca el să trăiască. Ai urcat și tu pe treapta întâi? Aceasta este treapta pe care Barnaba i-a găsit pe frații din Antiohia și a știut că ei trebuie să mai urce trepte. Ei Îl iubeau pe Isus, dar le lipsea cunoștința, pentru că așa cum insinuează textul lui Petru, care enumeră aceste trepte, nu poți să

crești și să rodești numai cât cunoști. Treptele pe care le găsim enumerate de Petru sunt: credința, bunătatea, evlavia, răbdarea, înfrânarea, cunoștința, dragostea de frați și de oameni. Privind la starea noastră spirituală și comparând-o cu ceea ce spune Cuvântul ne putem verifica greutatea, măsura înălțimea și maturitatea omului ascuns al inimii. Valoarea noastră nu constă în ce avem pe pământ și nici așa de mult în ce suntem între oameni cât constă în frumusețea omului ascuns al inimii care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1 Petru. 3:4).

Când copiii mei erau mici îi măsuram mereu la tocul ușii și făceam un semn ca să văd cât au crescut. Cred că și Domnul ne măsoară și pe noi să vadă pe ce treaptă am urcat. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă“ (1 Corinteni 10:12). Dacă vrei să fii găsit bun (Iacov 1:12), pentru că ai răbdat ispita și te-ai lăsat cioplit și finisat de Cuvântul lui Dumnezeu, nu poți alege scurtături când este vorba de aceste virtuți enumerate pentru noi în Scriptură. Dacă ai urcat aceste trepte urmează să-ți întărești această poziție de a sta drept și a umbla pe calea îngustă ca să nu aluneci pe cale. „De aceea fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată“ (2 Petru 1:10).

Trebuie să ne întrebăm cât am crescut în ultimii ani. Prin a ne feri inima de păcat (Proverbe 4:23) creăm o condiție ca de seră în care anumite plante sunt încurajate să crească ușor numai că în noi și în jurul nostru nu cresc plante, ci încep să lucreze prin Duhul Sfânt legile supranaturale ale Împărăției lui Dumnezeu în favoarea noastră. Trebuie să știi că atunci când Duhul Sfânt sălășluiește în tine duci prezența Lui cu tine oriunde mergi, de aceea trebuie să ai grijă unde mergi, ce faci și ce spui, pentru că El este martor la tot ce faci.

A fi roditor, sau nu, nu este niciodată o sugestie, ci învățând din pilda pomului neroditor și a mlădiței neroditoare trebuie să rodim și rodim numai dacă nu o luăm pe scurtătură când vine vorba de sfințire și de sacrificiu. Dacă o luăm pe scurtături, prin a alege să

scultăm de Cuvânt numai ceea ce ne convine, pierderea este nu numai a noastră, ci și a lui Dumnezeu, care a investit enorm în noi. „Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc“ (Evrei 5: 13). Un prunc nu numai că nu este bun la lucru, dar mai dă și la alții de lucru.

Copilăria își are vremea ei, dar se așteaptă de la noi să urcăm treptele cunoștinței și a împlinirii, aducând nu numai folos Stăpânului, ci și adunându-ne în același timp o comoară în cer. Scurtăturile ne sunt oferite la tot pasul într-un mod galant de acela care este vrăjmaș al sufletului nostru. De exemplu: „Ce atâta mers la adunare? Până când să tot dau? Până când tot eu să iert?“ Ca să fii tare trebuie să mănânci și sufletul se hrănește cu Cuvântul citit și trăit al Scripturii, ca apoi să poți să înveți pe altul (Matei 5:19) „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“ (Daniel 12:3). „În veac și în veci“ înseamnă un viitor sigur, de aceea fii înțelept și ia ca pentru tine tot sfatul Scripturii fără să cauți scurtături.

Amin.

7

OTNIEL

„Copiii lui Israel au strigat către Domnul, și Domnul le-a ridicat un izbăvitor, care i-a izbăvit: pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb.“

Judecători 3:9

Provestea vieții lui Otniel ne prezintă un exemplu a ce înseamnă să-ți trăiești viața în jurul oamenilor care trăiesc prin credință și să fii influențat de ei. De asemenea, ne prezintă modul în care Dumnezeu pregătește un suflet pentru a-l folosi în a duce la îndeplinire planurile Lui. În acest mesaj privim la un om din care Dumnezeu a făcut „ceva“, pentru că „Duhul Domnului a fost peste el“. Mulți părinți le spun copiilor lor când îi corectează: „Vreau să iasă om din tine!“ La fel, și Dumnezeu din rebuturi cum am putea numi omul păcătos care nu se poate salva singur și chiar iubește păcatul, după ce-l iartă și face din el o făptură nouă, vrea să îl modeleze ca să iasă din el un trofeu pentru Cer.

În prima zi de școală, la o școală militară, elevilor scoși în careu, după un scurt mesaj de bun venit, li s-a spus: „Dacă oamenii au reușit să facă penicilină din pâine mucegăită, înseamnă că este posibil să facem și noi ceva din voi!“ Dumnezeu caută și astăzi lucrători, dar nu este impresionat de abilitățile omului, ci caută oameni care să-L creadă și să-L asculte. După ce poporul

Israel a intrat în Țara promisă, ea a fost condusă de 15 judecători printre care Otniel, fiul lui Chenaz, a fost primul, iar Samuel a fost ultimul înainte a fost condusă de împărați.

În cartea Judecători putem observa că se repetă, ca un cerc vicios, un tipar de comportare a Israelului, care constă în neascultare, opresiune, pocăință, și apoi eliberare. Când poporul uită de Domnul și se dedă la idoli, Dumnezeu îl lasă pe mâna vrăjmașilor. Când se căiește, Dumnezeu îi ridică un izbăvitor și cât trăia acesta Îi slujeau Domnului, ca apoi, din nou, să le slujească idolilor. Problema poporului din vremea Judecătorilor ne arată nu numai etica poporului lui Dumnezeu de atunci, ci ne arată și tendința inimilor credincioșilor de astăzi, care când ajung la prea mult bine uită de Dumnezeu.

Odată intrat în Țara promisă, Israelul a slujit Domnului în timpul vieții lui Iosua, fiul lui Nun, dar după aceea s-a alipit prin căsătorii de cananiți și de dumnezeii lor. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui și i-a dat pe mâna vrăjmașilor lui. „Oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor ca să le facă rău, cum spusese Domnul“ (Iosua 2:15). Slujirea lui Baal, despre care spuneau că promite recolte și fertilitate, consta și într-o închinare de prostituție ritualistică. Odată acceptat, duhul lui Baal domina prin a insufla frică. Dumnezeu a îngăduit ca Cușan-Rișeataim, împăratul Aramului din Mesopotamia - ținutul de unde se născuse Avraam, să vină și să îl subjuge. Timp de opt ani vrăjmașii i-a luat recoltele și tot ce avea mai bun, pentru că Dumnezeu a îngăduit să fie pedepsit pentru păcatul politeismului.

Când poporul s-a căit de vină și a strigat către Domnul, El a ridicat un om cu numele de Otniel ca să-l izbăvească. Familiile erau foarte închegate în acea vreme și ceea ce știau părinții le transmiteau copiilor și nepoților, pentru că nu erau cărți din abundență ca și azi. Otniel a auzit despre puterea Dumnezeului lui Israel de la un om al credinței. Caleb a fost omul credinței, pentru că a fost martor la sclavia din Egipt, la manifestarea celor zeci urgii, la despicarea Mării Roșii, la darea Legii pe Sinai și la

minunile care au urmat, apoi, în pustie și la cucerirea Canaanului. În mod sigur, Caleb a avut ce să povestească când se adunau în jurul focului după munca zilei și auzind despre aceste lucrări mărețe făcute de Dumnezeu în Otniel a început să crească credința în Dumnezeu. Nu la mult timp după ce au ieșit din Egipt, Caleb a fost unul din cele 12 iscoade trimise să cerceteze Țara promisă de Dumnezeu, la Cades Barnea, și a fost unul din cei doi care au crezut că, în ciuda mărimii și puterii fiilor lui Anac, Dumnezeu le dă țara lor.

Otniel a auzit de la Caleb că nimic nu este prea greu când Dumnezeu este de partea ta, și în el s-a înfiripat credința că și el poate face orice dacă Dumnezeu este cu el. Pentru că Israelitilor le-a fost frică să lupte cu canaaniții, Dumnezeu i-a lăsat să pribegască prin pustie 40 de ani, până a murit generația aceea de adulți. La 40 de ani după incidentul Cades-Barnea, Caleb a intrat în Canaan și a primit Hebronul, care era lângă Cades Barnea, pentru că a crezut că Dumnezeu, care i-a păstrat puterea până la bătrânețe, îi dă biruința. „...iată că azi sunt în vârstă de optzeci și cinci de ani. Și astăzi, sunt tot așa de tare ca în ziua când M-a trimis Moise...” (Iosua 14:10, 11).

Iosua a spus că va izgoni și a izgonit Anachimii, ca apoi să ia în stăpânire acel teritoriu, pe care l-a cerut de la Iosua. Prin auzirea minunilor făcute de Dumnezeu (Romani 10:17), credința lui Otniel l-a pregătit să treacă la fapte, iar oportunitatea s-a ivit când acceptând provocarea lui Caleb a cucerit Chiriati-Sefer ca să o poată primi de soție pe Acsa. Caleb a zis: „...Celui ce va bate Chiriati-Sefer și o va lua, îi voi da de nevastă pe fiică-mea Acsa” (Iosua 15:16). Când Dumnezeu a decis să aleagă un izbăvitor pentru poporul care striga la Domnul după ajutor, Otniel era pregătit. Dumnezeu a pus Duhul Lui peste Otniel și a făcut din el un izbăvitor al lui Israel, iar după aceea a devenit primul judecător al lui Israel și țara s-a bucurat de pace 40 de ani.

Otniel a văzut în Caleb omul pentru care nimic nu era greu cu Dumnezeu și a devenit și el un astfel de om. Se pare că a fost un

om al puținelor cuvinte și mai mult un om al faptelor. Credința i-a dat îndrăzneală și bazându-se pe Dumnezeu a izbutit în toate. Otniel a devenit un conducător în Israel. A fi conducător înseamnă a vedea înainte, ca astfel, înțelegând răspunderea pe care o ai față de cei care te urmează, să-i conduci spre ceea ce este bine înaintea Domnului. Otniel, care înseamnă „leul lui Dumnezeu” era din Iuda. A fost ales de Dumnezeu să fie un izbăvitor și a eliberat poporul care zăcea sub asuprire datorită idolatriei de care se făcuseră vinovați înaintea Domnului. Domnul Isus este „leul din seminția lui Iuda” (Apocalipsa 5:5), care a fost trimis din Tatăl ca să răscumpere din păcat omul prin a îmbrăca un trup omenesc de carne și sânge. Otniel l-a bătut pe Cușan-Reseataim, care înseamnă „dublu de rău și întunecat” și a dobândit o izbăvire temporară pentru oameni, dar Domnul Isus l-a biruit pe Satana la Golgota și toată puterea întunericului, dobândind pentru fiecare din noi, care am cerut și am primit să fim copii ai lui Dumnezeu crezând în El, o izbăvire veșnică.

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2:14, 15). Odată izbăviți de sub puterea întunericului (Coloseni 1:13), osândind idolatria (Efeseni 5:11) care îi ține și astăzi pe mulți ostateci, suntem chemați să trăim prin credință, adică să privim lucrurile și valoarea lor ca de sus în jos și nu invers. Când ai credință poți să spui ca și Apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). Avem și noi același Dumnezeu ca și Caleb, ca și Otniel și ca și Pavel, de aceea trebuie să căutăm locurile și lucrurile care fac credința noastră să meargă crescând, ca atunci când Domnul caută lucrători pentru o lucrare să putem spune: „Sunt gata să ascult!” (2 Tesaloniceni 1:3).

Dacă vrei să ai succes în viață, ca și Otniel, renunță la prietenia celor care umblă pe calea largă și refuză să vină la lumină.

„Sfinții, care sunt în țară, oamenii evlavioși, sunt toată plăcerea mea“ (Psalmul 16:3). Când alegi să nu stai la masa necredinței ca să-i asculți argumentele, atât citirea și studierea Cuvântului Scripturii acasă cât și ascultarea Cuvântului în casa de rugăciune contribuie la creșterea credinței tale. Credința explorează revelația Cuvântului și asemenea lui Otniel caută oportunități de aplicare a faptelor făcute cu credință. Dacă nu ești ofensat în vreun fel de voia lui Dumnezeu pentru tine (Luca 7:23), poți să te bucuri de călăuzirea Duhului Sfânt și să ajungi să vezi minuni. Adunarea sau biserica este locul unde, în părtășia acelor care prin înfierea făcută de Dumnezeu ne sunt frați și surori, putem să ne îndemnăm la fapte bune. „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune“ (Evrei 10:24).

Așa cum Duhul Sfânt a făcut dintr-un prigonitor ca Saul un vas de mare preț, care a adus mult câștig Împărăției lui Dumnezeu, și din noi Dumnezeu poate face vase de cinste. „Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 2:21). Când ești un vas curat la dispoziția lui Dumnezeu vezi un mare rău și chiar amenințarea unei mari pagube posibile în spatele oricărui păcat și cauți să trăiești la parametri dorințelor lui Dumnezeu (Mica 6:8). Otniel a fost omul care a fost gata să se încreadă în Dumnezeu ca să poată sluji, de aceea crede și tu ce a spus Dumnezeu și ascultă, pentru că următoarea treaptă, când stai la dispoziția Lui, este să te folosească ca pe o unealtă utilă. Dacă ferindu-te de tot ce ți se pare rău te umpli de Cuvântul viu al lui Dumnezeu, poți fi folosit și tu să ajuți să izbăvești pe alții. Țin-tește spre acest scop și vei găsi împlinire.

Amin

8

O COPIE REUȘITĂ

„Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți.“ Efeseni 5:1

In vremea de astăzi, când există atâtea moduri de a interpreta Scriptura, este important să poți recunoaște un creștin matur, dar mai important decât aceasta este să fim noi maturi și nu copii în credință (Efeseni 4:14). În textul citat, apostolul Pavel parcă ne spune: „Semănați cu El! Fiți ca El! Fiți ca Tatăl vostru!“ Ca să ne verificăm pe noi înșine cât de sănătoși suntem în credință, ni s-a pus la îndemână cântări duhovnicești ca și acelea din Exodul 20, ca acelea din Matei 5 sau acelea din 2 Petru capitolul 1 versete 5 la 7. Este necesar să ne verificăm în cântare, pentru că sigur Dumnezeu ne va cântări (Daniel 5:25). Ca un copil a cărui creștere este confirmată de doctorul familiei, trebuie să se vadă și în noi o creștere în credință, prin a trece de la lapte la bucatele tari ale Scripturii, știind că procesul de sfințire durează toată viața „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ (Efeseni 4:13), ca să nu mai fim copii în credință (1 Corinteni 13:11).

Mai mulți copii au fost întrebați: „Ce înseamnă să fii mare?“ Un copil de 7 ani a spus: „Știi că ai crescut când hainele îți devin mici“. Altul, de 6 ani, a spus: „Când mergi la serviciu“.

5 ani, a spus: „Când te uiți în oglindă la riduri și spui: O ! Nu!“. Există o măsură de adevăr în răspunsurile copiilor, dar privind în Scriptură putem vedea că Dumnezeu are măsura Lui a ce înseamnă să fim mari și sănătoși în credință. Un suflet matur seamănă cu Fiul după cum Fiul este întocmai ca Dumnezeu-Tatăl (Ioan 14:10). Domnul Isus este exemplul nostru cel mai bun în ce privește felul în care trebuie să creștem la statura de oameni mari în credință, de aceea trebuie să privim la cum a fost Domnul Isus pe pământ. El a venit să slujească nevoilor sufletelor noastre (Matei 20:28). El este un Preot (Evrei 9:11), care Și-a îndeplinit slujba cu pasiune și sacrificiu în folosul aceluia pe care i-a reprezentat înaintea Tatălui. Noi suntem numiți mădulare (Efeseni 4:25, Efeseni 5:30) în același trup, de aceea trebuie să fim de folos celorlalte mădulare din trupul lui Hristos. Domnul Isus este Cel mai mare, și El a învățat noroadele și ne învață și pe noi, astăzi, prin Cuvântul scris, de aceea, ca un semn al maturității noastre, și noi trebuie să-i putem învăța pe alții calea Domnului.

În Osea 4:6 ni se spune cât de periculos este să lepezi cunoștința pe care o dă Domnul în Cuvânt. Privind la exemplele celor care au mers drept pe calea Domnului, putem și noi să le urmăm exemplul. „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos“ (1 Corinteni 11:1). Pavel, care a rezistat în suferințe (1 Corinteni 4:11-13), afirmă că atunci când ai o credință sănătoasă dai celor din jur o pildă de urmat, de aceea el îi îndeamnă pe sfinți să-i urmeze exemplul și folosește cuvântul „mimatan“, de la care avem azi cuvântul „a imita“, „a mima“. Parcă ne spune: „Fii o copie reușită a mea!“ sau „mimează mișcările trăirii mele“. La sărbători, de obicei, copiii participă la o scenetă care prezintă mesajul nașterii, imitându-i pe Iosif, pe Maria, pe magi sau pe Irod. A fi matur în credință înseamnă a fi bun de imitat, așa cum Pavel le-a lăsat creștinilor un exemplu de slujire vrednic de urmat. Fratele Wumbrand spunea că în închisoare a fost întrebat de unul din anchetatori: „Cum este Isus?“, iar răspunsul pe care l-a primit acel om a fost: „Isus este ca mine“. Acel om s-a pocăit, de

aceea este de folos să fim o bună imitație, o copie reușită a Domnului Isus și a apostolilor. Pavel scrie ca unor copii ai lui, pentru că multora, cum a fost și Tit, le-a fost ca un tată spiritual. „Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine faceți!...“ (Filipeni 4:9).

Mulți dintre aceia care au primit credința înaintea generației noastre au trăit într-un fel demn de urmat, pentru că au fost o copie reușită a ceea ce înseamnă să fii creștin. „Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda, pe care o aveți în noi“ (Filipeni 3:17). „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri...uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmațile credinței!“ (Evrei 13:7). După câțiva ani pe calea Domnului trebuie să se vadă în noi asemănare cu Tatăl nostru, a cărui pildă în bunătate trebuie să o urmăm (1 Petru 2:21). Avem doar o viață și ea trebuie să le arate celor din jur cum este Tatăl nostru Cereșc în așa fel încât ei să fie atrași la Tatăl. Petru îi îndeamnă pe prezbiteri să se dea drept exemplul turmei (1 Petru 5:3), și Pavel le spune la fel lui Tit și lui Timotei (Tit 2:7, 1 Timotei 4:12). Dacă Dumnezeu îngăduie să ajungem într-o poziție în care îi putem influența pe alții avem marea răspundere de a fi imitatori ai lui Hristos în trăire sau copii reușite a înaintașilor noștri care, fără să-și piardă smerenia din cauza succesului spiritual, și-au încheiat cu bine alergarea pe pământ. Suntem copii reușite ale apostolilor când căutăm binele spiritual al celor din jur, începând cu cei din casa noastră, pentru că trebuie să fim „exemplu în toate privințele“. Suntem „copii“, pentru că numai „originalul“- adică Domnul Isus este desăvârșit în toate, dar prin modelarea pe care o face Duhul Sfânt în viața noastră putem ajunge și noi copii reușite. Urmând pilda mai marilor noștri devenim un standard, un model viu sau un etalon, pentru ceea ce înseamnă să fii un creștin născut din nou, altfel putem face mai mult rău decât dacă nu știe nimeni că suntem creștini.

Pavel a știut că generațiile următoare vor avea nevoie de instrumente de măsură și urmând sfatul Scripturii și exemplul

acelora ca el putem fi și noi dintre aceia care reprezintă ce înseamnă să fii creștin. Galeria portretelor (Evrei 11) acelora care s-au evidențiat prin credința pe care au avut-o în Dumnezeu ne slujește ca exemplu a ceea ce înseamnă să fii credincios, gata să te declari a fi de partea adevărului, chiar dacă trebuie să riști sau să suferi. Ei nu numai că au crezut, ci au și ascultat, pentru că „...credința fără fapte este zadarnică“ (Iacov 2:20). Pavel a suferit atât de mult încât prin suferințe și prigoană a spus că a ajuns „lepădătura tuturor“. Ești tu gata să calci pe urmele lui ca să fii astfel o copie reușită? Este ușor să te declari de partea Domnului când stai la masa plină de binecuvântări, dar când suferi pentru credință îi mai dificil. Când de dragul Domnului Isus rabzi încercarea fără să cârtești (Numeri 11:1), nu este arogant să spui ca Pavel: „Călcați pe urmele mele!“.

Oamenii sărbătorească majoratul la 18 ani. Cam așa ar trebui să fie și pe calea credinței ținând cont că unii se maturizează mult mai repede decât alții. Poți să spui că ești matur sau trebuie să admiti că ești imatur? „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințezi la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe pe alți“ (2 Timotei 2:2). Acest mod de a-i învăța pe alții prin exemplul personal are o parte teoretică, dar și una practică. Referindu-se la partea practică, Pavel prezintă chiar și o etică de muncă. „Ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți binecuvântăm; când suntem prigonți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor“ (1 Corinteni 4:12, 13); (2 Tesaloniceni 3:7-9).

Când rabzi ocara, prigoana, vorbirea de rău despre tine, fără să-ți faci dreptate, înseamnă că te apropii de maturitate. Înseamnă că ești o copie reușită a ceea ce înseamnă să fii un creștin bun de a fi imitat de cineva care nu-L cunoaște pe Hristos. Într-o lume ostilă celui care vrea să trăiască în sfințenie, dacă poți accepta ca Hristos din tine să fie prigonit vei fi o lumină și un izvor care stâmpără setea celor însetați.

E foarte bine să vorbești ce trebuie, dar mai important este să trăiești cum trebuie. Un alt mod prin care urmărim pilda lui Dumnezeu este prin faptul că-i iubim pe aceia care se poartă ca vrăjmași. Prea mulți au pierdut oportunitatea cerului, pentru că au privit la copii false a ce înseamnă să fii creștin și s-au poticnit. După cum știm că există bani și picturi false, tot așa știm că există și creștini falși (2 Timotei 3:5), dar există și bani, picturi și creștini autentici. Noi suntem o epistolă vie (2 Corinteni 3:2) și cei care nu cunosc bunătatea Domnului trebuie să aibă oportunitatea să o cunoască prin a avea de-a face cu noi (1 Petru 2:12). Iubim oamenii prin a le spune despre bunătatea lui Dumnezeu care cheamă oamenii la a se împăca cu El prin meritul jertfei Domnului Isus. Când Domnul Isus va veni, cei care seamănă cu El; cei care caută să imite felul de trăire a apostolilor vor fi recunoscuți (Efeseni 4:24) ca fiind ai Lui, de aceea urmează pilda lui Dumnezeu ca un copil preaiubit, ca atunci când vei sta înaintea Lui să te bucuri de răsplata pe care El ți-a pregătit-o.

Amin

9

NU MUTA HOTARUL!

„Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au așezat părinții tăi.“ Proverbe 22:28

Textul citat mai sus ne previne asupra modului în care putem evita pagube spirituale în viața noastră. În vechime, în Israel, hotarul separa o proprietate de alta și, de obicei, nu erau garduri, ci doar un pom sau una sau mai multe pietre. Mult mai important decât un hotar care marchează limita unei proprietăți este hotarul Cuvântului lui Dumnezeu din viața noastră, care are menirea de a ne proteja. David a recunoscut pericolul de a fi în afara voii lui Dumnezeu și a spus: „O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduiri Tale! Atunci nu voi roși de rușine la vederea tuturor poruncilor Tale!“ (Psalmul 119:5, 6). „Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale. Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc, împotriva Ta!“ (v. 10, 11). Pentru a nu suferi sufletul daune este important să cunoaștem cum poate fi mutat hotarul Cuvântului în viața noastră. Uneori înțelegerea omului, judecata lui înfășurată în gânduri despre Dumnezeu, prin obișnuință, pot fi privite ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Cu mai mare atenție decât vechii romani, care aduceau jertfe zeului Terminus ca să le mărească și să le păzească hotarele, noi trebuie să veghem la hotarul Cuvântului, pentru că a accepta un cuvânt sau o informație greșită

ca fiind de la Domnul când de fapt nu este poate determina o gândire greșită, care duce la a face lucrurile într-un mod greșit. „Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inimă curată din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos“ (2 Corinteni 2:17). Vorbe din popor ca: „Dacă faci un pas spre Dumnezeu, El face o sută spre tine.“, „Unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere“, „Ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place“ sau „Până la Dumnezeu te mănâncă sfinții“, deși par nevinovate, trebuie separate de cuvântul Scripturii ca să nu creeze probleme.

Acum vreo patru sute de ani, în orașul Pisa, a trăit un om cu numele Galileo Galilei, care a fost dat în judecată sub învinuirea că răspândea erezii. El a fost educat de iezuiți ca doctor, dar este cel mai bine cunoscut pentru descoperirile științifice pe care le-a publicat și care au rămas în picioare până astăzi, așa cum este legea accelerației, descoperiri despre Univers sau ideea că o teorie trebuie dovedită prin experimente nu doar crezută. Viața i-a fost pusă în pericol, pentru că biserica catolică omora, de obicei, ereticii. El a fost învinuit că a susținut ideea că pământul se învârte în jurul soarelui și nu invers, cum credea clerul. El i-a scris unui alt călugăr, interesat și acesta de știință că: „Sfânta Scriptură nu poate greși, și conținutul ei este adevărul absolut“ și lucrul acesta ne spune că era un om care credea Scriptura. „...Cuvântul Tău este Adevărul“ (Ioan 17:17). În loc să creadă Scriptura, care vorbește despre cercul și rotogolul pământului (Proverbe 8:1, Isaia 40:22), Biserica din acea vreme credea ceea ce a spus cândva un grec cu numele de Aristotel, deoarece în acea vreme un om educat era un om care cunoștea nu numai Scriptura, ci și gândirea romanilor și a grecilor.

Galileo Galilei a scăpat ușor, pentru că a fost condamnat la arest permanent în casa lui, dar aceia care mută hotarul Cuvântului își pot pierde sufletul pe veci, de aceea trebuie să învățăm „tot“ ce ne-a transmis Domnul Isus prin apostoli. „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...“ (Matei 28:20). Viața

și sufletul multor oameni au fost puse în pericol, pentru că biserica a mutat hotarul, de aceea fiecare trebuie să vegheze, deoarece legile oamenilor și a religiilor se schimbă, dar Cuvântul și Legile Împărăției lui Dumnezeu nu se schimbă. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece“ (Luca 21:33). „Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege“ (Luca 16:17). Printre cei „mulți“, care strică Cuvântul, sunt și aceia care tipăresc Bibliei modificând originalul cunoscut. Spre deosebire de versiunea King James, unele Biblie sunt tipărite fără anumite versete și netipărind tot cuvântul au mutat hotarul. „Martorii“ au scos afară Fapte 8:27, Matei 18:2, Marcu 11:26 și altele.

Alte traduceri au scos complet afară textul din ultima parte de la Marcu 16 în care este descrisă trimiterea ucenicilor. Nerespectarea unei legi pământești atrage pedeapsa. La fel este și în Împărăția lui Dumnezeu. În anul 1960 un caz a fost judecat în cea mai înaltă judecătorie din America cu privire la disputa a doi vecini cu privire la hotarul care despărțea proprietățile lor. Cu mai mult timp înainte, acuzatul a mutat hotarul undeva pe proprietatea lui și a pus un gard din sârmă, fără ca vecinul să știe. Când, după ani de zile, vecinul a aflat a reclamat la autorități și până la urmă au ajuns la curtea Supremă. Acuzatul s-a apărat prin a spune că vecinul nu a zis nimic când a mutat gardul, iar în al doilea rând, timpul în care putea reclama a expirat. Legea de atunci spunea că un astfel de reclamant are la dispoziție zece ani să reclame după care proprietatea devenea a aceluia care a mutat hotarul.

Hotarul nostru, care ne protejează sufletul, pentru care se merită să luptăm dacă trebuie este Cuvântul lui Dumnezeu. „... să învățați să nu treceți peste «ce este scris»...“ (1 Corinteni 4:6). Cel ce nu mută hotarul Cuvântului nu va roși de rușine la vederea poruncilor Lui și va fi ferit de pierderi personale, în familie sau biserică. Printre altele, Cuvântul Lui are și scopul de a veghea peste tot ce facem, de aceea nu este înțelept să te zbați să ieși afară din limitele Lui. În loc de restricții trebuie să vedem în limitele

acestea dragostea unui Dumnezeu care vrea să ne ferească de rău, dar, din nefericire, așa cum spune Pavel: „cei mai mulți strică Cuvântul“.

Suntem liberi să interpretăm cum vrem noi și să construim visele noastre dincolo de hotarul pus de Dumnezeu, dar întotdeauna la un preț extrem de mare. Hotarul este mutat de unii prin neascultare cu voia, întocmai cum a făcut Samson. „...Și Samson a zis tatălui său: «Ia-mi-o, căci îmi place»“ (Judecători 14:3). Alții justifică mutarea hotarului prin a spune: „Eu așa cred, așa am primit, așa sunt comod“ și întrădeavăr Cuvântul poate fi uneori incomod firii care trebuie să moară (Coloseni 3:3). Mutarea hotarului are loc în biserici uneori, mai ales dacă persoana care forțează hotarul este socotită a fi importantă, și se mută uneori și în casele credinciosului atunci când un părinte spune: „Nu, noi nu facem așa“, iar celălalt vine cu îngăduință, cu motivul, că nu vrea ca odrasla să se simtă neprețuită sau nefericită. Uneori se mută hotarul prin neveghere, de aceea când luăm decizii este bine să ne întrebăm: „Oare nu mut eu hotarul Cuvântului în viața mea prin ceea ce fac?“ Iosua a spus că va sluji Domnului (Iosua 24:15) și poporul a spus la fel, dar prin neglijarea poruncilor lui Dumnezeu următoarele generații s-au dedat la idoli. De cele mai multe ori, spiritual se moare încet, iar decizia de a muta hotarul se face în timp.

La început credinciosul se sperie de ideea de-a face ce nu trebuie, dar cu timpul discută despre ea și spune că nu-i condamnă pe cei ce fac acel lucru. Apoi, la zile mari, mai scapă un gând de acceptare încurajat de dorința unei inimi împărțite, ca apoi să cedeze. După aceea, după un timp, se simte lejer, ca apoi să-i găsească de buni pe cei care comit același păcat. Inima împărțită, care nu a fost apărată de săgețile arzătoare ale vrăjmașului adică de gânduri rele, este o boală sufletească tot mai răspândită. „Inima lor este împărțită: de aceea vor fi pedepsiți...“ (Osea 10:2) „...Curățiți-vă mâinile păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!“ (Iacov 4:8).

Unii mută hotarul ca să iasă în evidență și să fie acceptați în anumite grupuri. Fiecare copil de credincios provocat de colegi prin intimidare este invitat să mute hotarul: „Trage și tu un fum“, „Bea și tu un pahar“ sau „Dacă m-ai iubi ai merge cu mine“. Un astfel de moment este momentul când faci istorie pentru sufletul tău; când alegi să spui fără ezitare: „NU!, Eu am un alt standard, am un hotar pe care nu-l trec!“ Aduți aminte că și Iosif a făcut istorie, dar o istorie vrednică de urmat, care a adus cinste și bucurie lui Dumnezeu când a spus NU ofertei păcatului. Nu muta hotarul! este povața Scripturii pentru fiecare dintre noi, pentru că acest hotar are o temelie. „Fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos“ (Efeseni 2:20).

Inima ta este o proprietate pe care trebuie și poți să o păzești strângând și ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu. „Cum își va ținea tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău“ (Psalmul 119:9). Dacă păzești sau nu hotarul vei culege un rod. Cu mult timp în urmă pe coasta Angliei, într-o zonă muntoasă, locuiau niște oameni credincioși care se adunau într-o biserică. O furtună grozavă a distrus clădirea și cu regret au trebuit să recunoască că nu au posibilitatea financiară să o reclădească. Un reprezentant al amiralului i-a contactat și i-a întrebat dacă vor reconstrui, iar ei au spus că nu pot. Atunci acel om de la guvern le-a spus că o vor construi ei, deoarece turnul bisericii este un punct de reper pentru corăbii, ca să nu se apropie prea mult de stânci și este marcat pe hărțile lor. Dacă nu ai să muți hotarul ai să fii ca un astfel de punct strategic, care delimitează ce-i curat și sfânt de ce este murdar și pervers. Dacă alegi să nu muți hotarul vei fi un reper ca și alții să fie salvați din furtunile acestei vieți. Spre binele veșnic al sufletului tău, nu muta hotarul! Păzește-l, și el te va păzi!

Amin

10

UN EROU NU PEA CUNOSCU

„Împărate, domnul meu, oamenii aceștia au făcut rău de s-au purtat așa cu prorocul Ieremia, aruncându-l în groapă; are să moară de foame acolo unde este, căci în cetate nu este pâine.“ Ieremia 38:9

Este un obicei al oamenilor de a-și cinsti eroii, aducându-și aminte de faptele lor. De aceea, multe țări ridică statui în cinstea lor, ca astfel contribuția lor nu doar să nu fie uitată, ci să fie în continuare prețuită și chiar să continue să-i inspire pe alții să facă ceea ce este spre binele altora. Eroul nostru cel mai mare este Domnul Isus, care a rezolvat, pentru toți cei care cred în El, cele mai mari probleme ale omului: problema păcatului și a morții. În acest mesaj nu vom privi la eroii cunoscuți ai Scripturii, cum sunt aceia care prin credința în Dumnezeu au dobândit parcă un tablou pe holul eroilor Scripturii din cer, prezentate lumii în epistola către Evrei 11:1-38. Cu scopul de a fi plăcuți lui Dumnezeu și de a trezi dorința de a fi văzuți ca eroi înaintea oamenilor, ci în Ceruri, vom privi puțin la modul în care un om s-a evidențiat prin ceea ce a făcut, așa că a ajuns să fie un erou în fața Cerului. Pentru că noi nu suntem faimoși înaintea oamenilor și nici nu dorim, vom privi la un erou al Scripturii foarte puțin cunoscut, despre care am putea spune că și-a primit lauda de la Dumnezeu. „Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăun-

tru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slavă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu“ (Romani 2:29).

Noi nu vom depune coroane de flori cum fac oficialitățile în zilele de astăzi la monumentul eroilor necunoscuți, ci doar vom învăța din pilda vieții unui om cu numele de Ebed-Melec care a fost dregător famen la curtea împăratului Zedechia; pe vremea prorocului Ieremia. Nu știu dacă Ebed-Melec, de origine etiopiană, a citit pildele scrise de Solomon, dar a acționat ca și cum le-ar fi citit. „Izbăvește pe cei târâți la moarte, și scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați“ (Proverbe 24:11). Datorită idolatriei la care s-a dat poporul iudeu, Cuvântul Domnului prin prorocul Ieremia sufla amenințare pentru cei care rămân în cetate înainte ca oștirea Babilonului să ajungă să-i cucerească. Aceste cuvinte au provocat într-un mod neplăcut nobilimea de la curtea lui Zedechia, despre care am putea spune că a fost un om fără șira spinării, adică un laș; un om care se schimba după cum bătea vântul.

În urma prorociilor, curtea dregătorilor l-a găsit pe Ieremia vrednic de moarte (Ieremia 38:4, 5) și cu ușurință l-au convins pe împărat să-l dea pe mâinile lor. Ca să-i astupe gura, dregătorii l-au coborât cu funii într-o groapă mare, folosită de obicei ca o cisternă de apă; o groapă în care nu mai rămăsese apă, ci doar noroi, în care Ieremia s-a înglodat. L-au coborât pe Ieremia acolo ca să moară de foame, pentru că Scriptura spune că în cetate era criză de pâine. În momentul acela critic, când viața prorocului sta în cumpănă, a intervenit la împărat Obed-Melec, care avea trecere înaintea împăratului. Obed-Melec înseamnă „slujitorul împăratului“. Dobândise acest nume, pentru că sfaturile lui se dovedeau a fi bune. Acest erou, în primul rând, a dat dovadă de un curaj deosebit, pentru că atunci când a văzut că o mare nedreptate are loc și un om al lui Dumnezeu este în pericol să moară nu a stat cu mâinile în sân, nu a spus: „Mi-e așa de milă!“ sau „Îmi pare așa de rău pentru această nedreptate!“, ci a mers înaintea împăratului și a apărat cauza lui Ieremia, ca apoi să primească permisiunea de

a-l pune în libertate pe Ieremia. Misiunea lui a fost una cu mare risc, pentru că a mers împotriva dorințelor celorlalți dregători și împotriva unei decizii recente a împăratului. Împăratul a fost așa de convins de nevinovăția lui Ieremia că i-a dat 30 de oameni lui Obed-Melec ca să-l însoțească și să-l scoată pe Ieremia din groapă, unde acesta zăcea în noroi. Datorită acestui lucru misiunea lui Obed-Melec nu mai era secretă, ci dimpotrivă atrăgea atenția tuturor, mai ales a vrăjmașilor lui Ieremia, care prin această acțiune a lui au devenit și vrăjmașii lui Obed-Melec. Obed-Melec a înțeles riscul și s-a lăsat identificat în acest fel ca fiind omul care stă în picioare pentru dreptate în pofida riscului. Fiecare dintre noi și chiar toată Biserica lui Dumnezeu trebuie să aibă un astfel de curaj ca în confruntări să nu bată în retragere, ci să atace întinericul cu armele luminii, scoțându-i de acolo pe prinșii de război ai lui Satana. Cum este cu tine? Ai curajul să te identifici ca fiind al lui Isus?

Ai curajul să faci ceva pentru Acela care a murit pentru tine, pentru Împărăția lui Dumnezeu, chiar dacă te supui unor riscuri? Eroii îi inspiră pe alții. Și noi trebuie, ca respingând lașitatea sugerată de firea noastră cea veche, să ne lăsăm contaminați de curaj, de îndrăzneală sfântă, ca să facem ceea ce-I place lui Dumnezeu. Eroii îi inspiră pe alții să fie eroi. „Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu“ (Filipeni 1:14). După cum Obed-Melec a mijlocit pentru eliberarea lui Ieremia cu succes și noi putem și trebuie să mijlocim pentru eliberarea aceluia care zac ca robi în lanțurile fărădelegii celui rău. Dacă succesul bun al umblării tale cu Dumnezeu, cum a fost și al lui Obed Melec, îl vei folosi pentru a-i scăpa pe cei condamnați la pierzare veșnică vei fi bine răsplătit de Împărat. Obed-Edom a avut inimă și viață de slujitor, la fel trebuie să fim și noi fiindcă slujim nu unui împărat pământesc, ci slujim Împăratului Împăraților.

Cel mai mare și bun exemplu de slujire îl avem uitându-ne la viața Domnului Isus care a venit pe pământ ca să slujească

nevoilor sufletelor oamenilor și S-a coborât până acolo că a spălat picioarele ucenicilor. Ai tu o inimă de slujitor? Dacă nu ai, Acela care este Regele inimilor îți poate da una, și aceasta va aduce ferire și împlinirea în viața ta (Ezechiel 36:26).

Un om foarte bogat a vrut să ajute un colegiu care avea dificultăți financiare. S-a dus într-o sâmbătă să-i caute pe oamenii care conduceau colegiul, dar nu a găsit decât un om care vopsea un perete al clădirii pe dinafară. L-a întrebat cum poate lua legătura cu conducerea colegiului, iar acel vopsitor i-a spus omului cu gânduri binevoitoare că îl poate găsi pe director peste trei ore la birou, ca în fiecare sâmbătă. Omul cu dorința de a face bine a revenit și l-a găsit la birou pe vopsitor, care era și directorul colegiului. Văzând că este așa dedicat, având o inimă de slujitor, acel om a ales să rezolve toate problemele financiare ale școlii. O inimă de slujitor ne face să lucrăm fără să căutăm răsplătirea și prețuirea oamenilor. Ebed-Melec a simțit cu durerea lui Ieremia și, cu atenție la detalii, a căutat haine vechi, pe care le-a aruncat în groapă, pentru ca Ieremia să le pună sub brațe ca să nu-i producă răni funiile cu care l-au tras afară din noroi și din groapă.

Dragostea ne determină să facem binele cu bucurie și în același timp cu grijă și nu de mântuială cum spunem noi. Ebed-Melec, eroul din acest mesaj, a vrut să facă ceva deosebit mânat de ceea ce avea în inimă și a reușit să facă ceva ce n-a trecut neobservat de Dumnezeu. Dumnezeu i-a vorbit mai târziu prin Ieremia și i-a promis că-l va scăpa de vrăjmași (dregători sau perși), că nu-l va lovi sabia. „Du-te de vorbește lui Obed-Melec, Etiopianul, și spune-i: «Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israele: ‘Iată, voi aduce peste cetatea aceasta lucrurile, pe care le-am vestit... Dar pe tine te voi izbăvii...’»” (Ieremia 39:16, 17).

Oportunitățile de îmbogățire față de Dumnezeu stau în fața fiecăruia dintre noi. „Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc; și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui

om neprihănit” (Matei 10:41). Dumnezeu nu uită de tine și nici ce faci pentru El, după cum n-a uitat nici lucrul frumos pe care l-a făcut femeia cu vasul de alabastru (Marcu 14:3; Isaia 49:15). Scriptura numește eroii credinței: „eroi de care lumea nu era vrednică” (Evrei 11:38), dar Domnul Isus este vrednic să primească tot ce este mai bun; tot ce suntem noi în stare să planificăm bun, făcând aceste fapte cu bucurie, cu risc, chiar și cu sacrificiu. Prin ceea ce faci în Numele Domnului Isus pentru Împărăția lui Dumnezeu ai ocazia să câștigi un loc în portretul istoriei zilelor de astăzi, ca și eroii credinței (Evrei 11).

Prin ceea ce alegi să faci, după voia Stăpânului, poți fi un erou pentru Cer, chiar dacă oamenii nu știu ce faci și nici nu te prețuiesc. Poate vei alege să îngrijești de nevoile unei văduve sau de copii care nu au întotdeauna pâine pe masă sau, de dragul lui Isus, chiar să adopți, făcând astfel ceva ce nimeni nu ar spune că este obligația ta. Poți să te rogi cu stăruință și credință în fiecare zi pentru aceia care vestesc Evanghelia și astfel să participi la a câștiga suflete pentru cer. Doresc să te încuraj să-ți faci planuri pentru a fi un erou pentru Cer; să faci ceva frumos pentru Domnul Isus și Împărăția Lui veșnică, care sigur vine. Lucrează cu tot curajul și râvna ca într-o zi să auzi mult doritele cuvinte: „Vino rob bun și credincios!”

Amin

11

DESPRE JERTFA DOMNULUI ISUS

„... Astfel, dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.“

Romani 5:18

Este cunoscut de omenire că noi, creștinii, spunem că Isus, care S-a născut acum două mii de ani, a fost întruparea Fiului lui Dumnezeu. El a trăit o viață desăvârșită de neprihănire și, prin îngăduința Tatălui, a murit răstignit pe o cruce, la ordinul lui Pilat din Pont care, sub presiunea preoților și a mulțimii, l-a condamnat la moarte. Cu privire la motivul pentru care a suferit acest fel de moarte crudă, murind răstignit pe lemnul unei cruci romane, părerile oamenilor sunt împărțite. Cu toate că El, Isus, care a fost jertfa fără cusur, adusă pentru păcatul fiecărui om, este răspunsul la toate problemele oamenilor, este tot mai des scos din școli, instituții, case și chiar biserici. Când primul om a ales să mănânce din pomul oprit, relația de prietenie cu Dumnezeu a suferit enorm, pentru că în acea zi omul a murit spiritual și a fost nevoie de o răscumpărare pe care Dumnezeu a vestit-o imediat și, rostind-o, a garantat-o, ca astfel să dea din nou omului libertate (2 Petru 2:19). Moartea a fost activată sau aproape că am putea spune că a căpătat viață, prin călcarea

poruncii lui Dumnezeu, pentru că până când nu a fost călcată porunca nu era nevoie de ea; de aceea și astăzi, până într-o zi, moartea este printre noi și omoară cu permisiune Divină, ca parte din tributul plătit păcatului.

Prin depărtarea Duhului Sfânt de la om, Adam (Genesa 6:3) deși era mort, trăia (Efeseni 2:1). A cunoscut porunca primită și totuși, prin neascultare, Adam a ales să fie omorât de moarte. Încă nu știm dacă Adam a făcut acest lucru din dorința de a fi ca Dumnezeu sau din dragoste pentru Eva, nedorind să se despartă de ea, dar Adam a fost o icoană preînchipuitoare a Celui care avea să vină (Romani 5:14), adică a lui Isus Hristos, care prin moartea pe care a suferit-o (Romani 5:12) a adus viață și har tuturor celor ce L-au primit ca Domn și Stăpân. Dacă primul om nu murea, dreptatea lui Dumnezeu ar fi suferit și nu mai era demn de încredere; de aceea fie că promite viață veșnică sau moarte veșnică, care este moartea a doua, El este vrednic de crezare (Marcu 13:31). Dreptatea lui Dumnezeu a trebuit să fie satisfăcută prin plata unui sânge nevinovat (Evrei 9:22).

Dragostea lui Dumnezeu a acceptat un Înlocuitor, a dat un Înlocuitor și prin Învierea Domnului Isus din morți, Dumnezeu ne-a arătat că a primit jertfa înlocuitoare pentru plata păcatului meu și al tău. Moartea Domnului Isus a rupt puterea păcatului care ne ținea, ne-a îndreptățit (Romani 3:24, 6:6) ca să fim slobozi (Ioan 8:36) de răspunderea pentru păcatul moștenit și comis, plătind în locul nostru plata care pe drept ar fi atras asupra noastră vina păcatului săvârșit. Să îndreptățești pe cineva înseamnă să-i dai ce merită, dar harul a lucrat astfel încât ceea ce meritam noi, adică pedeapsa, să cadă asupra Domnului Isus și să fie purtată în trupul Lui pe cruce (Isaia 53:6). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5:21). Cine nu beneficiază de această înlocuire, nu poate fi mântuit, pentru că nimeni altul nu s-a calificat să fie Mântuitor. Jertfa Domnului Isus a stricat lucrările de nimicire ale diavolului și exact pentru aceas-

ta a venit pe pământ (1 Ioan 3:8). Domnul Isus a gustat moartea (Evrei 2:9-10) ca să ducă pe mulți fii la slavă și moartea va fi ultimul vrăjmaș biruit pe deplin de Dumnezeu (Apocalipsa 20:14), iar ultimul înseamnă că în acea vreme toți ceilalți vrăjmași vor fi fost biruiți. Domnul Isus este Marele nostru Preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 7:17-27) care în această vreme mijlocește pentru noi; El fiind singurul mijlocitor între Dumnezeu și om. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos“ (1 Timotei 2:5). Avraam a mijlocit pentru alții, Iov a mijlocit pentru prietenii lui, apostolul Pavel cheamă la rugăciune de mijlocire (1 Timotei 2:1), pe pământ Duhul Sfânt mijlocește pentru sfinți, dar în Cer nu avem decât un singur Mijlocitor, de aceea orice revelație cu privire la mijlocirea ce o face altcineva în cer, care nu zidește pe temelia pusă de Dumnezeu în Scriptură este erezie.

În Vechiul Testament, toți preoții din Israel erau din seminția lui Levi, fiul lui Iacov, dar Domnul Isus S-a născut din seminția lui Iuda și totuși are o preoție mai înaltă; are preoția după rânduiala lui Melhisedec. Levi, din care au ieșit preoții, era în coapsele tatălui său Iacov, care la rândul lui era în coapsele tatălui său Isaac, care era în coapsele tatălui său Avraam, cel care s-a plecat înaintea lui Melhisedec și i-a dat zeciuală; deci Levi s-a plecat înaintea lui Melhisedec prin strămoșii lui, așa că rangul de preot „Melhisedec“ este superior rânduiri levitice. Domnul Isus, ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, a intrat în locul Prea Sfânt cu sângele Său ca să facă ispășirea o dată pentru toți păcătoșii. Dumnezeu și-a declarat intențiile cu privire la această lucrare când a spus prin psalmist: „Domnul a jurat, și nu-i va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec“ (Psalmul 110:4). David, insuflat de Duhul, L-a numit pe Domnul Isus „Domn“, și prin aceasta El le-a spus celor ce-L ascultau că deja era când David trăia (Matei 22:45). A fost nevoie să fie rostit ceva solemn de către Dumnezeu și de aceea El a jurat cu privire la această preoție. Cât de mare a fost acest Melhisedec, care a avut

ca și caracteristice ale vieții sale asemănări precum cele ale lui Dumnezeu, caracteristici ce arată că este fără început și sfârșit, ne spune epistola către Evrei capitolul șapte. Pentru oricine vrea mântuirea astăzi, singura Cale este Isus Hristos (Ioan 14:6). „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți“ (Fapte 4:12).

Pe lângă ateii, agnosticii și oameni rătăciți în mulțimea religiilor care bântuie pe pământ, sunt mulți care cred că Isus a murit pentru păcătoși, dar aceasta nu-i ajută la nimic. Ca să beneficiezi de har, de iertarea care se primește prin credința în Isus Hristos, Cel care a suferit și a murit pe o cruce, trebuie să te pocăiești. Trebuie să fii de acord cu Dumnezeu că ești un păcătos care are nevoie de iertarea Lui și cerând-o să o primești. Dacă căința este sinceră în suflet și hotărârea de a trăi pentru Dumnezeu tot restul vieții este reală, în mod tainic are loc minunea nașterii din nou, când locul vacat din om, atunci când Adam a păcătuțit, devine locuit de Duhul lui Dumnezeu care vrea să ne crească la statura de oameni mari în credință (Efeseni 4:13). Ai avut astfel de clipe în viața ta? Dacă nu, roagă-te! Prin rugăciunea sinceră, bazată pe credință, se schimbă destinul veșnic al sufletului pentru că încă ușa harului mai este deschisă (Evrei 4:1).

Marile religii: Islamism, Hinduism, Budism și multe altele mai mărunte, au fost întemeiate de oameni care au murit și sunt în mormintele lor. Ei au stabilit reguli, tradiții, au spus cuvinte frumoase poate, dar nici unul nu a murit pentru cei care i-au crezut pe ei și i-au urmat, așa cum a murit Isus Hristos pentru cei care prin nașterea de sus, adică prin pocăință, au devenit creștini, oameni născuți din Duhul (Ioan 3:8), adică copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1-2, Romani 8:17). Nicio altă religie nu spune despre sângele conducătorului lor că are putere de iertare, deoarece nu are. Nicio altă religie decât creștinismul, care urmează învățătura apostolică, Nou Testamentală nu-ți poate rezolva problema păcatului. Dumnezeu, care a creat Universul și înviază morții, nu a putut trece ușor peste păcat și deoarece omul nu avea cum să

plătească decât prin pedeapsă veșnică, a plătit El, prin moartea Domnului Isus. Plata păcatului este moartea, însă Dumnezeu a luat această pedeapsă asupra Lui Însuși (Romani 6:23). Adam a păcătuit și aceasta l-a despărțit de părtășia cu Dumnezeu. Domnul Isus când a murit pe cruce a fost pentru câteva clipe despărțit de părtășia cu Tatăl, având ca mângâiere în acele clipe grele doar „bucuria“ de a vedea înaintea Lui o sămânță de urmași. Când privește Dumnezeu la tine, este sufletul tău o pricină de bucurie pentru El, Cel care a murit în locul tău? Prețuiește azi jertfa Domnului Isus, fă legământ cu El prin botezul pe care-l ceri tu, nu prin acela pe care-l cer alții pentru tine și stai la masa Lui ca să ai viață în tine. „Hotărârea de neprihănire“ care-ți poate da viață veșnică a fost făcută și plata a fost achitată. Trebuie doar să umbli în lumina ei, în lumina Scripturii. Fă așa și vei fi fericit aici și în cer sus.

Amin

12

UN JUDECĂTOR RĂU

„Atunci o femeie a aruncat o piatră de râșniță pe capul lui Abimelec și i-a sfărâmat țeasta capului.“

Judecători 9:53

Dacă Dumnezeu a ales să îngăduie ca povestea vieții unui om, care a făcut ce este rău înaintea Lui, să fie cuprinsă în Cuvântul Scripturii într-un pasaj lung de cincizeci și șapte de versete, înseamnă că El vrea ca noi să învățăm ceva de aici. Se așteaptă de la judecători ca și de la conducătorii aleși de popor să fie oameni cinstiți, care judecă după lege, cu dreptate. În țara aceasta se întâmplă foarte rar ca un judecător să-și piardă drepturile și să fie exclus din barou, din corpul avocaților sau curtea de apel, dar totuși se întâmplă. În acest mesaj vom privi la faptele unui judecător care nu a fost exclus din funcție, ci și-a pierdut viața făcând ceea ce nu trebuie. Tehnic vorbind, ca pe hârtie, Abimelec nici nu a fost judecător, ci prin uneltire a pus mâna pe putere și timp de trei ani de zile a condus țara, judecând și făcând dreptate după felul lui de a vedea lucrurile. Abimelec a fost fiul nelegitim al lui Ghedeon cu o țiitoare din Sihem. Ghedeon e cel prin care Dumnezeu a izbăvit țara de madianiți. Abimelec a lucrat într-un mod mișelesc, crud și sângheros ca să ajungă în fruntea poporului el și nu copiii legitimi

ai lui Ghedeon. I-a convins pe cei din Sihem că este mai bine pentru ei să domnească el decât frații lui vitregi.

Oamenii s-au lăsat convinși și i-au dat șaptezeci de sicli de argint cu care a cumpărat oameni fără căpătâi, ca să omoare pe cei șaptezeci de fi legitimi ai lui Ghedeon, plătind cam un siclu pentru fiecare om ucis, pentru că unul din ei cu numele de Iotam a scăpat. După trei ani, Dumnezeu a îngăduit neînțelegere între el și popor, și ca să potolească revolta, Abimelec a mers împotriva locuitorilor din Sihem care acceptaseră să comploteze împotriva lui. După ce a omorât o mulțime de oameni, a dărâmat cetatea și a presărat sare pe ea. Bărbații și femeile care au fugit de Abimelec, aproape o mie de persoane, s-au refugiat în turnul lui Baal-Berit. Abimelec a pus lemne în jurul turnului și i-a dat foc omorând astfel oamenii din turn. Ca să mai taie din dorința de răsccoală a altora, a împresurat Tebețul, unde locuitorii s-au refugiat tot în turnul cetății, au închis ușa și au urcat pe acoperișul turnului. Vrând să folosească aceiași metodă ca la Sihem, Abimelec s-a apropiat de turn, însă o femeie i-a dat în cap cu o piatră de râșniță, rănindu-l astfel de moarte. Ca să nu se spună despre el că l-a omorât o femeie, a cerut celui care-i purta echipamentul să-l omoare și din momentul în care a fost mort, toată lumea s-a dus la treaba lui.

Un judecător avea slujba să facă dreptate și să protejeze poporul peste care avea jurisdicție, dar Abimelec a fost un judecător rău și ne poate fi de folos să vedem cum a ajuns în această stare. Privindu-i viața putem vedea un om care s-a zbatut după întâietate și însemnătate. Probabil că a avut o mare influență asupra sa mama lui, pentru că i-a dat numele Abimelec, care înseamnă „tatăl meu este împărat“. Cred că ea i-a dat acest nume pentru că Ghedeon nu a fost împărat, iar când i s-a oferit poziția a refuzat-o atât pentru el cât și pentru fiii lui. „Bărbații lui Israel au zis lui Ghedeon: „Domnește peste noi, tu și fiul tău, și fiul fiului tău, căci ne-ai izbăvit din mâna lui Madian.“ Ghedeon le-a zis: „Eu nu voi domni peste voi, nici fiii mei nu vor domni peste voi,

ci Domnul va domni peste voi“ (Judecători 8:22-23). Abimelec, cel de-al șaselea judecător din Israel din cincisprezece câți s-au perindat la conducere înainte de primul împărat, Saul, a ajuns la putere convingându-i pe oamenii să-l accepte pe el ca și conducător. A ajuns la putere pentru că a primit din visteria lui Baal bani cu care a plătit oameni de nimic ca să-l scape de competiție, ca apoi, după trei ani, să moară lipsit de onoare. El nu a fost un erou, nu a fost un om al credinței, ci mai mult i s-ar fi potrivit titluri precum: tiran și criminal, și totuși Dumnezeu a îngăduit să fie scrisă povestea vieții lui ca să vedem de ce a permis ca un astfel de om să conducă țara fără ca El să-l pună.

„Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“ (Romani 15:4). Să avem nădejde că nimic nu e la voia întâmplării și orice faptă atrage o răsplată. Învățăm din viața Israelului din acea vreme că Dumnezeu își ține cuvântul (Deuteronom 28:1-68). Dumnezeu a îngăduit unui om rău să ajungă judecător, pentru că a vrut să pedepsească poporul care imediat după moartea lui Ghedeon „...au luat pe Baal-Berit ca dumnezeu al lor“ (Judecători 8:33). Au ales să uite că nu cu mult timp înainte Dumnezeu îi izbăvise de Madianiți. De aceea, pentru idolatria lor, Dumnezeu a îngăduit ca ei să aibă judecătorul pe care-l meritau. Abimelec, mânat de dorințele inimii lui rele, a fost folosit de Dumnezeu să pedepsească și să trezească din nou poporul. Poporul nu numai că l-a acceptat când s-a propus el însuși să fie conducător, dar i-a și finanțat campania de ucidere ca să poată ajunge la putere.

Cu multă vreme înainte, Avraam a cumpărat un ogor cu patru sute de sicli; mult mai târziu Iuda l-a vândut pe Domnul Isus pentru treizeci de arginți, iar Abimelec a plătit șaptezeci de arginți ca să verse sânge nevinovat și să poată astfel ajunge la putere. Această întâmplare ne arată că atunci când nu mai vrei să fii condus de Dumnezeu și uiți binele pe care ți l-a făcut, Dumnezeu îngăduie să fii condus de oameni nedrepti. De aceea nu trebuie să

ne mirăm că între politicienii de astăzi sunt atâția de acest fel. Soluția poporului idolatru, precum și a unei biserici idolatre, este aceea pe care o dă Dumnezeu: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele - îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara“ (2 Cronici 7:14). Abimelec a vrut o poziție ce nu era pentru el și duhul lui Abimelec bântuie și astăzi. Dorința de a fi apreciat este în fiecare om, dar trebuie să luptăm împotriva dorinței de a fi priviți ca fiind importanți și chiar mari, pentru că nu toți primesc mantaua pentru aceiași slujbă, iar unii nu se califică să o primească defel. „...Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să vă fie rob“ (Matei 20:26-27).

Domnul Isus ne învață că cel care vrea să fie mare trebuie să fie un bun slujitor, deoarece toată slava este a lui Dumnezeu pentru orice reușită, iar nu a omului. „Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea, idolilor“ (Isaia 42:8). În lumea în care trăim oamenii și chiar lucrurile sunt importante, după cât sunt de importante probleme pe care le rezolvă. Oxigenul este foarte important pentru că fiecare celulă din corpul nostru trebuie să fie oxigenat la nivelul plămânilor. Soarele este foarte important pentru că dă raze ultra violete, raze gama și suportă clorofila din plante.

Un pom este important și de valoare dacă dă roade bune. Dacă un om vrea să fie important trebuie să rezolve o problemă mare, și de obicei, pământește vorbind, acești oameni ajung bogați. Pentru noi Domnul Isus este cel mai important, pentru că a rezolvat problema păcatului nostru și problema morții. Fiecare dintre noi suntem ca un pom în grădina Domnului, iar Grădinarul nu ține acest fel de pomi pentru frumusețe, ci pentru roade. Cine vrea să fie mare în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să lucreze căutând să îndeplinească cele mai importante dorințe ale Stăpânului, iar acestea au de-a face cu mântuirea sufletelor. Fiecare copil al lui Dumnezeu nu trebuie doar să dorească să facă o slujbă ce are

vizibilitate și uneori capătă aprecierea oamenilor, ci trebuie să se conformeze chemării și talentului primit de la Stăpân ca să facă ceva pe care Dumnezeu să-l numească bun și important.

Abimelec a vrut să facă ceva important fără să fie pus de Dumnezeu și fără să aibă inimă pentru popor, dar a procedat după metode egoiste care au împrăștiat în jurul lui teroare și moarte. De la noi, care spunem că avem Duhul lui Dumnezeu ce L-a ridicat pe Isus din mormânt, se așteaptă mult în privința slujirii. Înțelegând aceasta spunem că ziua în care ne culcăm fără a face istorie în favoarea Împărăției lui Dumnezeu este o zi pierdută. Odată ce am primit darul mântuirii, suntem chemați să fim persoane de influență, care poartă un mesaj vindecător și-L reprezintă pe Isus. Să fii mulțumitor pentru ce ai primit ca să faci o lucrare bună este înțelept, dar să fii mulțumit cu cât ai făcut este periculos, pentru că toți putem face mai mult. Trebuie să te întrebi ce poți face bine pentru Împărăție, ca apoi să te dedici cu mai mult zel acelei cauze, ca în ziua răsplătirilor să ai zâmbetul pe față. Am putea spune că creștinii de astăzi, care trăiesc ascultând sfatul Scripturii, se împart în slujitori de Stăpân și iubitori de Stăpân. Primii se jelesc mereu și cârtesc (Numeri 11:1), dar ceilalți, cu ochii la răsplată, își poartă crucea cu bucurie grăbind și dorind ziua întâlnirii cu Stăpânul (2 Petru 3:11-12). Din care grupă faci tu parte?

Amin

13

AHITOFEL

„Ahitofel, când a văzut că sfatul lui n-a fost urmat, a pus șaua pe măgar, și a plecat acasă în cetatea lui. Și-a pus casa în rânduială, și s-a spânzurat. Când a murit, l-au îngropat în mormântul tatălui său.“

2 Samuel 17:23

Dacă aș dori să numesc acest mesaj într-un mod mai provocator l-aș numi „Ahitofel, omul bombă“ care exprimă mai direct felul în care devine un om care nu vrea să ierte. În cadrul armatei există o categorie selectă de oameni care sunt specializați în dezamorsarea minelor puse în calea mașinilor și a oamenilor care sunt considerați a fi inamici. În acest mesaj vom privi la felul în care un suflet poate accepta și purta cu el o atitudine a inimii care poate fi mai periculoasă decât un explozibil cu ceas sau senzor, ce poate face pagube spirituale lui și celor din jurul lui. Nu cu mult timp în urmă, în America „s-a bătut“ ca o monedă, dar nu din metal ci din vorbe, o afirmație în engleză „going postal“, în urma unui incident dezastruos.

Un poștaș foarte nemulțumit cu viața lui și cu colegii lui s-a dus într-o zi la serviciu și a împușcat cât a putut el mai mulți dintre colegii lui. A fost un om care a tot strâns în inimă nemulțumire și ură, ca apoi, simțindu-se abuzat și neprețuit, pierzându-și echilibrul mintal să „explodeze“ în acest fel dezastruos pentru el

și cei de lângă el. După cum o mină poate fi dezamorsată, de oameni cu cunoștințe în domeniu și cu echipament adecvat acestor fel de misiuni extrem de periculoase, și sufletul, care poartă în adâncul lui o astfel de bombă spirituală, poate să fie eliberat dintr-o astfel de stare.

De-a lungul vremii, mulțimi de oameni și-au curmat viața din disperare, cum ar fi cei dezamăgiți în dragoste, cei ce se simt neprețuiți, nedreptățiți sau au suferit pierderi financiare neașteptate, și în acest fel făcându-se vinovați, de un păcat de care nu se mai pot căi cu rost, și-au pierdut sufletul pe veci. Orice suflet care poartă în inimă o astfel de atitudine poate fi recuperat înainte de a ajunge la un punct critic așa cum spune o vorbă cu tâlc: „înainte de a pune paiul care răstoarnă căruța“. Această recuperare și vindecare a sufletului, care a acceptat în acest fel momeala vrăjmașului se face vorbind cu oamenii lui Dumnezeu, prin pocăință, înțelegând că noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu; noi neavând dreptul de a ne răzbuna singuri (Romani 12:19).

Un astfel de exemplu de „om bombă“ îl avem în persoana sfetnicului lui David, cu numele de Ahitofel. „Ahitofel era sfetnicul împăratului; Hușai, Architul, era prietenul împăratului“ (1 Cronici 27:33). Ahitofel a avut o mare dezamăgire în stăpânul său David și acceptând în inima lui dorul răzbunării a așteptat în tăcere oportunitatea de a se răzbuna. Împăratul David a stricat casa nepoatei lui, Bat-Șeba, care fusese căsătorită cu Urie hetitul, și nu l-a iertat niciodată chiar dacă după aceea, ca sfetnic al împăratului, a acționat normal, nelăsând ca focul și dorul răzbunării ce-l purta în inimă să fie detectat. Ahitofel a avut un fiu Eliam (2 Samuel 23:34) care a avut o fată numită Bat-Șeba, care mai târziu a fost mama lui Solomon. Ahitofel nu a fost un om de rând în Israel ci am putea spune că era „ca o piesă de mare valoare“ în cabinetul împăratului David pentru că sfaturile lui erau așa de înțelepte și aveau tot atâta putere ca și cum cineva ar fi întrebat pe Dumnezeu (2 Samuel 16:23).

Ahitofel avea un statut, o poziție centrală, între sfetnici, avea urechea împăratului, dar, odată ce a avut loc incidentul cu omorârea lui Urie, slujitorul credincios al lui David, Ahitofel, în inima lui nu mai era prietenul împăratului ci dușmanul lui. Ca să înțelegem importanța poziției lui, trebuie să ne gândim că președintele Americii sună la telefon un om, al cărui sfat îl prețuiește, și îl întreabă ce crede că ar trebui să facă cu privire la o situație critică din Orientul Mijlociu. Un astfel de om era Ahitofel. Ca să ne exprimăm într-un mod metaforic, am putea spune că „bomba“ se plimba în fiecare zi chiar pe sub nasul împăratului David și într-o zi oportunitatea răzburării s-a ivit când Absalom, fiul împăratului, a vrut să ia cu forța tronul împărăției și a mers până acolo că vroia să-l omoare pe David, așa încât acesta a trebuit să fugă ca să-și scape viața (2 Samuel 15:1-12).

Biblia scrie că „în prostia lor“ 200 de oameni, chiar și din Ierusalim, l-au însoțit pe Absalom în răscoala lui, iar Ahitofel, din dor de răzbunare, i s-a alăturat, trădându-și astfel stăpânul. Bomba pe care o purta Ahitofel a explodat și consecințele au urmat. Absalom nu a trebuit să ducă muncă de convingere cu Ahitofel pentru că inima acestuia, plină cu dor de răzbunare, s-a bucurat că avea ocazia să-l termine pe David. Planul (2 Samuel 17:1, 2) i-ar fi reușit dacă Absalom i-ar fi ascultat sugestia, dar, pentru că David s-a căit de păcatul lui cu acea femeie și Dumnezeu l-a iertat, Dumnezeu a nimicit planul lui Ahitofel întocmai cum a cerut David în rugăciune. „... Și David a zis: «Doamne, nimicește sfaturile lui Ahitofel!»“ (2 Samuel 15:31).

Hușai a fost un alt „om bombă“ pentru că el a fost declarat la un moment dat „prietenul împăratului“, dar și el a trecut de partea lui Absalom, iar acesta a urmat sfatul lui Hușai în loc să urmeze sfatul lui Ahitofel, care l-ar fi terminat pe David în noaptea aceea. Răscoala lui Absalom a prins putere din cauza acestor doi trădători, care, dintr-un motiv sau altul purtau ură împotriva lui David, unsul Domnului. Călărind un catâr, Absalom și-a agățat părul în creanga unui copac și, spânzurat în acest fel, Ioab, căpetenia

lui David, a înfipt în inima lui trei săgeți și astfel l-a omorât. Absalom își ridicase statuie lângă cetatea Ierusalimului, monument pe care l-am văzut și eu, dar trupul lui a fost aruncat într-o groapă mare în mijlocul pădurii și peste el au pus o grămadă foarte mare de pietre. Ahitofel, „omul bombă“, văzând eșecul dorinței lui și știind că David își va recâștiga imediat popularitatea în țară, s-a dus acasă și și-a luat viața, pierzând astfel tot ce are valoare. Omul cel înțelept n-a fost destul de înțelept să-și păzească inima, ca ura și dorul de răzbunare să nu se cuibărească acolo. Să urăști pe cineva este ca și cum ai înghiți otravă sperând că vrăjmașul tău o să moară, de aceea nu urî ci încearcă să vezi în a ierta pe aceia care-ți greșesc o oportunitate dată de Dumnezeu, care îți deschide cerul și coboară o mare slavă peste sufletul tău. Iertând semenii cu Dumnezeu pentru că El ne-a iubit pe când noi încă îi eram vrăjmași (Romani 5:10).

Este de înțeles că rănilor emoționale dor uneori mai tare ca cele fizice, dar să te tot gândești la vina cuiva este ca și cum ai deschide, mereu și mereu, o rană fizică în trup care vrea să se vindece. Așa cum personalul de pază din aeroport este atent să găsească oameni care pot fi periculoși, urmărind să detecteze un anume „profil“ de persoane, și noi trebuie să detectăm mai întâi în noi aceste semnale cărora inima vrea să le dea glas, dorințe care caută oportunități de răzbunare.

Sfârșitul trist al lui Ahitofel ne atenționează că atunci când nu ne împotrivim săgeților arzătoare, adică gândurilor rele, ci, simțindu-ne ca niște victime, acceptăm gândul de neplăcere despre cineva și apoi pe cel de ură, pentru o ofensă pe care am suferit-o, suntem ca niște suflete care acceptă o bombă înlăuntru inimii. Este adevărat că unii în mod voit ne ofensează pe nedrept și am putea spune că avem dreptul să nu-i plăcem, dar de dragul Domnului Isus și pentru binele veșnic al sufletului nostru trebuie să iertăm și chiar să dorim binele aceluia suflet. „Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi“

(Coloseni 3:13). Cel mai bun mod de a dezarma inima în acest fel de cazuri este să ierți, pentru că nu ai decât de câștigat, chiar dacă persoana nu cere iertare. Dacă suntem cât de cât înțelepți, îi vom scoate din sertarul minții pe aceia pe care ne simțim îndreptățiți să avem „pică” și animozitate, ca apoi să primim mai mult har de la Dumnezeu. „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug” (Isaia 58:6).

Când înțelegem cu adevărat că noi am fost iertați și, de asemenea, înțelegem cât de mult avem noi nevoie de iertare, putem ierta și noi. „Nu întoarceți nimănu rău pentru rău. Urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor” (Romani 12:17). Când ierți poți fi iertat și tu de Dumnezeu și astfel rugăciunile tale nu sunt un timp irosit fără rezultat (Matei 6:15; 18:21, 22). Dacă ierți ai dreptul să spui ca și psalmistul: binecuvintează-ne! (Psalmii 67:1), dar dacă nu, conform Legii Împărăției, cerul îți este închis. Să ne rugăm nu pentru lucruri pe care deja le avem ci pentru ce nu avem. De exemplu, El deja a promis că este cu noi în toate zilele. Cuvântul este deja „sfânt” de aceea, crezând ce știm din Cuvânt, să ne rugăm ca voia Lui să se facă în viața noastră în situațiile specifice în care ne aflăm, cerând mai mult din umplerea pe care o face Duhul Sfânt, care vine în noi cu puterea de a ierta și de a iubi. Sentimentul de a fi „bine cu Dumnezeu” și sentimentul prezenței Duhului Sfânt care aduce în suflet bucuria mântuirii întrece orice fel de satisfacție pe care ar da-o răzbunarea. Iartă, ca să fii iertat! Iartă, ca să ai în suflet viață din belșug și astfel să fii fericit!

Amin

14

DESPRE RESTAURARE DIN DECLIN SPIRITUAL

„Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi....” Apocalipsa 2:5

În acest mesaj vom face un popas sufletesc în care vom privi la ce are de spus Scriptura despre felul în care Dumnezeu restaurează și aduce la starea de sănătate un suflet, o biserică sau chiar o căsătorie care a intrat într-un declin ce poate duce la o prăbușire spirituală. Scriptura nu numai că dă un diagnostic pentru acest fel de boală, ci oferă și o soluție dând o prescripție ce poate duce la restaurare și sănătate deplină. Pentru început trebuie să înțelegem că am fost creați de Dumnezeu ca să fim o ființă trinitară, pentru că avem trup, suflet și duh. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru, Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23). Trupul este ceea ce vedem când privim în oglindă și se pare că de el ne îngrijim cel mai mult. Are cinci simțuri care colectează informații ce sunt trimise minții noastre. Sufletul este mintea care are o parte conștientă cu care gândim și transmitem porunci trupului și luăm hotărâri mici sau mari și avem o parte mai mare și mai ascunsă, tot în mintea noastră, numită mintea subconștientă ce

cuprinde partea pe care o numim inima noastră. Inima de carne este un mușchi care pompează sângele după legile circulației mari și mici și mai nou ea poate fi schimbată prin transplant, iar omul poate trăi chiar și fără ea pentru scurte perioade de timp cu ajutorul aparatelor, lucru care nu înseamnă că aceluși pacient i s-a luat sau schimbat sufletul.

Duhul omului este cea mai lăuntrică parte a ființei noastre în care Dumnezeu, în momentul nașterii din nou, pune viață din El și prin umplerea cu Duhul Sfânt locuiește în mod permanent cu noi și în noi (Ioan 14:17). Dacă vrem să privim la cauza pentru care un suflet intră într-o stare de răceală spirituală trebuie să ne uităm la inima care are tendința să strângă în ea, cu voința sau fără voința noastră uneori, cunoștințe, idei, păreri, din care se formează dorințe și chiar poftă, pe care apoi le trimite cu autoritate minții conștiente. Mîntea cu care gândim când suntem treji se folosește de trup să ducă la îndeplinire acele dorințe, bune sau rele, sfînte sau pervertite, dacă are oportunitatea; de aceea inima trebuie păzită cu strășnicie de orice influențe rele (Proverbe 4:23, Matei 15:19), care pot introduce viruși ce aduc îmbolnăvire inimii. Inima se face mai bună atunci când strînge Cuvântul lui Dumnezeu în ea împreună cu cântări și rugăciune sau poate fi otrăvită cu filme murdare, cu bârfă sau cu alte lucruri care fac parte din roada firii pămîntești.

Textul citat la început este parte din cuvîntul în care este descrisă starea bisericii din Efes; stare de care Domnul Isus a fost dezamăgit pentru că cei din Efes și-au părăsit dragostea dintâi. Problema nu era că ei nu lucrau cu răbdare și chiar ostentînd pentru Domnul, ci problema lor sta în faptul că omul ascuns al inimii lor (1 Petru 3:4) a prins răceală spirituală, deoarece nu mai avea dragostea pe care o avusese la început. Prescripția Domnului Isus pentru boala omului dinlăuntru (Efeseni 3:16), adică pentru inima lor, a fost ca ei să se întoarcă la dragostea dintâi. Ca să vedem cum erau când aveau această dragoste, dorită a fi văzută de Domnul Isus în ei, trebuie să mergem la Fapte 19, care descrie felul com-

portării lor în vremea când L-au primit pe Domnul Isus ca Domn și Mîntuitor în inima lor (Efeseni 3:17, 1Corinteni 3:16). Un suflet care a intrat în declin, o biserică sau chiar o căsătorie care suferă de răceală, poate reveni la stare de sănătate cercetînd și făcînd aceleași lucruri pe care le-a făcut ca suflet plin de zel și de bucuria că a fost iertat, ca o biserică care odată era plină de Duhul Sfânt și câștiga suflete pentru Hristos sau ca un tînăr sau tînără îndrăgostită de cel sau cea care urma să-i devină partener de viață. Dacă cineva nu a fost îndrăgostit niciodată trebuie să afle cum se comportă cel îndrăgostit.

Cînd apostolul Pavel a ajuns în Efes a găsit cîteva oameni cu cunoștința marginală despre Domnul Isus. Pavel le-a vestit Cuvîntul „Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mîinile lui Pavel“ (Fapte 19:11). Pavel și-a pus mîinile peste acei credincioși din Efes și Duhul Sfânt S-a coborât peste ei și vorbeau în alte limbi și proceau (Fapte 19:6). Cei care se ocupau cu vrăjitorii și au crezut în Domnul Isus, separînd ce este sfînt de ce este întinat și-au aruncat cărțile scumpe de vrăjitorie în foc înaintea tuturor (Fapte 19:19). Basmale sau sorțuri cu care probabil că Pavel lucrase la facerea de corturi, erau puse peste cei bolnavi și se vindeau de boli, iar duhurile rele îi părăseau. (Fapte 19:12). Frații din Efes L-au iubit pe Domnul dîndu-I ascultare. L-au iubit pe Domnul prin faptul că și-au schimbat modul de a se relaționa la celălalt. Au început să gîndească diferit despre ceea ce este important și ce nu este, din perspectiva veșniciei, așa că cei din jur puteau să vadă că ei Îl iubeau pe Isus. O mare trezire a avut loc în Efes în acea vreme și cei care L-au primit pe Domnul, plini de bucuria mînturii Îl iubeau din toată inima pe Domnul Isus și ar fi făcut orice pentru El. Ființa lor era plină de Duhul Sfânt și se iubeau unii pe alții cu o inimă sinceră. Isus era proslăvit în mijlocul lor, dar au trecut vreo patruzeci de ani și la consultația pe care Domnul Isus a făcut-o aceleiași biserici, nu a mai găsit acea dragoste pe care au avut-o la început, de aceea i-a spus: „...pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni

la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“ (Apocalipsa 2:5).

Marele predicator D.L. Moody din Chicago a spus că noi ne naștem cu spatele către Dumnezeu și când ne pocăim ne întoarcem cu fața spre El. Cei care dau înapoi pe calea Domnului sunt cei care încet, încet, înșelați de inima lor în care au îngăduit ceea ce nu trebuie și în care nu au pus ce trebuie, încep să-și întoarcă fața de la Domnul. Oare mai cauți tu fața Domnului sau ești prea ocupat? (Psalmul 27:8). Doar întorcându-te la starea în care te aflai când erai îndrăgostit, se poate restaura un suflet, o biserică precum cea din Efes și chiar și o căsătorie. Poate spui multe, dar ceea ce faci contează mai mult. În cazul căsniciei bolnave, cum erai când erai îndrăgostit? Fin, bun, gata să o protejezi, gata să sacrifici, erai gata să ieși din egoism fără ezitare, aveai vorbe blânde și frumoase pentru celălalt? Cum era când abia așteptai să-l vezi pe logodnicul tău? Ținta era să-l vezi fericit și mulțumit pe cel de lângă tine chiar în privința lucrurilor mărunte. Dacă inima ți s-a răcit pentru că a fost expusă la ce nu trebuie, ia hotărârea de a le scoate afară și fă ca ținta ta să fie, cât atârnă de tine, ca cel de lângă tine să fie fericit. Citește Cântarea Cântărilor ca să te inspire la dragoste și prețuire.

În cazul sufletului bolnav este nevoie de o cercetare a inimii. Trebuie să te întrebi ce îți permiți acum și cum erai înainte când erai plin de zel pentru Domnul, când nu-ți permiteai să te uiți la ce nu trebuie și nu te duceai unde nu trebuie. Cât de ușor îți motivezi lipsa de la Cina Domnului? Ai obosit în facerea binelui? Inima este problema, pentru că după felul de lucruri pe care le-a cules, ea formează dorința de apropiere de Domnul sau transmite un sentiment de plictiseală și oboseală când este vorba de a face ceva cu folos duhovnicesc. Înainte, în inimă, adică în minte, exista loialitate pentru Împăratul Isus, așa că nu L-ai fi trădat pentru nimic. Trupul trebuia să asculte de inima plină de Duhul Domnului și să se stăpânească, trăind în sfințenie. În dragostea dintâi dacă te uitai la ceva sau spuneai ceva ce simțai că-L întris-

tează pe Duhul Domnului și îți stingea rugăciunea spuneai: „De dragul tău, Doamne, nu mă mai uit niciodată la așa ceva!“ „De dragul tău, Doamne, am să-mi păzesc ochii, urechile și gura ca nu cumva inima mea să prindă gust de lume și să mă facă să uit de bunătatea Ta!“ Domnul Isus vrea să ne întoarcem la o astfel de dragoste pentru El.

Iubirea pentru Domnul te împingea să dai și să faci acele lucruri care-i ajutau pe alții și trebuie să ne întrebăm cât este de greu acum să facem aceste lucruri. Dacă vrei vindecare sau o biserică, caută ridicare; soluția este întoarcerea la dragostea dintâi. În nădejdea vieții veșnice, dragostea divină, când este în inima noastră, ne scoate din egocentrism și ne dă putere să iertăm, să sacrificăm și să iubim chiar dacă iubirea nu este reciprocă. „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat“ (Romani 5:5). Inima poate avea în ea fie dragoste pentru Dumnezeu și semenii, fie pentru lume și lucrurile ei. Când Îl iubești pe Dumnezeu ești fericit să fii acolo unde este El, unde lucrează El, unde vorbește El. Când o biserică este sănătoasă, casa de rugăciune este locul în care Dumnezeu ne face viața mai frumoasă, prin părtășia ce o avem cu El și cu ceilalți copii ai Domnului. A fi mântuit înseamnă a fi în Hristos (Coloseni 3:3) și a rămâne în El, iar dovada este Rода Duhului (Galateni 5:22-23).

Domnul Isus a spus bisericii din Efes și ne spune și nouă: „Iubește-Mă cum Mă iubeai!“ La fel și în căsătorie, când ai dragoste pentru cel de lângă tine, cel mai bun loc unde dorești să fii este acolo unde este el sau ea. Revino la acea dragoste aducându-ți aminte ce ai admirat la el sau la ea. Nu uita că în căsătorie multe lucruri sunt afectate de compania ce o ții acasă, la lucru sau oriunde ai fi. Una dintre armele pe care le folosește credinciosul cu succes împotriva vrăjmașului este mulțumirea față de Dumnezeu (Evrei 13:5), pentru că dușmanul sufletului nostru a avut mult și tot nu a fost mulțumit. Poți să revii la acea dragoste de la începutul căsătorie gândindu-te la dorințele ce le-ai avut și

planurile pe care le-ați făcut împreună; aducându-ți aminte cu câtă grijă te purtai când erai în preajma celuilalt. Dragostea revine, dacă vrei, citind mereu și mereu 1 Corinteni 13; revine aducându-ți aminte de scopurile și planuri comune pe care le-ați avut; revine amintindu-ți că peste casa ta și chiar peste gândurile tale veghează Dumnezeu, înaintea căruia ai făcut un legământ de care El te ține responsabil până la moarte. O viață trăită curat înaintea Domnului, în care cauți mereu căi noi de a-ți arăta iubirea față de Dumnezeu și față de semenii, poate restaura un suflet, o biserică și chiar o căsătorie.

Amin

15

ÎNVIEREA DOMNULUI

„Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască.“ Luca 24:15-16

Evenimentul învierii Domnului Isus este sărbătoarea care îmbrospătează în noi credința și nădejdea vieții veșnice, fiind un punct de temelie pentru viața noastră spirituală. Prin studiul acestui eveniment, care ne-a schimbat viața și destinul veșnic, putem vedea desfășurarea puterii lui Dumnezeu, putem înțelege mai bine ce fel de Dumnezeu avem. „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat, și a înviat a treia zi, după Scripturi“ (1 Corinteni 15:3-4). În anumite țări, în cadrul poliției există o echipă specială (CSI) de investigație a scenei unde s-a comis o crimă, care caută și strânge dovezi în vederea prinderii și condamnării celui vinovat. De multe ori când o astfel de echipă studiază scena locului unde s-a comis crima găsesc, de exemplu, o casă curată în care covorul a fost curățat, poate și spălat ca să nu fie vreo pată de sânge, găsesc mobila lustruită ca să nu aibă vreo amprentă, uneori pereții sunt nou zugrăviți, sau cum am spune noi găsesc casa „lună și bec“. Într-un astfel de caz scena crimei a fost curățită cu scopul ca vinovatul să nu poată fi găsit. Într-o situația de acest gen, echipa de detectivi

folosește un spray numit „luminal“, care atunci când vine în contact cu orice urmă de sânge își schimbă culoarea, chiar dacă a fost acoperită de vopsea, și în acest fel ei găsesc dovada pe care o caută.

În acest mesaj vom căuta să arătăm dovada pe care o prezintă Scriptura cu privire la învierea Domnului Isus, chiar dacă ea nu este văzută la prima vedere, așa cum a fost în cazul celor doi ucenici care mergeau pe jos, de la Ierusalim spre Emaus, o cale de vreo unsprezece km. Scriptura prezintă o dovadă clară că omorârea Domnului Isus a fost o crimă motivată de pasiune, de ură, pentru că mării preoți nu numai că nu au crezut în El, dar au vrut să-L omoare cu orice preț instigând norodul să-I ceară răstignirea (Ioan 19:6, Marcu 15:13). În spatele pasiunii acestor oameni era o altă pasiune; era pasiunea Tatălui Ceresc care L-a dat pe Fiul Său în mâinile oamenilor ca să-L chinuiască și să-L omoare ca noi, prin înlocuirea făcută, să putem avea iertare în meritul acestei jertfe.

Textul citat la început este luat din istorisirea ce descrie drumul a doi ucenici spre Emaus, cărora pe drum li s-a alăturat Domnul Isus. Intrând în conversație cu ei, i-a întrebat despre ce vorbesc. „Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, I-a zis: „Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?“ (Luca 24:18). Vorbeau despre răstignirea Domnului și despre dovada adusă de femeile care s-au dus la mormânt și care au auzit mărturia îngerului, că Isus a înviat. Apoi au mai spus că unii dintre ucenici s-au dus la mormânt și au găsit mormântul gol, dar totuși ei nu credeau. Doreau mai multe dovezi și Domnul Isus știa aceasta. Vroiau informații convingătoare pentru că nu este ușor să crezi că un om învie cu excepția faptului că cunoști și crezi Cuvântul lui Dumnezeu. Cei doi credeau că Isus a fost un mare proroc în fapte și cuvinte, și speraseră că El este Cel care va izbăvi pe Israel, dar în cea de-a treia zi după răstignire, toată nădejdea lor, parcă era spulberată. Au crezut că El este de la Dumnezeu, dar acum erau triști de parcă un accident s-a întâmplat

și, ca și cum undeva cineva a pierdut controlul lucrurilor, Domnul Isus a fost omorât. Cei doi ucenici erau foarte triști, convinși că o mare tragedie avusese loc în urmă cu trei zile în Ierusalim.

Gândul că mării preoți au reușit să-L dea la moarte i-a demoralizat și cuvintele și chiar fața lor tristă au spus acest lucru. Înainte trăgeau nădejde, dar în acele momente nu mai aveau speranță, și Domnul Isus, atras de durerea inimii lor, așa cum o mamă este atrasă de plânsul copilului ei, le-a deschis Scripturile ca ei să înțeleagă că nu a avut loc un accident, ci planul lui Dumnezeu, vestit încă din Eden și apoi prin mulți proroci, s-a dus la îndeplinire întocmai cum avea să spună puțin mai târziu Petru, la ziua Cincizecimii. „Pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea“ (Faptele Apostolilor 2:23-24).

Noi poate ne gândim că ar fi fost normal ca imediat Domnul Isus să se lase cunoscut de ei, să le arate urma rănilor, dar El înadins, s-a făcut necunoscut față de cei doi ucenici. Ei trebuiau mai întâi să recunoască din Scripturi că ce s-a întâmplat a fost planul lui Dumnezeu și de aceea le-a dat dovada Scripturii prin care Dumnezeu a vestit acest mare eveniment. Nu știm dacă Domnul Isus le-a spus despre Adam, despre ziua când totul s-a schimbat în lume, dar știm că le-a spus despre robul lui Dumnezeu, Moise, care a vestit venirea Lui pe pământ. „Domnul Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!“ (Deuteronom 18:15).

Mulți proroci au vestit lucruri mărețe și unii chiar au făcut minuni, dar nici unul nu se aseamănă mai mult cu Domnul Isus ca și Moise. Niciun alt proroc nu a eliberat poporul din robie ca Moise și Domnul Isus ne-a eliberat pe noi, care credem în El, din robia puterii păcatului. „Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale“ (Matei 1:21). Moise a fost omul prin care Dumnezeu a început un

nou fel de relație cu omul, prin darea poruncii pe Sinai; o relație în care erau chemați a fi „...o împărăție de preoți și un neam sfânt...” (Exodul 19:6). Prin Domnul Isus avem și noi un Legământ nou făcut în sângele vărsat la Golgota, prin care suntem dezlegați de sub puterea păcatului și făcuți slobozi a-I sluji lui Dumnezeu (Evrei 9:20, Matei 26:28, Evrei 12:24). Prin acest legământ am fost făcuți și noi un popor sfânt (1 Petru 2:9), o seminție preotească, „...o împărăție și preoți pentru Dumnezeu...” (Apocalipsa 1:6). Probabil că după aceea Domnul Isus le-a spus despre prorocia rostită de Daniel cu privire la venirea Lui cu misiunea de a fi un „Salvator”. „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărâdelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților” (Daniel 9:24).

Prin prorocia dată prin Daniel, Dumnezeu a spus omenirii cu precizie când avea să vină Fiul Său pe pământ, ca nu cumva să existe dubii în privința a cine este „Sfântul sfinților” sau „Unsul”. Numărarea săptămânilor, fiecare de câte 7 ani, a început odată cu darea poruncii de rezidire a Ierusalimului, pe vremea când Israel era rob în Babilon, care are ca punct de plecare darea decretului de rezidire a Templului din Ierusalim, și ține până când Domnul Isus și-a început lucrarea, când a fost uns, cum scrie Daniel, de Duhul Sfânt pentru a duce la îndeplinire lucrarea de răscumpărare a omului din păcat. După ce le-a tălmăcit aceste prorocii, se poate că Domnul Isus le-a vorbit despre prorocia rostită de prorocul Isaia. Isaia L-a descris pe Domnul Isus ca având o față ce era o pricină de groază, schimonosită de durerea torturilor îndurate (Isaia 52:14), ca apoi să devină pentru multe popoare o pricină de bucurie. Tot prorocul Isaia a descris cum Domnul Isus avea să moară între păcătoși și avea să fie îngropat la un loc cu cei bogați, „...dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași... va pune pe mulți oameni într-o stare după

voia lui Dumnezeu...” (Isaia 53:10-11). Această stare de a fi „după voia lui Dumnezeu” o numim starea de neprihănire pe care o primește orice păcătos care crede că Isus Hristos a înviat din morți și a suferit moartea de cruce pentru păcatul lui. Crezi și tu aceasta?

Învierea Domnului Isus este cel mai cercetat eveniment din istoria omenirii și mulți din cei care și-au propus să dovedească că El nu a înviat, în urma dovezilor descoperite au devenit credincioși Domnului Isus. Dovadă ca și aceasta că Domnul Isus a venit la vremea hotărâtă, mai înainte vestită de Dumnezeu, că a venit din spița lui Avraam și totuși din sămânța femeii și nu dintr-o relație dintre un bărbat și o femeie, că va fi un eliberator care, asemeni lui Moise, va face posibilă un nou fel de relație cu Dumnezeu, prin împăcarea plătită de jertfa Lui, sunt doar câteva dovezi ale faptului că Isus este Mesia, Unsul, Cel în al cărui Nume se primește mântuirea (Fapte 4:12).

Sute de prorocii cu privire la persoana Domnului Isus din vremea Vechiului Testament s-au împlinit cu precizie culminând cu biruința învierii. Isaia a spus că după ce va suferi și va muri „va vedea o sămânță de urmași” și numai un Isus înviat din morți poate face aceasta. Cei doi ucenici au auzit argumentele Scripturii și în inima lor a început să ardă un foc pe care nu l-au înțeles până când, stând seara la masă cu Domnul Isus, la frângerea pâinii, El li S-a făcut cunoscut. Ca martori oculari, ucenicii au scris ce au văzut cu ochii lor înainte și după înviere. „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții... Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1:1,4). Apoi ei, plini de bucurie au luat-o înapoi spre Ierusalim, ca să adeverească ce le-au spus femeile, că Isus a înviat. Dovada învierii abundă atât la suprafață, dar ea se găsește și în tainele pe care Dumnezeu alege să le descopere celor care cu sinceritate și dorință de a cunoaște adevărul, le caută. Domnul Isus S-a arătat apoi ucenicilor; a vorbit cu ei în același fel ca înainte, le-a arătat locul rănilor (Luca 24:39), a mâncat cu ei și timp de patruzeci de

zile, într-un lanț de apariții, înainte de a se înălța la Cer, într-un mod oficial am putea spune, S-a arătat multora dintre cei care L-au iubit. Nimeni, oricât de mare erou ar fi fost considerat de oameni, nu a mai spus că va muri și va învia (Matei 16:21).

Domnul Isus a făcut exact acest lucru. A murit și a înviat din dragoste pentru om ca apoi să facă o Împărăție ce se bazează nu pe violență, ci pe dragoste. „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui“ (Fapte 2:32). Din învierea Lui curg milioane și milioane de învieri la viață, El fiind „Învierea și Viața“, pentru că cel care crede în El ca Mântuitor, primește viață din belșug, din El. Învierea Lui ne eliberează de frica morții, deoarece prin înviere înțelegem că Dumnezeu Tatăl a acceptat plata pentru păcatul nostru, pentru că Dumnezeu, care este drept, nu va pedepsi un păcat de două ori. Deoarece Isus a înviat știm că vom învia și noi la o viață nouă (Filipeni 3:21). Poate ai Emausul tău trist, dar așa cum dintr-o casă a tristeții în Emaus Domnul Isus a făcut o casă a bucuriei, poate face și din viața ta o viață care să fie inundată de bucuria mântuirii, dacă-L primești ca Domn și Mântuitor în viața ta.

Leo Steinberg, un fost comisar al lui Lenin, care după ce s-a refugiat în altă țară a devenit pictor și a angajat o fată tânără pentru a-i sluji ca model, să o picteze. Ea a văzut că în atelier era un tablou abia terminat, care-L arăta pe Isus Hristos pe cruce. Având timp să mediteze la acel tablou în timp ce poza, tânăra a spus că acel om trebuie că a fost un om foarte rău de a ajuns să fie chinat în acel fel. Leo i-a spus: „Nu a fost rău, dimpotrivă, a fost cel mai bun om care a trăit vreodată. A murit pentru alții.“ Fata stărnită în inimă de acest răspuns a spus: „A murit pentru tine?“ Din acea zi, Leo nu a mai avut pace până când nu L-a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor. Cum este cu tine: „A murit El pentru tine?“ (Romani 10:9-10). El a murit și a înviat ca tu să ai iertare și viață veșnică. Primește-L și sufletul tău va primi viața care rămâne în veci. Hristos a înviat!

Amin

16

FRICA DE MOARTE

“...El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.” Evrei 2:14-15

Când bunica mea a murit aveam 5 ani și încă îmi aduc aminte de momentele acelea de la serviciul funerar și încă parcă aud loviturile de ciocan care băteau cuiele în capacul coșciugului. Bunica mea a fost persoana mea favorită, care întotdeauna îmi aducea bomboane și era deosebit de bună cu mine, făcându-mă să simt că mă iubește. Când au coborât sicriul și l-au acoperit cu pământ parcă aș fi dorit să știu că va ieși de acolo, dar totuși înțelegeam că ea nu va mai veni pe la noi. Un astfel de eveniment provoacă chiar și într-un copil tot felul de gânduri și întrebări precum: „Acesta este sfârșitul la toate?“ Mai mult decât atât, din acea zi am început să mă tem de moarte și când nu am vrut să iau un medicament amar, tot ce a trebuit a fost să mi se aducă aminte de groapă și de moarte, ca apoi să-l iau fără ezitare. Cum este cu tine? Ți este frică de moarte? Aristotel a spus: „Se pare că moartea este sfârșitul a toate“, dar a fost foarte greșit când a spus această afirmație, făcută în disperare. Părinții mă duceau în fiecare duminică la biserică și în timp, am început

să învăț despre înviere și, astfel am ajuns să cred că există totuși o rezolvare favorabilă stării disperate a omului ce stă înaintea unei gropi deschise, gata să-l primească pentru veci.

Subiectul învierii, este o temă care se repetă mereu și mereu în Scriptură, pentru că ea prezintă oameni care în perspectiva morții au vorbit plini de încredere, într-o continuitate a vieții, într-o dimensiune spirituală. Unul dintre aceștia a fost Iov care, fiind bolnav, s-a mângâiat cu gândul că după moarte urmează ceva mai bun. „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu“ (Iov 19:25-26). Iov știa că după ce va muri, ochii lui Îl vor vedea pe Domnul, iar sufletul său tânjea de dorul acesta. Scriptura, care ne aseamănă trupul cu un vas de lut, ne dă nădejdea că atunci când acest vas se sparge, ceea ce-i de valoare în el, adică sufletul, continuă să trăiască, însă depinde de noi unde, pentru că deciziile și faptele făcute pe pământ au urmări veșnice.

„Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat“ (Eclesiastul 12:7). Anotimpurile vieții trec peste noi și prin gândul despre veșniciei pe care l-a pus Dumnezeu în noi (Eclesiastul 3:11), El ne spune că ne apropiem de vremea plecării de pe pământ. De aceea nu trebuie să ne facem prea comozi aici deoarece suntem „ca niște oameni care așteaptă“. Tot ce poți să faci cu privire la moarte este să te pregătești pentru acel moment ca să nu fie o intrare într-o groază și veșnică stare de chin, ci să fie un moment al bucuriei când, așa cum spunea Iov, ai să vezi pe Răscumpărătorul tău și El îți va fi binevoitor. La această stare, în care frica de moarte nu mai are nicio putere, se ajunge doar dacă te împaci cu Dumnezeu, prin jertfa Domnului Isus în al cărui merit ni se șterge orișice păcat. Dumnezeu, care poate totul, cu excepția că nu poate să mintă (Tit 1:2), a promis că va răscumpăra fapta noastră și ne va izbăvi de frica și puterea morții. „Îi voi răscumpăra din mâna Locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este

ciuma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea?...“ (Osea 13:14). Va veni o zi când moartea nu va mai avea nicio putere, pentru că va fi nimicită. „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea“ (1 Corinteni 15:26).

Dacă moartea va fi ultimul vrăjmaș, înseamnă că toți ceilalți vrăjmași vor fi fost nimiciți în acea vreme și aceasta este o pricină de bucurie pentru sufletul care s-a pus la adăpostul jertfei Domnului Isus. Lumea este plină de superstiții și se pare că legendele grecilor despre moarte au afectat omenirea în felul în care gândesc despre viața de dincolo de mormânt, dar ceea ce trebuie să crezi este ce spune Scriptura. Ea este cartea scrisă prin inspirația dată de Dumnezeu, care a descris istoria lumii înainte ca să se desfășoare și descrie ceea ce va urma și după ce trupul acesta al nostru moare biologic. Pentru cel credincios moartea nu este decât o trecere de la ce este temporar la ceea ce este veșnic. „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:24).

Celui care se pocăiește și face legământ cu Domnul Isus că va trăi pentru El, are promisiunea lui Dumnezeu că va fi înviat. „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 6:40). Poți să-L vezi cu ochii credinței pe Isus în Scriptură și dacă crezi în El, poți să intri în rândul celor care nu se tem de moarte, pentru că El a biruit pe cel ce avea puterea morții. „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?“ (1 Corinteni 15:55). Nădejdea învierii este legată de învierea Domnului Isus, deoarece El a fost pârga, adică primul care a înviat cu un trup de slavă, asupra căruia moartea nu are nicio putere (1 Corinteni 15:20). Au mai fost înviați oamenii înainte, dar toți au murit din nou. „Întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui“ (Romani 6:9). Mohamed a murit și oamenii îi vizitează oasele la Medina. Buda a murit și l-au ars, lăsând doar un dinte care este astăzi în „templu dintelui“ în Sri Lanka, o insulă

în sudul Indiei, dar mormântul lui Isus este gol, pentru că Isus a înviat. Domnul Isus este Singurul care a spus că va muri și va învia a treia zi (Matei 27:63-64).

Pobabil că le-a spus de atâtea ori încât vorba aceasta a ajuns la urechea marilor preoți, care au cerut ca mormântul să fie sigilat și păzit, însă omul nu-L poate opri pe Dumnezeu să învie. Omul, oricât de viteaz ar fi, nu poate sta împotriva unui înger al lui Dumnezeu, iar cei care studiază evidența învierii cu gândul să o dezică sunt de multe ori convinși de ea că Isus a înviat. Întrebări precum: „Cine a dat piatra la o parte?“ nu pot fi combătute nici de cei mai învățați ateți, deoarece argumentele lor nu au sens. În 1 Corinteni 15 apostolul Pavel dezbată evenimentul învierii și în esență spune: „Am văzut pe Isus!, Apostolii L-au văzut pe Isus! 500 de frați în credință L-au văzut pe Isus!“ Ucenicii care înainte se ascundeau de frică, odată ce au văzut pe Isus înviat, au fost gata să-L mărturisească în locuri publice, fără frică și au fost gata să moară pentru Cel care a înviat.

Odată ce L-au văzut viu, cu dovada rănilor în mâini, picioare și coaste, au fost convinși de realitatea vieții de dincolo de această viață. Au fost convinși că merită să-L urmezi și să-L ascuți pe Isus, oricât ar costa. Crezi și tu în acest Isus înviat din morți? Dacă crezi și îți ceri, El îți dă iertare și viață veșnică, ca să nu-ți mai fie frică de moarte niciodată. Eu, care am avut cancer la ficat, am fost la câteva ore distanță de moarte, dar în astfel de momente dificile, bucuria mântuirii și nădejdea reîntâlnirii nu m-au părăsit, pentru că pacea pe care o dă Isus Hristos face față chiar și în cele mai grele momente. Cuvântul Lui este vrednic de crezare și oricine se încrede în El nu va fi dat de rușine. „După cum zice Scriptura: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine“ (Romani 10:11). „...Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine“ (1 Petru 2:6). Dacă trăiești pentru slava lui Dumnezeu, moartea nu te poate amenința cu nimic deoarece ea înseamnă a fi cu Domnul Isus și cu sfinții care au plecat deja în veșnicie. „Căci pentru mine a trăi

este Hristos, și a muri este un câștig“ (Filipeni 1:21). Pentru că Isus Hristos a murit în locul meu și pentru că L-am primit ca Domn și Stăpân al vieții mele, moartea nu mă înspăimântă. Dacă vrei, poți avea și tu această stare binecuvântată. Dacă te pocăiești, eviți iadul și câștigi raiul. „...Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 2:7).

Cei care sunt credincioși Domnului nu gustă moartea ca ceilalți și nici nu se văd niciodată pentru ultima oară. „...Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi“ (Ioan 11:25). Dacă umbli cu Domnul, El va fi lângă tine în acele momente. Dacă lucrezi pentru Împărăția Sa, El te va răsplăti. Pentru că L-ai cinstit cu viața ta și El te va prezenta înaintea Tatălui și a sfinților îngeri ca fiind rodul suferințelor Lui din Golgota; te va prezenta ca moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu. Toate își au vremea lor (Eclesiastul 3), dar acum este vremea pocăinței, este vremea când trebuie să lucrăm din răspuțeri ca vestea mântuirii să ajungă la cei nemântuiți care sunt înfricoșați de gândul că vor muri. Fiecare din noi, care prin pocăință am fost născuți din nou, suntem ispravnici care lucrăm pentru Împărăție, iar într-o zi vom primi o răsplată. „Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“ (1 Corinteni 4:2).

Călătorim în fiecare zi spre nemurire și mergem spre casă, acasă la Domnul. „...Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor“ (Apocalipsa 21:3). Este El Dumnezeu tău astăzi? Dacă DA, El va fi Dumnezeul tău și când pleci de pe pământ, așa că poți să alungi orice frică din inima ta. Dacă El nu îți este Dumnezeu, ci dumnezeul tău este averea, banii, pământul, afacerile, familia, poziția socială, cunoștințele, sport sau orice alt lucru trecător, ai tot motivul să fii plin de frică, pentru că dincolo de pragul morții ai să fii cu stăpânul pe care l-ai slujit. O hotărâre sinceră de pocăință poate schimba această stare până când nu este prea târziu. Alegeți Stăpânul și apoi slujește-I bine, pentru că vei fi cu el veșnic. Alege viața! Alege-L pe Isus ca să trăiești! Amin

17

DE CE SĂ-I DAU DOMNULUI?

„Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.“

1 Corinteni 4:2

Subiectul biblic care ofensează mai mulți oameni decât subiectul despre păcate este cel al „banilor“. Este un subiect sensibil deoarece ei sunt idolul căruia i se aduce cea mai multă închinare. Domnul Isus nu a ocolit subiectul banilor și al isprăvniciei, ci în 17 din cele 36 de pilde pe care le-a rostit, a abordat acest subiect. Bani, în zilele de astăzi, valoarea dată hârtiei sau mai nou numere într-un computer, ating fiecare parte a vieții noastre și pot fi folosiți bine sau rău. Majoritatea creștinilor recunosc că trebuie să dea Domnului (Proverbe 3:9). În acest mesaj vom privi puțin la motivul pentru care trebuie să dăm, cum și cât este bine să dăm din ceea ce avem. O femeie mai în vârstă a intrat în sanctuarul bisericii și când a ajuns aproape în față s-a împiedicat și căzând, și-a lovit capul de marginea unei bănci, iar apoi a intrat în stare de inconștiență. Au chemat salvarea și în timp ce ieșea afară femeia și-a revenit puțin și și-a chemat fiica ca să-i spună ceva la ureche. Toți credeau că îi va da un ultim sfat prețios, dar femeia a rugat-o să ia plicul din geanta ei ca să-l pună la colectă, așa cum a intenționat când a intrat în sanctuar. Această doamnă a arătat că pentru ea este important să fie credincioasă

Domnului și în privința banilor. Pentru unii a da este o bucurie, pentru alții o obligație, iar pentru unii un chin.

Un om care s-a botezat și-a lăsat portmoneul în buzunar și când i s-a atras atenția a spus: „Știu, dar lasă să se pocăiască și el că prea guiță când iau bani din el să dau Domnului.“ Slujba de ispravnic sau de administrator este o slujbă pe care o primește fiecare om ce se predă Domnului Isus. Predarea include tot ce ai și tot ce ești ori nu este predare. Mai ești tu un ispravnic al lui Dumnezeu? Ești sigur că te-ai predat Domnului? Când ne gândim la isprăvnicie, ne gândim imediat la bani, dar ea, pe lângă bani, include timp, talent, abilități și chiar influență. Isprăvnicia începe din inimă. Asta explică de ce așa de mulți sunt deranjați când sunt solicitați să dea ceva. Pilda samariteanului milos ne poate ajuta să înțelegem felul în care unii practică isprăvnicia lor față de Dumnezeu (Luca 10:25-37).

Tâlharii care au atacat călătorul ce cobora de la Ierusalim au folosit principiul: „Ce-i al tău este al meu“. Aceasta este o poziție periculoasă, pentru că nimeni nu-L poate fura pe Dumnezeu și apoi să scape teafăr (Maleahi 3:8-10, 1:14). Dacă înțelegi ce ți-a făcut Dumnezeu și Îl iubești, ai dorința să-I aduce jertfe de mulțumire din ceea ce El ți-a dat, pentru că un ispravnic nu lucrează cu ale lui, ci cu ale altuia, pentru altul. Așa suntem și noi, cei care avem totul, începând de la suflare până la ultimul bănuț, prin îngăduința lui Dumnezeu. Pilda continuă cu Levitul și Preotul care au trecut pe lângă cel bătut și jefuit de tâlhari, deși erau în cunoștință despre ce are Dumnezeu de spus despre milă, dărnicie și bunătate. Ei au practicat legea care spune: „Ce-i al meu este doar al meu.“ Cea de-a treia lege demonstrată în acea pildă a fost legea care spune: „Ce-i al meu este și al tău, și din ce am eu poți să ai și tu.“ Samariteanul, căruia i s-a făcut milă de cel căzut, a aplicat această lege îngrijindu-se de nevoile celui căzut între tâlhari. A biruit prejudiciile, a ignorat inconveniența și a dat fără ezitare din ce era a lui. Dacă avem o astfel de atitudine suntem și noi ispravnici buni care nu avem de ce să ne temem la întâlnirea

cu Stăpânul. „După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteala“ (Matei 25:19).

Poate ai la dispoziția ta bogății pe nedrept numite bogății, dar ele nu sunt altceva decât ceva ce este parte din testul credincioșiei tale în isprăvnicia care ți s-a încredințat de către Stăpân. O dovadă că nu sunt ale tale este că mai devreme sau mai târziu trebuie să le părăsești. Cu 400 de ani înainte de darea Legii prin Moise, Avraam a dat zeciuială împăratului Salemului (Genesa 14) și apoi nepotul lui, Iacov, a promis Domnului că va da și el 10% din ce-i va da Domnul Dumnezeu (Genesa 28:22). Zeciuiala este un concept biblic stabilit prin Legea care este un ghid ce ne ajută să dăm deși mulți au dat și dau mai mult. „Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului“ (Leviticul 27:30). În timpul Nou Testamental, Biserica a practicat din plin obiceiul de a da Domnului dăruind celor care duc lipsă. Domnul Isus a autorizat pe cei săraci, care sunt totdeauna cu noi, să fie ca niște ghișee recipiente, întotdeauna deschise, pentru ceea ce dăm Domnului (Matei 25:35-40). Cu prioritate, de asemenea sprijinirea lucrării de răspândire a Evangheliei este tot un fel în care Domnul primește de la noi daruri.

Fariseii au fost aspru criticați de Domnul Isus pentru fățărnicia lor și totuși, privind la felul în care ei dădeau zeciuială, Domnul a spus ucenicilor, norodului de acolo și nouă celor de astăzi să facem la fel, adică să dăm și noi (Matei 23:23). Știm că tânărul bogat dădea zeciuială, pentru că a spus că a păzit Legea, dar ce i-a rămas îl ținea rob și a plecat trist de la Domnul Isus, pentru că averea îi era idol și dumnezeu. Pavel le scrie fraților din Corint să strângă ajutoare pentru sfinți, cum făceau cei din bisericile Galatiei, avându-se în vedere ce are cineva și nu ce nu are, adică să dea după puteri (1 Corinteni 16:1-2). Pavel s-a lăudat cu dărnicia Macedonienilor care erau săraci (2 Corinteni 8:2-4), iar în Filipeni 4:16 amintește de ajutorul pe care l-a primit pe când se afla în Tesalonic. Toate acestea au stabilit și trasat un procent pen-

tru noi; ele ne arată că viața primilor creștini era o viață de dărnicie și nu de egoism. Zgârcenia se vindecă nu prin a strânge mai puțin, ci numai prin a da, și pe măsură ce dai și lucrezi pentru Dumnezeu, vei ajunge să dorești să dai mai mult și să faci mai mult. Un zgârcit și un om care este egoist nu pot să placă Domnului, pentru că nu Îi seamănă Lui, ci seamănă altuiva. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?“ (Luca 16:10-11). Un om credincios foarte bogat a spus: „Dacă nu aș fi dat zeciuială din prima sută nu aș fi dat zeciuială nici din primul milion. Cum câștigi și prioritățile după care îți cheltui bani, spune mult despre caracterul tău.

Mulți spun că dacă ar câștiga milioane ar da și ar face biserici și orfeline, dar Legea Împărăției lui Dumnezeu cere să fii credincios mai întâi în lucrurile mici, ca apoi să ți se încredințeze adevăratele bogății care așteaptă în Cer. Dacă ești mântuit, ești copilul Domnului, ești un ispravnic și ca ispravnic administrezi tot ce ai, pentru că este a lui Dumnezeu. Dacă totul este al Lui, oare de ce le este așa de greu unora să dea direct Domnului 10% și mai degrabă, spre paguba lor, sunt în stare să țină discursuri polemice despre cum s-au schimbat lucrurile în Noul Testament. Dacă dai celor care nu au cum să-ți răsplătească, va fi fericite de tine, și dacă lucrezi cu banii folosind diferite mijloace ca: dăruire de Biblii, tratate, sponsorizare de evangheliști, radio creștin și case de rugăciune faci tot bine. Poate tot ce poți să faci este să umpli rezervorul de benzină al unui evanghelist care are nevoie de acest fel de sprijin, ca să meargă să vestească Evanghelia celor care nu au auzit-o încă (Matei 10:41). „Și va fi fericite de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți“ (Luca 14:14).

Dacă dai, dovedești că ai credință în ceea ce a spus Domnul Isus; dovedești că tu crezi într-o înviere și răsplătire a celor nepri-

hăniți. Mulți sunt deranjați când se fac colecte pentru săraci, pentru a construi o casă de rugăciune sau pentru a sponsoriza evangheliști, dar acestea sunt toate oportunități de a investi în Împărăția lui Dumnezeu. Unui păstor american care mereu făcea colecte pentru săraci i s-a spus: „Când ai să mori îți vom pune pe mormânt Luca 16:22: „Cu vremea, săracul a murit...“, dar în engleză una dintre traduceri pe care ei le foloseau spune: „Cu vremea, cerșetorul a murit.“ Pavel spune că „...pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu“ (2 Corinteni 9:7). Ce poate fi mai de preț ca și aceasta?

Pe de altă parte, iubirea banilor (1 Timotei 6:10) îi transformă în idoli, dar cel ce dă cu bucurie unde Dumnezeu are câștig, spune prin aceasta că Îl recunoaște pe Dumnezeu ca Stăpân și crede într-o răsplătire. Totul începe de la inima care te îndeamnă să dai sau te oprește. Ea dă cu bunăvoință și bucurie și tot ea poate fi strânsă și să dea cu părere de rău sau silită de împrejurări. „Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are“ (2 Corinteni 8:12). A da poate fi un act al dragostei sau poate fi un gest ce urmărește lauda oamenilor. Felul cum dai sau nu dai spune cine este în control în viața ta; spune cine este stăpân. De ce să dăm Domnului? Pentru că Domnul Isus a spus să dăm. „Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura“ (Luca 6:38).

Este așa ușor de crezut și chiar logic că ai de câștigat când dai Domnului, însă mulți, învinși de necredință, nu pot să creadă că poți face mai mult cu 90% binecuvântat de Dumnezeu decât cu a ține 100%, lucrând sub blestem (Maleahi 3:9). „De ce să dau Domnului?“ spune titlul acest mesaj. Dăm Domnului pentru că Avraam a dat zeciuială Domnului, pentru că Moise a poruncit-o (Leviticul 27:30), pentru că Maleahi a confirmat-o (Maleahi 3:8-10, 1:8), pentru că în mod indirect, Domnul Isus a poruncit-o (Matei 23:23), pentru că Pavel a continuat să încurajeze acest fel

de a-ți arăta dragostea față de semeni și față de Dumnezeu (1 Corinteni 16:2, 2 Corinteni 8:4-5, Romani 13:7). Dacă ești un ispravnic al Domnului Isus, din ceea ce El ți-a dat, dă cu bucurie și vei fi iubit de El, pentru că îi semeni Celui care a dat mai mult ca oricine.

Amin

18

RUT

„Rut a răspuns: «Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.»“ Rut 1:16

Studiind personajele Scripturii putem găsi oameni deosebiți, care L-au crezut pe Dumnezeu și ascultând de El, au făcut lucrări mărețe, așa că au făcut „impresie“ nu numai între oameni, ci și în cer. Oamenii de succes ai Bibliei sunt ca niște persoane peste care Dumnezeu parcă și-a pus ștampila de „aprobat“ atunci când au făcut ceea ce a plăcut Domnului. Acreditarea oamenilor are o oarecare valoare între oameni, dar Dumnezeu dă o acreditare pentru care dacă vrem să o obținem, se merită să plătim orice preț. Acreditarea aceasta stă în „a fi plăcut lui Dumnezeu“ ca astfel, El să-și găsească plăcerea în noi așa cum Dumnezeu Tatăl (Marcu 1:11) a spus că și-a găsit-o în Fiul Său. „Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut“ (Ioan 8:29). Umblând în ascultare de El, oamenii au devenit eroi ai credinței precum Enoh. Ei au primit această acreditare de a fi plăcuți lui Dumnezeu. „...Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu“ (Evrei 11:5, Deuteronom 13:18, 1 Petru 2:19). „Cine

slujește lui Hristos în felul acesta este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni“ (Romani 14:18).

Se merită să ne trăim toată viața în a căuta să obținem și apoi să păstrăm acreditarea cerului, de a fi plăcuți lui Dumnezeu. „Și orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui“ (1 Ioan 3:22). Adevărata valoare a acestei acreditări de a fi plăcut sau plăcută Domnului este recunoscută în cer în ziua când Domnul ne va chema pe fiecare cu numele de rob bun și credincios. Deși bărbații predomină scena din față a Scripturii, Dumnezeu nu s-a lăsat fără reprezentante din parte femeilor, care și ele au primit acreditarea de a fi plăcute lui Dumnezeu. Lumea recunoaște o mulțime de femei care s-au remarcat prin cine au fost și ce au făcut, femei precum: Indira Gandhi, regina Victoria, regina Elisabeta, Maria Antoneta și am putea numi sute de alte nume. Dumnezeu are și El femei faimoase, chiar eroine am putea spune în dreptul unora, care au fost acreditate de Cer cu înaltul calificativ de a fi plăcute lui Dumnezeu precum: Maria, mama Domnului Isus, Debora, Estera, Rut și altele. Rut a făcut impresie bună în cer, așa că Dumnezeu, ca și în cazul Esterei, a îngăduit ca Biblia să conțină o carte care să-i poarte numele.

Povestea vieții ei este un subiect simplu în aparență, dar ascunde în el lucrurile care atrag atenția lui Dumnezeu într-un mod favorabil. Este oarecum o surpriză deoarece Rut nu a fost din neamul lui Israel, ci la fel ca și Rahav și Tamar, au fost dintre neamuri și totuși, ca niște uși înspre lumea păgână, aceste femei fac parte din spița neamului lui Isus Hristos. Moab, care se trage din Lot, a fost o națiune sub blestem, pentru felul în care s-au purtat cu Israel, și totuși, din acea întunecime păgână în care oamenii își ardeau copiii pentru Moloh, Dumnezeu a ales un suflet care să vină la credința în adevăratul Dumnezeu. Naomi împreună cu soțul ei s-au refugiat în Moab de frica foametei și acolo cei doi fii ai lor s-au căsătorit. După un timp, soțul Naomei și cei doi fii ai ei au murit și ea s-a întors în țara sa, în Betleem. La insistența ei,

o noră a Naomei s-a întors la casa părintească, dar cealaltă, cu numele de Rut a insistat să rămână cu Naomi, așa cum spune în textul motto de la început.

Fără să știe, Rut a ales să fie parte din spița neamului lui Isus Hristos. A ales să meargă cu Naomi nu așa de mult pentru că ea avea nevoie de ajutor, deoarece din text reiese că încă era tânără și frumoasă, cât a rămas cu ea ca să-i fie de ajutor. Deși Naomi era o femeie de rând, din faptul că Rut a vrut să aibă același Dumnezeu, ne spune că ea a dat mărturie despre Dumnezeul lui Israel și acest lucru a trezit nădejdi în inima tinerei moabite. Dacă această mărturie nu exista, Rut probabil că s-ar fi întors la părinții ei și s-ar fi recăsătorit acolo. Rut s-a mutat cu Naomi în Betleemul din Iudeea și a cules spice pentru ea și pentru soacra ei, Naomi, ca să aibă cu ce trăi. Rut a căpătat trecere înaintea lui Boaz, în al cărui câmp i s-a dat voie să culeagă spice, iar mai târziu Boaz negociază și plătește răscumpărarea pământului care a venit împreună cu Rut și apoi se căsătorește cu ea. Rut, o moabită, s-a prozelit la credința iudaică. Din căsătoria ei a ieșit un fiu căruia i-a pus numele Obed. Mai târziu, Obed l-a avut pe Isai care a fost tatăl împăratului David.

Chiar și în ziua de astăzi, pentru ca o femeie să aibă mare succes trebuie fie să participe la un concurs de frumusețe, fie să se căsătorească cu un bogătaş sau să dețină o poziție politică importantă, dar Rut a devenit o femeie cu renume pentru că Dumnezeu a ridicat-o. Apare întrebarea: „De ce a acreditat-o Cerul cu rangul de a fi plăcută lui Dumnezeu?” Nu doar ca să fie în genealogia pământească a Domnului Isus, ci ca să fie un exemplu pentru toate femeile de rând, din zilele ce au urmat. Rut a fost o femeie care a lucrat din greu. A fost smerită și a avut o inimă de slujitoare. Ea a fost o femeie lipsită de egoism, care expusă la lumina adevăratului Dumnezeu, s-a aruncat în acea direcție cu tot ce a avut. Prin exemplul și biruința vieții ei, Dumnezeu spune oricărei femei ce crede că are o viață simplă, normală, că poate fi plăcută lui Dumnezeu. Exemplul ei ne spune că credințioșia și bunătatea

unei femei simple nu trec neobservate de Dumnezeu. Boaz a lăudat comportarea ei chiar și înainte de a se căsători cu ea. „Boaz i-a răspuns: „Mi s-a spus tot ce ai făcut pentru soacra ta, de la moartea bărbatului tău, și cum ai părăsit pe tatăl tău și pe mama ta și țara în care te-ai născut, ca să mergi la un popor pe care nu-l cunoșteai mai înainte. Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut, și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeului lui Israel sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!” (Rut 2:11-12).

Rut s-a adăpostit sub aripile lui Dumnezeu, a nădăjduit în bunătatea Lui și Dumnezeu lui Israel a primit-o și a binecuvântat-o. Prin binecuvântarea ei a fost binecuvântată și Naomi, care din nou avea o casă și o familie. Rut a învățat, nu de copil, ci ca adult să se încreadă în Dumnezeul lui Israel și oricine aude Vestea Bună a Evangheliei poate face la fel. Întrebarea care spune: „Cum pot fi eu o persoană care să primească înalta acreditare a cerului, de a fi plăcut sau plăcută lui Dumnezeu?” are răspuns. Trebuie să te adăpostești la adăpostul aripilor lui Dumnezeu, fugind la adăpostul făcut și pus în calea ta de El. Acest adăpost este Domul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ, a luat trup de om, a trăit o viață fără păcat și a fost răstignit fără vină pe o cruce acum două mii de ani, ca plată pentru păcatul tău și al meu.

Domnul Isus a venit pe pământ ca să slujească nevoilor noastre și cea mai acută nevoie a fost aceea de iertare a păcatelor. „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28). Dacă vrei, poți fi și tu un suflet care să facă impresie în Cer. Poți fi și tu un suflet care să primească rangul de copil al lui Dumnezeu (Ioan 1:12) și acreditarea de a fi plăcut sau plăcută lui Dumnezeu. „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit a lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit” (1Petru 4:10). Trebuie să slujești lui Dumnezeu slujind nevoilor altora, sufletești sau pământești. Nu ai cum să redefinești sau să scuzi păcatul ca să nu sune rău înaintea lui Dumnezeu. Singura șansă de a scăpa de urmările lui este jertfa Domnului Isus,

merit prin care putem fi făcuți plăcuți lui Dumnezeu. Viața întreagă poate fi privită ca o oportunitate prezentată de Evanghelie, de a intra într-un curs de acreditare ca să fii plăcut lui Dumnezeu, ca mai apoi să fii acceptat să rămâi în prezența lui Dumnezeu după această viață. Evanghelia prezintă omului singura șansă să evite cea mai mare tragedie posibilă, și anume aceea de a muri nemântuit. În Împărăția Cerurilor este un singur Domn și Împărat, iar restul sunt slujitori. Chiar și îngerii slujesc, însă Dumnezeu a vrut să-și mărească familia nu doar cu slujitori, ci cu fii slujitori și fiice slujitoare, care, deoarece sunt fii și fiice, chiar dacă slujesc, au drept de moștenire în Împărăția Lui. „Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu“ (Apocalipsa 21:7). Slujește Domnului cu bucurie ca să fii unul dintre sufletele care prin ascultare de El fac ce este plăcut lui Dumnezeu.

Amin

19

DEBORA

„Pe vremea aceea judecător în Israel era Debora, prorocița, nevasta lui Lapidot. Ea ședea sub finicul Deborei, între Rama și Betel, în muntele lui Efraim; și copiii lui Israel se suiau la ea să fie judecați.“

Judecători 4:4-5

Suntem obișnuiți să studiem viața eroilor așa cum este descrisă în Scriptură, dar suntem mai puțini obișnuiți cu eroinele Scripturii. Una dintre aceste femei a fost Debora, care, așa cum spune textul citat la început, a deținut poziția de judecător în Israel. Ea fost a patra persoană care a deținut această funcție și a judecat pricinile oamenilor timp de 40 de ani. Știm despre viața Deborei din cele două capitole (4 și 5) care ne spun multe lucruri despre această femeie deosebită. Cuvântul spune că Debora nu era doar judecător, ci era și prorociță. Ea nu avea o sală de judecată și nici nu purta o robă neagră atunci când judeca cauzele oamenilor, ci avea un loc numit „finicul Deborei“, între Rama și Betel, în muntele lui Efraim. În pofida prejudiciilor oamenilor de atunci și a celor de astăzi, Dumnezeu a ales să se folosească de o femeie ca să judece între oamenii din acea vreme și să spună ceea ce dorea să le transmită în mod direct. „...Iată porunca pe care a dat-o Domnul Dumnezeu lui Israel: «Du-te, îndreaptă-te spre muntele Taborului și ia cu tine zece mii de

oameni din copiii lui Neftali și din copiii lui Zabulon»“ (Judecători 4:6). Era în vremea când tiparul „neascultare – pedeapsă – pocăință – izbăvire“ se repeta mereu și mereu în Israel. Datorită neascultarea lor Dumnezeu i-a dat în mâinile lui Iabin, împăratul Canaanului, însă când poporul s-a căit și a strigat către Domnul, Dumnezeu a hotărât să-i izbăvească.

Debora este descrisă ca fiind o mamă în Israel, o eroină, o persoană care inspiră încredere, care are simțul dreptății. Unul din cele două capitole care vorbesc despre Debora este o cântare de laudă, un psalm în care ea dă slavă lui Dumnezeu pentru izbăvirea ce le-a dat-o. Debora a fost unică în felul în care și-a îndeplinit slujba de judecător, pentru că în dreptul ei, în Scriptură nu există nici un cuvânt de condamnare, ci numai cuvinte care admiră credința și serviciul ei pentru Dumnezeu. O altă deosebire față de ceilalți judecători a fost că ea nu a fost trimisă să lupte, să izbăvească pe popor de sub asuprirea canaaniților. La insistența lui Barac, căpetenia oștirii lui Israel, ea s-a dus cu ei ca să fie o încurajare. Debora judeca poporul într-un mod diferit de ceea ce știm noi că se întâmplă astăzi într-o sală de judecată unde se dezbate cazuri grele.

Judecătorii de astăzi, în urma prezentării dovezii au puterea, conform legii, să rostească o sentință și dacă este potrivit, să condamne pe cel găsit vinovat la închisoare. Debora nu avea poliție sau temniță păzită de gardieni, ci ea doar arbitra între oamenii care aveau neînțelegeri. Era obiceiul în Israel ca bătrânii și oamenii de vază ai cetății să judece sau să arbitreze cauzele oamenilor la porțile cetății, însă Debora judeca oamenii sub un palmier ce era situat între două localități cunoscute. În timpul de astăzi, majoritatea oamenilor nu cunosc numele nici unui judecător, deși orașele în care locuiesc au mulți, însă numele Deborei era cunoscut în tot Israelul. Avea un record, avea o reputație de judecător drept și oamenii aveau încredere în spusele ei. Oamenii știau că Dumnezeu este cu ea. Când vorbim despre proroci ne gândim la profețiile Mesianice rostite de Isaia sau la profețiile despre felul

cum va decurge istoria, rostite de Daniel sau discursurile de mustrare și avertizare rostite de Ieremia pentru poporul de atunci, dar Debora nu știm să fii făcut aceste lucruri. Ea nu a scris o carte și nu a rostit cum va fi în viitor, deoarece darul ei de proroc s-a manifestat mai mult prin cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu, cântări peste care adie duhul profetic.

Pentru israeliții din acea vreme cântarea era o formă obișnuită de exprimare a unei prorocii. Când Samuel l-a trimis pe Saul la Ghibea, l-a întâmpinat ceata prorocilor care cântau. „...Când vei intra în cetate, vei întâlni o ceată de proroci coborându-se de pe înălțimea pentru jertfă, cu lăute, timpane, fluiere și cobze înainte, și prorocind“ (1Samuel 10:5). David a pus împreună o ceata de leviți care proceau în sunetul instrumentelor cu care laudau pe Domnul. „David și căpeteniile oștirii au pus de-o parte pentru slujbă pe aceia din fiii lui Asaf, Heman și Iedutun care proceau întovărășiți de harpă, de lăută și de chimvale...“ (1 Cronici 25:1). Toți aceștia cântau cu gura și din instrumente și proceau în acest fel. Prin cântări duhul omului și Duhul Domnului exprimă marea și bunătatea lui Dumnezeu, la fel cum Miriam, sora lui Moise și a lui Aaron a laudat pe Domnul când Egiptenii care-i urmăreau cu gând rău au pierit în Marea Roșie. „Maria, prorocița, sora lui Aaron, a luat în mână un timpan, și toate femeile au venit după ea, cu timpane și jucând. Maria răspundea copiilor lui Israel: «Cântați Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț»“ (Exodul 15:20-21).

Cântarea Mariei a fost asemenea cântării cântate de prorocița Debora, pentru că amândouă au cântat în urma unei biruinți pe care le-a dat-o Dumnezeu. Reiese clar din Scriptură că Debora a fost o femeie înțeleaptă, apreciată de israeliți, dar nu pentru aceasta a ajuns ea așa de faimoasă, ci a devenit o eroină pentru că într-o vreme de criză, folosindu-se de ea, Dumnezeu a izbăvit pe Israel de sub dominația canaaniților. Căpetenia canaaniților, Sisera, avea nouă sute de care din fier cu care teroriza pe Israel, pe când Barac, la porunca dată de Dumnezeu a strâns zece mii de

oameni care nu aveau echipamentul de luptă al canaaniților. În termenii de astăzi, Israelii erau ca niște oameni cu puști ce urmau să se lupte cu nouă sute de tancuri inamice. Era vremea izbăvirii și Dumnezeu nu a fost împiedicat de armamentul canaaniților, iar Israel s-a dus la luptă de data aceasta având pe Dumnezeu de partea lor (Leviticul 26:7-8). Nici ei și nici noi nu avem cum să pierdem atunci când Dumnezeu este de partea noastră. Barac, căpetenia Israeliiților, dă impresia de a fi un om fricos, pentru că nu a vrut să meargă la luptă fără Debora. „Barac i-a zis: «Dacă vii tu cu mine, mă voi duce; dar dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce.» Ea a răspuns: «Voi merge cu tine; dar nu vei avea slavă în calea pe care mergi, căci Domnul va da pe Sisera în mâinile unei femei.» Și Debora s-a sculat și s-a dus cu Barac la Chedeș“ (Judecători 4:8-9). Dacă ar fi mers la luptă doar cu vreo trei sute de oameni ca și Ghedeon, Sisera nu s-ar fi deranjat ca să mobilizeze toată oastea lui împotriva Israelului, de aceea putem vedea că Sisera a căzut într-o cursă.

Odată ajunși la luptă Dumnezeu a luptat pentru Israel. „Atunci Debora a zis lui Barac: «Scoală-te, căci iată ziua când dă Domnul pe Sisera în mâinile tale. Într-adevăr, Domnul merge înaintea ta...»“ (Judecători 4:14). Dumnezeu a trimis ploaia care a făcut carele de luptă să nu poată fi manevrate în noroi și apoi a trimis un cutremur. „Doamne, când ai ieșit din Seir, Când ai plecat din câmpiile Edomului, Pământul s-a cutremurat, cerurile au picurat, și norii au turnat ape cu găleata. Munții s-au clătinat înaintea Domnului, Sinaiul acela s-a clătinat înaintea Domnului Dumnezeului lui Israel“ (Judecători 5:4-5). Dumnezeu, care a creat natura, o poate folosi ca să-i ajute pe cei ce sunt ai Lui. Același Dumnezeu, care urăște asupra omului față de alt om, a trimis stropul de ploaie și fulgul de nea să biruiască armatele lui Napoleon și ale lui Hitler pe câmpiile Rusiei, pentru că războaiele lor au fost nedrepte. Iabin și căpetenia lui, Sisera, au fost înfrânți de Dumnezeu și toți oamenii care s-au luptat pentru ei au fost omorâți (Judecători 4:16).

Sisera a fugit pe jos și și-a găsit repaus în cortul unei femei numite Iael, care, după ce Sisera a adormit, i-a bătut un țărș în tâmplă, omorându-l în acest fel. Întreg capitolul cinci din cartea Judecători este dedicat cântării Deborei care a mulțumit și L-a lăudat pe Domnul pentru biruința pe care le-a dat-o. Din Scriptură reiese și din viața de toate zilele cunoaștem că oamenii vor să stăpânească peste alți oameni ca să fie numiți mari sau să fie socotiți importanți, dar învățătura Scripturii ne învață altceva. „Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru“ (Matei 20:26). Începând din casele noastre și apoi oriunde am fi, Dumnezeu vrea să ne supunem unii altora în dragoste. „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos“ (Efeseni 5:21). Slujind nevoilor altora, mulți s-au ridicat la rangul de a fi plăcuți lui Dumnezeu, asemeni Deborei, și poți să fii și tu un astfel de suflet.

Amin

20

MILA

„Când a ieșit din corabie, Isus a văzut mult norod; și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n-aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri.“ Marcu 6:34

Una din trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, pe care El vrea să o vadă și în copiii Lui, este mila. Unul dintre lucrurile pe care Domnul Isus a vrut să le îndrepte în felul de gândire al oamenilor din vremea Lui a fost acela că Dumnezeu Tatăl nu este mai întâi aspru și doritor de a pedepsi, ci este plin de bunătate. „Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate“ (Psalmul 103:8). Ca oameni, depindem de mila și bunătatea Lui (Romani 9:16), fără de care nimeni nu ar putea fi mântuit. Planul mântuirii are la temelie dragostea lui Dumnezeu, căruia deoarece i-a fost milă, a întocmit un plan și l-a dus la îndeplinire, ca noi să fim mântuiți. Reiese din Scriptură că Domnul Isus, când a umblat printre oameni a fost de multe ori copleșit de acest simț de milă față de oamenii care nu aveau cine să-i învețe și suferau de diferite boli în trupurile lor. Fiind cuprins de milă pentru cei în nevoie, Domnul Isus a învățat noroadele despre Împărăția lui Dumnezeu, a vindecat bolnavii, a eliberat demonizații, a înmulțit pâinile când știa că sunt flămânzi și nu au de unde lua bucate. Într-o zi, când a

întâlnit un cortegiu funerar, Domnului Isus i s-a făcut milă de mama tânărului care murise, și l-a înviat. „Domnului, când a văzut-o, I s-a făcut milă de ea, și i-a zis: „Nu plânge!“ Apoi S-a apropiat și S-a atins de raclă. Cei ce o duceau s-au oprit. El a zis: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!“ (Luca 7:13-14).

Cel care are milă, suferă când vede pe altul că suferă. Așa este Domnul Isus și o astfel de milă Îi place să vadă și în noi. În vremea vechiului Ierusalim exista un așezământ în cetate care găzduia pe cei afectați de suferințe pământești numit Betezda. Domnul Isus nu a ocolit acel loc, ci și-a arătat puterea de Vindecător în acel loc. Consider că este necesar să vorbim despre milă, pentru că unii nu dovedesc că o au, iar alții, din nepăsare sau egoism, ca să nu-i coste ceva, caută să o înăbușe. Nu toți au din darurile Duhului Sfânt și nu toți ajung să facă lucruri socotite de oameni a fi mărețe pentru Împărăția lui Dumnezeu, dar toți copiii Domnului trebuie să aibă și să demonstreze că au milă. Toți trebuie să aibă roada Duhului Sfânt care conține, în bunătate, acest simț al milei, altfel dovedesc că ei nu seamănă cu Stăpânul.

Mila Lui este un act de favoare divină, iar mila noastră trebuie să fie o acțiune motivată de dorința de bine pentru cineva care este la necaz. Mila trece de sentimente, de simpatie și empatie făcând fapte care sunt o expresie a milei. „...Domnul este plin de milă și de îndurare“ (Iacov 5:11). El este un „...Mare Preot milos și vrednic de încredere...“ (Evrei 2:17) și cei care prin nașterea de sus au primit viață din El, au și ei această parte frumoasă a caracterului sau probabil că nu au avut parte de nașterea de sus. Mila credinciosului trece dincolo de a da ceva bani, mâncare sau haine celui ce nu are, pentru că ea se adresează nevoii sufletului ce trebuie să știe cum poate fi mântuit. Mila, care lucrează prin Roada Duhului Sfânt, face tot felul de astfel de investiții și chiar își asumă riscuri fără să se aștepte să primească ceva înapoi. Ca apa pe care o torni într-o vază și ocupă forma vasului înlăuntru, mila caută să dea o mână de ajutor celui care are nevoie de milă. Împăratul Richard al III-lea, când și-a cercetat oștirea într-o zi, pe când se mija de

dimineață a găsit o santinelă dormind și imediat i-a înfipt sabia în inimă. Apoi a pus în dreptul lui o hârtie pe care a scris: „L-am găsit dormind și l-am lăsat dormind!“ Ce cruzime! Ce diferență există în modul în care Dumnezeu nostru are de-a face cu slăbiciunile noastre.

Toți meritam osânda (Romani 3:23), dar în mila și îndurarea Sa, a ales să ne dea grațiere de vină, plătind pentru vina noastră cu moarte de cruce, ca astfel dreptatea lui Dumnezeu să rămână în picioare. Dumnezeu vrea ca și noi să fim plini de milă față de cei care au nevoie, chiar dacă ceea ce le putem da este numai iertarea pentru că ne-au greșit. „...Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?“ Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte“ (Matei 18:21-22). Ca să ne învețe importanța milei, Domnul Isus ne-a lăsat pilda samariteanului milos, care s-a lăsat motivat de milă să ajute pe cel căzut între tâlhari, și în acest fel să vedem cum acționează mila. „Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el“ (Luca 10:33). Slujim unui Dumnezeu a cărui milă și îndurare ține până la al miilea neam (Deuteronom 7:9) și El vrea să-I semănăm și în această privință. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)“ (Efeseni 2:4-5). Dacă El ne-ar fi dăruit doar dreptate, El era tot drept și neprihănit, dar noi aveam nevoie de milă, de aceea, prin jertfa de la Golgota, Domnul Isus a creat un merit de iertare, „...ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16).

Mulți au probleme cu ideea de a primi mântuirea în dar de la un Dumnezeu milos și îndurător, pentru că li se pare prea simplu. Cu mulți ani în urmă un vestitor al Evangheliei s-a dus să propovăduiască Cuvântul într-o zonă minieră. Un miner a spus că oferta Evangheliei este atrăgătoare, dar este greu de crezut că este pe gratis. Predicatorul l-a întrebat atunci câți bani plătește ca să intre

în liftul care îl aducea din adâncul pământului unde lucra, la lumina zilei. Minerul a spus că nu plătește, deoarece compania se îngrijește să plătească pentru acel sistem sofisticat care-l aduce în siguranță la suprafață. Apoi predicatorul l-a întrebat dacă nu cumva i-a fost frică să urce în acel lift să vină afară din mină, când s-a gândit că de fapt nu a plătit nimic pentru el. În acele momente minerul a înțeles ce înseamnă să ieși din groapa păcatului pe cheltuiala altuia și a acceptat mila lui Dumnezeu ca să poată fi mântuit. Ca să ne arate o așa milă, Dumnezeu a plătit enorm de mult, prin aceea că și-a lăsat Fiul să moară în dureri pe o cruce, la mâna oamenilor răi. Ca să fim iertați a fost nevoie de o iertare dreaptă. De aceea Tatăl a acceptat și a dat un Înlocuitor care să moară pentru noi, cei vinovați. Istoria spune că mama unui soldat care urma să fie executat s-a apropiat de Napoleon ca să mijlocească și să ceară milă pentru fiul ei. Răspunsul lui Napoleon a fost că dreptatea cere ca această pedeapsă să fie executată. Atunci mama tânărului a spus că ea nu cere dreptate, ci milă. Napoleon a spus apoi că fiul ei nu merită milă, însă mama, care mijlocea, a spus că nu ar fi fost numită milă dacă ar fi meritat-o. Convins și mirat de acest argument, fiul acelei mame a fost eliberat.

Dacă am merita mântuirea nu s-ar numi milă și har, adică milă nemeritată, dar pentru că nici unul din noi nu merităm viața veșnică, și Dumnezeu știind că nu avem cum să plătim pentru vină decât prin pedeapsa iadului, a ales să ne grațieze plătind El pentru vina noastră. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5:21). Din cauza împietririi inimii sau dintr-un puternic simț al dreptății unii înclină mai mult înspre a nu se lăsa motivați de milă în a face bine, dar cei care au avut parte de milă nu numai că au datoriat să arate milă și ei, ci găsesc plăcere în a veni în ajutorul celui aflat în nevoie, chiar dacă este vorba doar de cuvinte de mângâiere. „Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău cum am avut eu milă de tine?“ (Matei 18:33). Din pilda bogatului nemilostiv putem învăța că a înăbuși și stinge

acest simțământ de milă față de cel pe care l-am putea ajuta este considerat de Dumnezeu a fi un păcat (Luca 16:19-31).

Este bine să ai în casa ta „banii Domnului“, adică partea Domnului pusă deoparte din ceea ce câștigi, din care să ajuți pe săraci și să sprijinești nevoile bisericii și lucrarea de evanghelizare, făcând aceasta din dragoste pentru Dumnezeu și din milă pentru semenii. Domnul Isus a fost mânios pe cei care, lipsiți fiind de milă, nu-și ajutau părinții sub pretextul că ceea ce ar putea să le dea este închinat Domnului. „Voi, dimpotrivă, ziceți: «Dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: ‘Ori cu ce te-aș putea ajuta este Corban, adică dat lui Dumnezeu, face bine’»“ (Marcu 7:11). Mila se apropie de oameni în durere sau în lipsă și nu poate să treacă mai departe fără să ajute sau să caute ajutor pentru ei. Cei care sunt copiii Domnului fac aceasta ca dintr-o a doua natură, ca dintr-un instinct, împlinind în acest fel porunca dată de Domnul Isus. „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine“ (Matei 25:35-36). „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric, El este milostiv, îndurător și drept“ (Psalmul 112:4).

A avea milă de cel în lipsă nu este un dar pe care doar unii îl primesc, ci mila este activă în oricine Îl cunoaște pe Dumnezeu. Oricine vrea să fie plăcut lui Dumnezeu trebuie să aibă milă față de semenii lui și să acționeze motivat de ea, chiar și față de cei greu de iubit, pentru că nimeni nu s-a încadrat mai bine într-o astfel de categorie decât noi, cei care l-am fost vrăjmași lui Dumnezeu. „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui“ (Romani 5:10). Milă, îndurare, har sunt cuvinte care nu sunt folosite de diavol, dar sunt folosite și aplicate de copiii lui Dumnezeu. Ești și tu un copil al Domnului sau ești lipsit de milă ca și celălalt stăpân? Mila nu poate fi plătită și nu este meritată.

Mila este puterea din spatele Evangheliei care-ți oferă iertare de orice păcat în schimbul pocăinței sincere și a părăsirii păcatului. „...Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău!“ (Iona 4:2). Vino la Isus să ai parte de milă, și apoi du-te și arată altora milă și vei găsi împlinire pentru sufletul tău!

Amin

21

JERTFA NEBUNILOR

„Păzește-ți piciorul când intri în Casa lui Dumnezeu și apropie-te mai bine să asculți decât să aduci jertfa nebunilor; căci ei nu știu că fac un rău cu aceasta.“

Eclesiastul 5:1

Chiar de la început este potrivit să spunem că toți oamenii sunt „închinători“ prin ceea ce spun, fac și gândesc; fie că se închină dumnezeilor străini, care nu sunt reali, fie că se închină eului lor sau adevăratului Dumnezeu care a creat tot ce se vede și ce nu se vede. În acest mesaj vom privi mai întâi la felul de închinare a celor care nu aduc o închinare plăcută Domnului, numită în textul motto, într-un mod foarte direct „închinarea nebunilor“, adică închinarea celor care „nu sunt buni“, ca să putem alege să fim între cei care aduc Domnului o închinare plăcută Lui, de care El să se bucure. Începând de la Cain și Abel, Dumnezeu S-a pronunțat asupra felului în care a fost mulțumit sau nemulțumit de felul în care I s-a adus închinare prin jertfe. „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“ (Evrei 13:15).

Prin închinare înțelegem că oferim Dumnezeului nostru o jertfă, prin care vrem să-I atragem atenția, ca să-I mulțumim sau să-I cerem ajutorul. În America sunt peste trei sute cincizeci de

mii de biserici creștine care sunt grupate în peste două sute de denominațiuni religioase și ne întrebăm, în câte dintre acestea se aduc jertfe care, cum se spunea în vechime, sunt ca un miros plăcut înaintea Domnului (Genesa 8:21, Leviticul 2:9).

Textul citat la început cuprinde o avertizare împotriva aducerii unei jertfe, ce intră în categoria jertfelor aduse de nebuni, care sunt o risipă de timp și de resurse. Nu este neobișnuit și nu ne mai miră faptul că uneori oamenii aleg să facă mari greșeli în investițiile lor, despre care apoi să spună că au făcut „o greșală“ sau chiar „o prostie“. În statul Missouri, cineva care avea mult pământ a construit o casă scumpă, ca apoi să afle că a făcut-o pe o bucată de pământ care nu-i aparținea. În Rode Iland, tot așa, cineva a făcut o casă de peste \$1 milion ca apoi să afle că a făcut-o pe o bucată de pământ care era parte dintr-un parc public, iar judecătoria să-i ceară să-și mute casa. Morala este că trebuie să construiești cum trebuie, unde trebuie și într-un mod asemănător Solomon spune că dacă te închini Domnului aducându-i o jertfă, asigură-te că o aduci în așa fel ca ea să fie primită. „Păzește-ți piciorul“, adică nu te pripzi și nu fă o investiție, pe care o numești a fi pentru Domnul, fără să iei în considerație pretențiile Lui.

Cei care aduc jertfa nebunilor spune Solomon, nu știu că fac un rău, când de fapt unii dintre ei se gândesc că fac un bine. Fiii marelui preot Aaron, Nadab și Abihu, aveau de îndeplinit slujbe la Cortul Întâlnirii, printre care era și aceea de aduce foc pe altarul pe care trebuia mistuită jertfa. Ei au neglijat procedura cerută de Dumnezeu în felul cum trebuia adus focul pe altar, fie din neglijență, fie din cauză că erau deranjați de minuțiozitatea acelei proceduri, fie din cauză că au vrut să îmbunătățească în felul lor slujirea; cert este că Dumnezeu S-a mâniat pe ei și un foc care a ieșit de la Dumnezeu i-a mistuit (Leviticul 10:2). Cei doi au făcut un lucru rău, au adus jertfa nebunilor și au murit. Într-un mod asemănător povestea tristă a împăratului Ozia ne spune că acest împărat, care a început bine, a sfârșit rău, pentru că s-a semețit să aducă el jertfă în templu, deși optzeci de preoți au căutat să-L

oprească: „...N-ai drept, Ozia, să aduci tămâie Domnului! Dreptul acesta îl au preoții, fiii lui Aaron, care au fost sfințiți ca s-o aducă...” (2 Cronici 26:18).

Ozia o fi zis ca românul: „merge și așa“, și pentru îndrăzneala lui, Dumnezeu l-a lovit pe loc cu boală de lepră și a rămas lepros până a murit (2 Împărați 15:5). Fortând rânduiala dată de Dumnezeu, Ozia a vrut să facă ceea ce el credea că este bine, dar a făcut un lucru rău. A adus jertfa nebunilor și a plătit pentru aceasta. Împăratul Manase, care a domnit cincizeci și cinci de ani, probabil că a făcut cel mai mult rău între împărații din acea vreme, pentru că și el, prin închinarea la idoli, a adus jertfa nebunilor. A avut îndrăzneala să pună în Casa Domnului un altar păgân și a tras tot poporul în idolatrie, mâniindu-L astfel pe Dumnezeu. După ce a fost dus în robie, legat în lanțuri de aramă, s-a pocăit și Dumnezeu l-a restaurat, dar paguba spirituală a fost deja făcută în țară, pentru că a adus și a încurajat și pe alții să aducă jertfa nebunilor. Vedem din aceste exemple că Dumnezeu nu suportă ca omul să-I schimbe deciziile, procedurile indicate de El în vreun fel, de aceea mereu trebuie să ne cercetăm să vedem dacă urmăm credința apostolilor sau urmăm obiceiuri făcute de oameni după conveniența și înțelegerea lor.

Când omul încearcă să explice ceea ce nu înțelege sau nu vrea să facă ceva pentru că nu-i convine, de multe ori creează doctrine false. Acest fapt explică de ce sunt atâtea culori de dominațiuni creștine în loc ca fiecare să caute „...cărările cele vechi....“ (Ieremia 6:16). Rearanjatele rânduielilor date de Domnul Isus ucenicilor Lui, care ne-au fost transmise nouă prin Scripturi, ne pot pune în poziția de a aduce jertfa nebunilor, și în același timp, ne pun sufletul la un adăpost fals, crezând că Îl mulțumim pe Dumnezeu, când El de fapt poate este scârbit de jertfa ce o aducem. Jertfele pe care le aducem astăzi Domnului în casa de rugăciune sunt cele făcute în închinare în duh și adevăr prin rugăciune, este jertfa laudelor prin cântări și prin vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, dar închinarea nu este completă dacă la vremea

rânduie pentru aceasta, nu luăm parte la Masa Domnului, care este o poruncă dată de Domnul Isus (1 Corinteni 11:24-25).

Erezii nimicitoare au pătruns în multe biserici, așa că au doar o formă de evlavie ce impresionează prin ceea ce izbesc ochii și gâdilă urechea, însă slujirea lor, de multe ori este o tăgăduire a puterii lui Dumnezeu (2 Timotei 3:5). Neglijând ceea ce a cerut Dumnezeu să facem și aducând obiceiuri și ceremonii pe care El nu le cere, dând voie duhului lumii să pătrundă în biserică, oamenii aduc jertfa nebunilor. „Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești“ (Matei 15:9). Scriptura spune că noi, cei care suntem născuți din nou, după rânduiala Nou Testamentală, suntem preoți ai lui Dumnezeu (1 Petru 2:9). Scriptura ne învață că fiecare dintre noi care trăiește după îndemnul Duhului (Romani 8:1), trebuie să fie și este un „sfânt“ prin îndreptățirea ce o face în dreptul nostru meritul jertfei Domnului Isus și prin felul în care își trăiește viața (Romani 1:7, Evrei 3:1).

Dacă vrei ca în viața ta să aduci Domnului o închinare „...plăcută, cu evlavie și cu frică“ (Evrei 12:28), care să fie o jertfă plăcută Domnului, trebuie să te împărtășești în mod simbolic din Trupul și Sângele Domnului prin care „predici“, vestești cine este Isus Hristos pentru tine. „Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El“ (1Corinteni 11:26). Cel care trăiește în păcat, la care se întoarce după ce se împărtășește, aduce jertfa nebunilor pentru că în loc de binecuvântare va culege osândă. Păcatul trebuie mărturisit și părăsit ca să poți sta la masa Domnului fără de care închinarea ta nu este completă. Neglijarea participării sau folosirea unor scuze ușor date pentru a nu lua parte la această Masă de câte ori este oferită, e un dispreț la adresa Domnului Isus (Faptele Apostolilor 20:7).

Textul citat la început ne învață că este important să ascuți mai întâi, ca să nu aduci jertfa nebunilor care nu știu că fac un lucru rău. „Și El a răspuns: «Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-L împlinesc»“ (Luca 11:28). Este

important nu doar să faci ceva pentru Dumnezeu cum crezi că e bine sau cum fac alții, ci trebuie să fii sigur că-I aduci o închinare plăcută, după Scripturi. Tot ce faci în casa de rugăciune trebuie să fie ceva ce este cerut de învățătura Nou Testamentală și în acest fel să aduci o jertfă plăcută Domnului. „Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri“ (Iacov 1:22).

Pentru ca jertfa închinării pe care o aduci Domnului să fie primită trebuie să includă dragoste și credință. Acestea sunt două „absoluturi“ când vorbim despre ce este necesar ca să fim plăcuți lui Dumnezeu. Tema „unul pe altul“ se repetă de zeci de ori în Noul Testament având la bază porunca Domnului Isus: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu“ (Ioan 15:12). Dacă nu ai iubire în viața ta, tot sacrificiul închinării tale este zădărnicit și valoarea este ca anulată. O biserică care are rugăciune, cântări, predici și serbează Cina Domnului, dar nu are dragoste, este o biserică aflată în pericol, așa cum a fost în pericol și biserica din Efes (Apocalipsa 2:4-5). „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia“ (Romani 12:10). Este așa de important ca atât cât depinde de tine, să trăiești în pace cu aproapele tău încât Dumnezeu nu-ți primește jertfa până când nu te împaci cu el (Matei 5:23-24). Dacă nu ierți pe cel ce ți-a greșit, nici tu nu ești iertat, și dacă aduci închinare și jertfe Domnului, aduci în acest fel jertfa nebunilor. Trebuie să ierți un Iuda care te-a trădat, un Dima care este lumesc și un Alexandru Căldăraru, care poate ți-a făcut mult rău, altfel lui Dumnezeu nu-I trebuie jertfa ta.

Omul are obiceiul să-și compartimenteze viața în: timp cu Dumnezeu, prin închinare și jertfe de tot felul, și timp secular, pentru viața cotidiană cu toate complicațiile ei. Închinarea începe cu mult înainte de a intra în casa de rugăciune, pentru că fiecare zi este închinată Domnului. De la învierea Domnului Isus nu mai sărbătorim sâmbăta ca fiind ziua Domnului, ci o sărbătorim în fiecare zi, dar pentru că cei mai mulți sunt liberi în prima zi din

săptămână, ne adunăm Duminica la un loc ca să aducem Domnului o închinare în părtășia fraților în credință. Pentru ca să aduci o închinare plăcută Domnului în rugăciune, în care să simți prezența puterii Duhului Sfânt trebuie să mergi înaintea Lui flămând după mai mult din Dumnezeu. Închipuie-ți că ești într-un loc unde nu a plouat de mult, mult timp. Iarba și culturile de pe câmp s-au uscat, iar vitele încep să moară din lipsă de apă. Închipuie-ți că într-o așa stare te duci înaintea Domnului și spui plângând: „Doamne! Fie-ți milă! Doamne, dă-ne ploaie să trăim!“ Dacă te duci înaintea Lui cu o astfel de sete, Dumnezeu va lua seama la închinarea ta și se va bucura de ea onorând-o cu prezența Duhului Său cel Sfânt. „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă, apa pe care I-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică“ (Ioan 4:14). Dacă sufletul tău încă nu a băut din această Apă aducătoare de vindecare și fericire, pe care o dă Domnul Isus, trebuie să știi că în acest „oricui“ ești inclus și tu. Dacă îți vei pleca genunchii înaintea Maiestății Sale și Îi vei aduce prin rugăciune o închinare sinceră și plăcută Lui, chemându-L ca Stăpân în viața ta, El îți va da și ție din această apă.

Amin

22

MĂGĂRIȚA CUVÂNTĂTOARE

„Domnul a deschis gura măgăriței, și ea zis lui Balaam: «Ce ți-am făcut, de m-ai bătut de trei ori?» Balaam a răspuns măgăriței: «Pentru că ți-ai bătut joc de mine; dacă aș avea o sabie în mână, te-aș ucide pe loc.»“ Numeri 22:28-29

Se obișnuiește ca spusele scrise ale cuiva să fie puse între ghilimele. Ceea ce nu se obișnuiește, pentru că nu se întâmplă, este să pui în ghilimele spusele unui animal, însă aceasta este posibil numai când este Dumnezeu la lucru, așa cum a fost în cazul acesta. Suntem poate obișnuiți să auzim glasul animalelor în fabule, dar de data aceasta avem un caz în care, cu adevărat, un animal a vorbit. Chiar și pentru copii, personajul cel mai interesant din această povestire adevărată este măgărița prorocului Balaam, singurul proroc dintre neamuri pomenit în Scriptură. Măgarii, la fel ca și în timpul Domnului Isus, erau folosiți pentru transport de persoane, de bagaje sau să învârtă piatra la o moară.

Se estimează că în lume există încă în jur de unsprezece milioane de măgari. El este un animal care de obicei e destul de blând, chiar prietenos, dacă nu este atacat, cel mai neplăcut lucru despre ei fiind acela că poate fi un animal încăpățânat (Psalmul 32:9). Când un măgar simte pericolul parcă îngheață și nu se mai

mișcă, cu toate că nu se sperie așa de repede precum calul, spun specialiștii. Rezistă la căldură mai bine, poate merge mult fără apă și trăiește mai mult decât caii. Reacția măgăriței lui Balaam de a se abate din calea îngerului a salvat viața prorocului (Numeri 22:33) și totuși, până când îngerul nu a lămurit situația, a avut de îndurat bătaie. Măgarul apare în mai multe povestiri ale Bibliei (Genesa 22, Genesa 42, Exodul 4:20, Matei 21:5) și este animalul care a beneficiat de o zi de odihnă rânduit de Dumnezeu (Exodul 23:12). Balac, împăratul Madianului, s-a văzut amenințat de mulțimea israeliților, care mergeau spre țara promisă, și l-a chemat pe prorocul Balaam ca să-i blesteme.

Probabil că în acea vreme Balaam avea reputația de a binecuvânta și blestema cu efect, dar Dumnezeu i-a spus să nu meargă cu trimișii împăratului. Deși i s-a promis răsplată bogată, cuvintele: „Totuși, vă rog, rămâneți aici la noapte, și voi vedea ce-mi va mai spune Domnul“ (Numeri 22:19), ne spun clar că Balaam ar fi vrut să găsească o cale să fructifice oportunitatea de îmbogățire promisă de Balac. Împăratul trimite o nouă solie la Balaam, un anturaj mai pompos, cu promisiuni mai concrete de răsplătire, și Balaam, prin insistență, obține aprobarea Domnului să meargă cu ei, cu condiția că nu va spune decât ceea ce Dumnezeu îi va da voie să spună. Când ajunge la locul unde trebuia să blesteme pe Israel, în loc să facă ceea ce se aștepta Balac, Balaam rostește de trei ori binecuvântări la adresa lui Israel și apoi spune de ce a făcut acest lucru.

„Iată că am primit poruncă să binecuvântez. Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce“ (Numeri 23:20, Numeri 23:7-10). Balaam nu numai că binecuvântă pe Israel de trei ori, dar de asemenea vestește venirea Domnului Isus pe pământ din sămânța poporului Israel. „Îl văd, dar nu acum, Îl zăresc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, Un toiag de cârmuire se ridică din Israel“ (Numeri 24:17). Balaam s-a întors acasă cu mâinile goale și mai târziu este omorât de israeliți, pentru că a învâțat pe Balac cum să facă pe Israel să păcătuiască ca astfel Domnul să se

mâniei pe ei și să nu-i mai apere (Iosua 13:22). Frustrat de neputința prorocului de a blestema pe Israel, se pare că Balac nu s-a mai luptat în acea vreme cu Israel, ci doar a urmat sfatul lui Balaam ca să corupă cu destrăbălări pe tinerii din Israel, să determine poporul să mănânce din jertfele oferite idolilor (Apocalipsa 2:14).

Balaam a fost un proroc al lui Dumnezeu, după cum reiese și din cuvintele lui. „...Iată ce zice Balaam, fiul lui Beor, Omul cu ochii deschiși, Cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, Cel ce vede vedenia Celui Atotputernic, Cel ce cade cu fața la pământ și ai cărui ochi sunt deschiși“ (Numeri 24:3-4). Dacă nu ar fi fost un proroc al lui Dumnezeu, nu ar fi avut probleme că bleastă pe Israel, deoarece blestemele prorocilor mincinoși și chiar și a celor care lucrează cu puterile întunericului nu au putere asupra copiilor lui Dumnezeu, nici chiar astăzi. Balaam a fost un proroc al lui Iehova și avea o reputație de proroc cu putere, altfel nu i-ar fi căutat serviciile un împărat. Balaam l-a numit pe Dumnezeu cu numele de „Domnul“ (Numeri 22:8), care era un nume personal al lui Iehova. Așa se explică faptul că a putut să procească cu privire la venirea Domnului Isus pe pământ. Cu toate că L-a întrebat pe Domnul înainte de a face orice mișcare, îngerul Domnului a vrut să-l omoare de trei ori. Acest lucru ne face să ne întrebăm de ce?

Chiar dacă nu găsim în cuvinte, reiese din atitudinea și insistența lui Balaam că ar fi fost gata să facă ceea ce Dumnezeu i-a spus să nu facă, din dorință de câștig (Iuda 1:11). S-a gândit că răsplata promisă de Balac era prea mare ca să o refuze și nu s-a gândit că Dumnezeu îi cunoaște gândurile. Știa că răsplata depinde de faptul că va blestema pe Israel și probabil că și-a plănuit ca odată ajuns acolo, în ultimul moment, să facă ce îi cerea Balac. Dumnezeu, care ne-a făcut, cunoaște gândurile omului. „Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul“ (Psalmul 139:4, Proverbe 15:26, Marcu 2:8, Matei 12:25). „Domnul cunoaște gândurile omului: știe că sunt

deșarte“ (Psalmul 94:11). Avem de-a face cu un Dumnezeu care cunoaște gândurile și într-o zi va pedepsi gândurile rele, care alcătuiesc planuri rele (Isaia 66:18, Amos 4:13).

Este foarte important să știm că Dumnezeu cunoaște gândurile, pentru că El are toată puterea, pe când vrăjmașul nostru, deși poate trimite gânduri ca niște sugestii pe care le putem asemăna cu niște săgeți arzătoare, el nu cunoaște gândurile noastre. El vede lucrurile care ne fac să ne oprim în loc, cum este ceea ce vedem pe un ecran, și vede ce ne încântă când auzim ce ne spun alții, ca apoi să pregătească o ispită de care este legat un laț, ca să prindă sufletul prostuț și nevegheator. Balaam s-a gândit că-L poate înșela pe Dumnezeu, dar El i-a interceptat gândurile și a trimis un înger să-i iasă în cale. Când a auzit măgărița vorbind și apoi a auzit motivul pentru care nu l-a ascultat, s-a căit înaintea Domnului și Domnul l-a lăsat cu viață. Adevărul este că Dumnezeu l-ar fi putut omorî fără ajutorul îngerului, dar El, în bunătatea Lui, a hotărât să-l învețe o lecție făcând o minune cu animalul de povară care-l purta în spate pe proroc. A deschis ochii măgăriței ca să vadă în lumea spirituală îngerul și apoi i-a deschis gura să vorbească, făcând din acesta un eveniment important, de neuitat pentru Balaam și pentru cei care aveau să afle despre această întâmplare adevărată.

Povestea măgăriței cuvântătoare a fost scrisă ca să ne învețe și pe noi o lecție sau chiar două. Balaam a trebuit să învețe că nu-i de joacă cu Dumnezeu și că nu poți umbla cu șiretlicuri cu El. A învățat că nu-L poți manipula pe Dumnezeu să facă ceea ce vrei tu, și noi trebuie să învățăm același lucru. Când Dumnezeu spune NU la ceea ce vrem noi, este bine să ascultăm, ca nu cumva, la insistența noastră, să ne lase să facem ce vrem și să nu avem apoi cine să ne scape. Dumnezeu nu se lasă batjocorit de păcăleli omenești precum cea încercată de Balaam (Galateni 6:7). De trei ori a încercat Balaam să meargă la destinația oprită și de trei ori i-a stat Dumnezeu împotriva, deși l-ar fi putut omorî când s-a suit pe măgăriță. Dumnezeu însă a dorit să dea o lecție omenirii prin

incidentul cu măgărița cuvântătoare. Dumnezeu nu pedepsește imediat păcatul. El întotdeauna este plin de răbdare și dă oportunitate celui păcătos să se îndrepte și să se pocăiască, deși pedeapsa nu este niciodată departe de el (2 Petru 3:9).

Dumnezeu nu a vrut să-l omoare imediat pe Balaam. El nu are dorința să pedepsească pe cel păcătos în momentul în care păcătuiește, ci așteaptă și dorește ca păcătosul să se întoarcă la El cu pocăință. „...Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui, și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea!...“ (Ezechiel 33:11). Domnul Isus când era pe pământ a petrecut timp cu păcătoșii și cu cei mai simplii oameni din societatea de atunci, dar asta nu înseamnă că a acceptat păcatul lor, ci i-a învățat să se pregătească pentru a face parte din Împărăția lui Dumnezeu care este neprihănire (Romani 14:17, Apocalipsa 21:27).

Domnul Isus nu le-a spus vameșilor că sunt hoți și nici nu le-a spus femeilor că sunt destrăbălate, ci a cerut din partea lor schimbare cu pocăință. „...Du-te, și să nu mai păcătuiești!“ (Ioan 8:11). „...Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău“ (Ioan 5:14). Domnul Isus a acceptat să cheltuiască timp cu astfel de oameni, așa cum a fost și Zacheu, deoarece a știut că omul poate fi schimbat așa încât să ajungă să se vadă în el din nou chipul lui Dumnezeu. Tema care se repetă mereu și mereu în Scriptură este că omul se poate schimba și trebuie să se schimbe, ca să fie plăcut Domnului, dacă nu vrea să stea într-o zi înaintea unui Dumnezeu care va fi mânios și care-l va judeca pentru păcatele săvârșite. Învățăm din povestea lui Balaam și a măgăriței lui cuvântătoare că nu te poți juca cu Dumnezeu, să-L provoci la mânie și să scapi (Evrei 10:31).

Învățăm de aici că Dumnezeu este îndelung răbdător și dă păcătosului șansă după șansă să se pocăiască, până într-o zi. Învățăm că de Dumnezeu nu poți ascunde nimic; nici măcar gândurile. Învățăm că Domnul S-a folosit de o măgăriță și se poate folosi de oricine vrea să-L asculte. El este Dumnezeul creațiunii,

și așa cum vedem în Scriptură, pe El Îl ascultă nu numai stelele și furtuna, ci și păsările, peștii, urșii, leii și măgarii. Toate au fost create prin El, de El și pentru El (Coloseni 1:16), de aceea toate sunt la dispoziția Lui. Dumnezeu alege instrumentul sau vasul de care se folosește. Tu poți fi un vas de care Dumnezeu să se folosească. „Deci, dacă cineva se curăță de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 2:21). Curățește-te de orice ar împiedica Duhul lui Dumnezeu să locuiască în tine; învață de la Balaam că la Dumnezeu NU înseamnă NU și apoi pune-te la îndemâna Stăpânului ca spre bucuria ta și a Lui, să te folosească în lucrarea Sa.

Amin

23

O JERTFĂ NEOBIȘNUITĂ

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Iată care va fi legea cu privire la cel lepros, în ziua curățirii lui...»“

Leviticul 14:1-2

Pentru cei mai mulți cititori, cartea Leviticului, care cuprinde tot felul de proceduri și lucruri privitoare la jertfe, este mai neatractivă decât celelalte cărți ale Bibliiei. Aceasta se datorează probabil faptului că are o singură istorie interesantă și anume, istoria fiilor lui Aaron, lui Nadab și Abihu, care au intrat cu foc străin înaintea Domnului și ca pedeapsă au fost mistuiți pe loc deși au făcut parte din elita preoțească (Exodul 24:1). Nimeni nu citează din această carte în Noul Testament deși sunt citate texte din celelalte patru cărți ale Torei cunoscute ca și cărți ale Legii. Când Biblia spune că toată Scriptura ne este de folos (2 Timotei 3:16-17) să ne îndrume, include și cartea Leviticului. Aceasta înseamnă că sunt ascunse în ea lecții care ne pot fi de folos. Capitolul 14 din această carte ne vorbește despre boala leprei care schimbă oamenii în oameni ce sunt ca și morți deși mai trăiesc pentru un timp.

Lepra începe cu niște pete albe care se întind pe corp și atacă sistemul nervos așa că leprosul nu mai simte nimic cu partea afectată a trupului. Din afara pielii, lepra poate pătrunde până la os și-l face să putrezească de mai multe ori până când mădularul se

desprinde de trup. Din cauza posibilității de contaminare, leproșii, care erau socotiți „necurați“, trăiau separați de societate, fără să aibă dreptul să aducă jertfe la cortul întâlnirii. Lepra era singura boală pentru care Dumnezeu a dat preoților din acea vreme, legi, proceduri și chiar metode de a aduce sacrificii pentru curățarea ei. Cel tămăduit de lepră trebuia spălat, ras pe cap și apoi să aducă o jertfă Domnului (Leviticul 13). Lepra a fost singura boală care cerea celui bolnav să meargă înaintea Domnului ca să ceară să fie curățit. Dumnezeu a dictat o procedură complexă pentru curățirea leprei, vrând să ne învețe prin aceasta modul în care privește El la păcat, care este reprezentat prin lepră.

Asemănător leprei, păcatul ne face să nu simțim apăsarea și chiar moartea pe care o aduce în viața noastră. Vorbind despre păgâni, Pavel spune: „Ei și-au pierdut orice simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție“ (Efeseni 4:19). Ca și lepra care începe cu o pată mică, păcatul începe cu lucruri mici de obicei, dar se răspândește și cuprinde întreaga ființă a omului. Uneori omul spune: „Pentru mine a face lucrul acesta din când în când, cum ar fi alcool, țigări sau droguri chiar, nu este o adicție, ci doar o mică plăcere pe care mi-o permit, ceva ce mă face să fiu mai social. Un tânăr sau o tânără care ajung să cadă în păcat se datorează la început unei priviri și un gând murdar pe care l-a întreținut în minte. Un om de afaceri care ajunge să înșele pe oricine poate, inclusiv guvernul, începe cu mici minciuni și falsificări, motivându-se că toți fac la fel, altfel nu poți supraviețui în lumea de afaceri.“

Compromisurile mici, la fel ca prima pată mică de lepră duc la dezastru (Cântarea Cântărilor 2:15). Așa cum lepra omoară simțurile, păcatul mic acceptat începe să amortească conștiința care, după un timp, strigă ca un glas a lui Dumnezeu, tot mai încet. Lepra urâtește omul, iar păcatul urâtește sufletul înaintea lui Dumnezeu. Omul ajunge să se simtă bine cu urâtenia sufletului atacat de păcat și apoi, de multe ori, chiar să se mândrească cu această stare. „Și, măcar că știi hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce

fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac“ (Romani 1:32). La fel ca lepra, păcatul la început e mic ca apoi să ajungă să domine viața celui care l-a acceptat.

Omul a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar păcatul îl desfigurează și în acest fel sufletul începe să semene tot mai mult cu celălalt stăpân. Pentru ca să se stabilească bine în mintea poporului și să înțeleagă cum vede Dumnezeu păcatul, atunci când Maria, sora lui Moise, a vorbit împotriva fratelui ei, Dumnezeu a lovit-o cu lepră (Numeri 12:2, 10). Parcă Dumnezeu ar fi spus: „Așa văd Eu sufletul care păcătuiește!“ Împăratul Ozia a păcătuțit când a vrut să aducă el jertfa în locul celor rânduți de Dumnezeu pentru această slujbă și Domnul l-a lovit cu lepră pe loc (2 Cronici 26:16-21). În timpul prorocului Elisei, Naaman s-a dus la el să fie vindecat de lepră și Elisei, ca și cură pentru lepra lui, l-a trimis la Iordan să se scalde de șapte ori (2 Împărați 5).

Naaman cel bolnav de mândrie s-a smerit până la urmă și Dumnezeu l-a vindecat, dar Ghehazi care a umblat după un câștig de la el, pentru că a mințit, a fost umplut cu lepră. Lepra în Scriptură reprezintă păcatul și dacă lepra duce la o moarte groaznică și lepra păcatului duce la o moarte groaznică, atunci când sufletului celui nemântuit i se deschid ochii și vede cine vine să-l ia. În capitolul 14 din Levitic, Dumnezeu a îngăduit leproșilor de atunci să aibă speranță de curățire de lepra care-i separa de familie și de societatea celor sănătoși. Dacă urma instrucțiunile primite și leproșul era vindecat, avea oportunitatea să fie curățat și acceptat la Cortul întâlnirii ca să aducă jertfe Domnului. Se pare că evenimentul avea loc destul de des, pentru că preoții aveau ca o cadă (mikveh) pentru procedura de curățire și erau femei dedicate să ajute leproșii să se întâlnească cu preotul și să îndeplinească ceremonia care se cerea a fi făcută.

Dumnezeu a folosit și încă mai folosește capitolul 14 din cartea Leviticul ca să ne spună că păcatul ne desfigurează sufletul, că poate distruge viața, dar de asemenea ne spune că poți fi

vindecat și curățit de păcat. Dacă vrei acest lucru trebuie să vii la Dumnezeu și să ceri acest lucru. Leprosul nu era declarat a fi „curat“ până când nu venea la preot și îndeplinea ceea ce se cerea pentru curățire. Într-un mod asemănător, sunt mulți oameni care trăind în păcat și simțind cum le distruge viața se trezesc într-o zi și spun: „Destul! Am să mă schimb!“ Încearcă să taie viciile afară din viața lor; încearcă să devină oameni buni cu semenii lor, să nu mai înșele, dar în suflet sunt tot murdari, deoarece curățirea sufletului o face doar Domnul Isus Hristos în meritul jertfei Sale la Golgota. Orice ar încerca omul, chiar dacă este sincer, vina și rușinea pentru durerea cauzată de răutatea lui este tot în inima sa și tot nu are pace cu adevărat.

Pacea adevărată o are doar cel ce este iertat de Domnul Isus, când cu căință îi cere iertare și promițându-I ascultare este născut din nou. Când David a păcătuțit cu Bat-Șeba, a plâns și s-a căit înaintea Domnului: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuțit și am făcut ce este rău înaintea Ta...“ (Psalmul 51:4). În momentele pocăinței David s-a simțit murdar, vinovat, vrednic de pedeapsă și pentru pocăința lui sinceră Dumnezeu l-a iertat. „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!“ (Psalmul 51:10). David și-a dat seama că el nu-și poate curăți inima, chiar dacă era așa de bogat că ar fi putut jertfi tume întregi de vite pe altar. Știa că îi trebuie o inimă curată, știa că îi trebuie un cuget care nu-l acuză la tot pasul de vina lui cea mare. Știa ca îi trebuie un duh nou care să vrea să caute și să păstreze prietenia Domnului, și Dumnezeu i-a dat ce a cerut. Dumnezeu îți promite și ție aceiași restaurare și înnoire dacă vii la El cu pocăință. „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne“ (Ezecchiel 36:26).

Pocăința este o schimbare care te întoarce cu fața către Dumnezeu, care te curăță de păcat și dă din nou frumusețe sufletului tău, ca să nu mai trăiești ca înainte. „Iată, dar, ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii în

deșertăciunea gândurilor lor“ (Efeseni 4:17). Ca simbol al curățirii, așa cum Naaman s-a cufundat în apă să fie curățit, așa cum leproșii trebuiau să fie spălați ceremonial, cel care primește iertarea de păcate intră în ascultare de Dumnezeu și se botează în apă, făcând astfel legământ cu Dumnezeu că îi va sluji toată viața. Procedura de curățire a leprosului (Leviticul 14) includea folosirea a două păsări. Una era omorâtă deasupra unui vas de lut cu apă în care era pus lemnul de cedru, cârmâzul și isopul, apă cu care cel curățit era stopit de șapte ori după care era declarat curat, iar celeilalte păsări i se da drumul să zboare în libertate.

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui“ (Romani 6:4-5). Ieșirea din apa botezului simbolizează eliberarea noastră de vina păcatului, pentru că am venit în contact cu sângele Domnului Isus în al cărui merit am fost iertați și născuți din nou. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos“ (Galateni 3:27). Apa împreună cu sângele cu care era stopit cel curățat de lepră în vechime simboliza ceea ce se întâmplă când un suflet decide pentru el să ceară să fie botezat.

Haina albă (de obicei) a candidatului precum și trupul lui, prin botez, în mod simbolic se scufundă în apa curățirii și în sângele Mielului lui Dumnezeu, care în vremea Leviticului era reprezentată prin vasul cu apă în care era sânge. „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un Duh, ca să alcătuim un singur trup...“ (1 Corinteni 12:13). Actul botezului, după ce am fost botezați de Duhul, adică am fost născuți din nou prin pocăință, este o scufundare în apa ce reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu. „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac“ (1 Petru 1:23). După cum celei de-a doua păsări i se da drumul de către preot, noi ieșim din apa

botezului slobozi de legăturile păcatului la o viață nouă cu Isus Hristos. Ungerea cu untdelemn în timpul Vechiului Testament era folosită la ungerea preoților, a împăraților și la curățirea leproșilor. Ea reprezenta ungerea Duhului ce trebuie să-l însoțească pe cel curățit de lepra păcatului. Jertfa adusă pentru curățirea leprosului a fost o jertfă neobișnuită, după cum jertfa Domnului Isus la Golgota a fost o jertfă neobișnuită; a fost o jertfă în care cel nevinovat a fost pedepsit pentru cel vinovat. A fost jertfa care a plătit prețul ca să poți avea o inimă nouă. Ai tu o inimă nouă care nu este mânjită de păcat? Dacă nu, urmează cura recomandată de Scriptură: „Lepădați de la voi toate fărădelegile prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și de un duh nou...“ (Ezecchiel 18:31). Leapădă păcatul, căiește-te și cere-I iertare Domnului Isus în rugăciune sinceră ca să fii născut din nou și apoi intră în ascultare de Dumnezeu cerând botezul Nou Testamental.

Amin

24

IEFTA BIRUITORUL

„Iefta a pornit împotriva fiilor lui Amon, și Domnul i-a dat în mâinile lui.“ Judecători 11:32

Mesajul acesta ne va duce înapoi în timp, pe vremea judecătorilor, cam la trei sute de ani după ce Israel a intrat în Țara promisă. Acest mesaj își propune să arate în prima parte criteriul după care Dumnezeu alege oameni cu care să facă lucrări mărețe, iar în a doua parte (următorul mesaj) își propune să prezinte evidența de apărare împotriva acuzației că Iefta și-ar fi omorât fiica. Era pe vremea când tiparul: „neascultare, pedeapsă, pocăință, izbăvire“ se repeta mereu și mereu în poporul Israel și aceasta ne ajută să vedem că întotdeauna când Îl părăsești pe Dumnezeu ai de suferit. Unui om viteaz, spune Scriptura, i s-a născut un fiu cu numele de Iefta, dintr-o relație nelegitimă. După moartea acestui om, cei trei fii legitimi ai acestuia, l-au alungat de la casă pe Iefta ca să nu moștenească cu ei ce le lăsase tatăl lor, Iefta Galaaditul.

Majoritatea dintre noi am experimentat neplăcuta experiență a ceea ce înseamnă să fii respins, fiind găsit de o persoană sau de un oarecare grup ca nefiind potrivit să fii asociat cu ei. Walt Disney a creat cu parcurile și temele desenelor animate un adevărat imperiu care a produs și încă mai produce profite foarte mari, dar și el, în 1919, înainte de a se bucura de acest succes

cunoscut în toată lumea, a fost dat afară dintr-un serviciu pe motivul că nu are imaginație și idei bune. De multe ori se întâmplă că oamenii nu văd folos în ce ai de oferit, de contribuit, și așa s-a întâmplat și în cazul lui Iefta. A fi respins, a fi marginalizat pentru ce nu ești în ochii unora este o insultă a cine ești și chiar și Mântuitorul a avut parte de această experiență dureroasă.

Izgonit fiind din casa unde a crescut, pierzând în aceiași zi familie, poziție și respect, Iefta a fugit de la frații lui la Tob, unde cu alți oameni și-a format „o gașcă“. Ca noi să putem face alegeri bune, este de folos să observăm că unii atunci când sunt respinși se retrag și suferă în tăcere și nu fac nimic cu viața lor, pe când alții, parcă se scutură ca de un praf în care i-a aruncat acea situație și se încurajează singuri; încep mereu o altă aventură până când au succes. Apostolul Pavel, care a avut parte de respingere din partea oamenilor care i-au dorit chiar moartea, ca un om care nu căuta slava oamenilor, a ajuns până acolo că a spus că găsește plăcere în defăimări (2 Corinteni 12:10).

De multe ori omul nu mai ține minte exact cuvintele care l-au jignit, dar ține minte cum s-a simțit în acea împrejurare. Dumnezeu este Acela care poate vindeca astfel de dureri ale sufletului. Orice copil al lui Dumnezeu, cât timp nu este biruit de păcat, poate și trebuie să fie biruitor în acest fel; să fie tenace, de neînfrânt; chiar dacă sunt trădați de vreun Iuda, ei nu se răzbună ci se îmbărbătează în Domnul asemeni lui David (1 Samuel 30:6) și se mângâie cu promisiunile Lui. Fiii bătrânului Israel, adică poporul care a ieșit din el, au făcut ceea ce nu place Domnului, închinându-se dumnezeilor popoarelor din jurul lor și pedeapsa Domnului nu a pregetat să vină peste ei. A venit o vreme de mare strâmtorare peste Israel când fiii lui Amon îi asuprea fără milă. Când poporul din nou s-a pocăit, a scos afară dumnezeii străini și au strigat la Domnul după ajutor, Dumnezeu le-a ridicat din nou un izbăvitor care a ajuns să fie cel de-al nouălea judecător în Israel. „Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a vândut în mâinile filistenilor și în mâinile fiilor lui Amon. Ei au

apăsat și au asuprit pe copiii lui Israel în vremea aceea optsprezece ani...” (Judecători 10:7-8).

Fiind la mare strâmtorare, poporul căuta un conducător și au oferit lui Iefta poziția de căptetenie dacă îi va ajuta să-i bată pe Amoniți. Iefta a acceptat, și ca un om înțelept, mai întâi a încercat să negocieze cu vrăjmașii ca să evite vărsarea de sânge. Iefta, ca un cunoscător al scrierilor vechi care l-au învățat cum lucrează Dumnezeu cu oamenii, a explicat cu acuratețe lui Amon cum a ajuns Israel în posesia acelor pământuri (Judecători 11:12-28). A arătat felul în care Amoniții au ofensat pe Dumnezeu, nelăsând pe poporul Său să treacă prin țara lor la ieșirea din robia Egiptului, dar Amon nu s-a lăsat convins, așa că au trebuit să lupte. Din felul în care a procedat și după cum a vorbit putem vedea că Iefta a fost un om care l-a luat pe Dumnezeu în serios. A luat în serios Scriptura de atunci și crezând în felul în care lucrează Dumnezeu a crezut că El le dă biruință împotriva fiilor lui Amon.

Iefta a luat pe Dumnezeu în serios, crezându-L așa de mult că și Dumnezeu l-a luat pe el în serios ca să-l însoțească și să-i dea biruință. Coridorul eroilor credinței, în care parcă sunt tablourile celor care s-au evidențiat înaintea lui Dumnezeu prin credință, include și tabloul lui Iefta (Evrei 11:32-34). În Hollywood, pe o anumită stradă, sunt scrise în piatra de pe pavajul trotuarului, numele artiștilor care s-au bucurat de succes în ochii oamenilor, dar este o mult mai mare cinste ca tabloul tău să fie pe peretele lui Dumnezeu în rândul eroilor credinței, și dacă vrei să ascuți și să te lași folosit de Dumnezeu, poate fi. Credința adevărată acționează și este gata să-și asume un risc dacă este cazul, bazându-se pe cuvintele lui Dumnezeu. Viața nu are comandă de control (remote control) ca cea a televizorului, ci dacă vrei schimbare trebuie să te ridici, să stai, prin credință, în capul oaselor și să acționezi pe baza spuselor lui Dumnezeu.

Uneori Dumnezeu îngăduie necazul în viața noastră ca să activeze credința ce o avem, așa cum a fost și în cazul Israelitelor, care probabil că de frică ar fi ezitat să pășească în albia Mării

Roșii, dacă nu ar fi văzut în depărtare armata lui Faraon apropiindu-se. Sunt situații în care nu trebuie să te rogi, ci să treci la acțiune pe baza credinței lucrând, dăruind sau spunând ceva în folosul Împărăției lui Dumnezeu și al copiilor Săi. Lui Dumnezeu i-a plăcut așa de mult ceea ce a văzut în credința lui Iefta, că a trimis Duhul Său peste el. „Duhul Domnului a venit peste Iefta. Iefta a străbătut Galaadul și Manase; a trecut la Mițpe, în Galaad; și din Mițpe, din Galaad, a pornit împotriva fiilor lui Amon” (Judecători 11:29). Omul respins de familia lui, degradat în fața oamenilor de atunci pentru că era fiu nelegitim, a fost acceptat de Dumnezeu și ridicat la rang de erou al credinței pentru că a îndrăznit să se încreadă în Dumnezeu, care dă biruința. „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei, dar biruința este a Domnului” (Proverbe 21:31). Adică noi ne facem partea noastră și Dumnezeu, care dă biruința, își face partea Lui. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

Iefta cel neprețuit, a ajuns să aibă tabloul lui pus lângă Ghedeon, Avraam, Noe și ceilalți eroi ai Bibliei, pentru că s-a încrezut în Dumnezeu. Vedem cum, în cazul lui Iefta, Dumnezeu din nou a ales lucrurile slabe, chiar lepădate de oameni, să le facă de rușine pe cele tari, ca nimeni să nu se laude și toată slava să fie a Lui. „Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte...” (1 Corinteni 1:27). Poate că cineva i-a spus lui Moise că este un bâlbâit, dar Dumnezeu l-a ales să fie un izbăvitor. De David, probabil că au râs când l-au văzut îmbrăcat cu armura lui Saul cu care probabil că nici nu știa umbla, dar încrezându-se în Dumnezeu, care l-a ajutat să biruie leul și ursul când era singur, a ieșit pe câmpul de bătaie înaintea lui Goliat și l-a biruit în Numele lui Dumnezeu. Lui Iacov oamenii i-ar fi putut spune că este un mincinos și un înșelător pentru că și-a înșelat tatăl, dar Dumnezeu este un Dumnezeu care dă șanse omului să devină ce vrea El, intrând în ascultare de El, și a făcut din Iacov un popor care-i poartă numele. Despre Avraam, probabil că se

vorbea prin corturi că este prea bătrân să mai aibă un moștenitor, dar Dumnezeu a rânduit ca din el să iasă o națiune pământească și o națiune spirituală, a celor care-L cred pe Dumnezeu. Lui David, frații lui probabil că i-au spus în batjocură că este prea tânăr ca să fie împărat. Lui Naomi probabil că după moartea familiei ei i s-a spus că nu va mai avea zile fericite și să nu se aștepte la nimic bun, dar a ajuns să fie străbunica lui David. Iona a fugit o dată de Dumnezeu în neascultare, Ghedeon s-a îndoit de ceea ce i-a spus îngerul prima dată, Ieremia și Ilie au fost cercetați de depresie, Lazăr era mort, și totuși Dumnezeu S-a proslăvit prin viața lor. El poate și vrea să se proslăvească și prin viața ta, dacă vrei să ascuți și să te încrezi în El. Dumnezeu folosește tot felul de oameni în lucrările pe care le face; uneori chiar pe aceia pe care societatea îi consideră rebuturi sociale.

Fiecare dintre noi avem șanse la Dumnezeu, dacă vrem să ascultăm de El. Primul pas este să fii sigur că L-ai chemat pe Domnul Isus în viața ta ca Domn și Mântuitor, ca astfel să fii născut din nou prin pocăință. Apoi, în ascultare de El, trebuie să ceri botezul, urmând pe zi ce trece să studiezi în Scriptură caracterul lui Dumnezeu și să afli ce fel de oameni caută El, ca să crești în credință și să fii un vas curat de care Dumnezeu să se folosească. Poți să alegi disciplina ascultării și schimbării cerute de El, ori poți să alegi să suferi mai pe urmă durerea regretului că ai fi putut face ceva cu viața ta, dar ai irosit-o. Prin ceea ce alegi să faci, alegi una din aceste două condiții. Și tu poți fi un biruitor, dacă vrei să plătești prețul ascultării de El.

Amin

25

CAZUL „IEFTA“

„Iefta s-a întors acasă la Mițpa. Și iată că fiica sa i-a ieșit înaintea cu timpane și jocuri. Ea era singurul lui copil; n-avea fii, nici altă fată.“ Judecători 11:34

Pe vremea Judecătorilor, în Israel a trăit un om cu numele de Iefta Galaaditul care, pentru credința lui în Dumnezeu, a fost ridicat la rangul de căpetenie în Israel. El a eliberat poporul de sub asuprirea Amoniților, apoi a îndeplinit slujba de judecător. „Iefta a fost judecător în Israel zece ani...“ (Judecători 12:7). Toate lucrurile pe care le știm despre el ar fi frumoase cu excepția unui eveniment ce creează o situație incomodă, încât nu e chiar plăcut să vorbești despre ea. În vremea când Iefta a pornit la luptă cu Amoniții, a făcut Domnului o juruință în care I-a promis că-I va închina și-I va aduce ca o ardere de tot pe cel care-l va întâmpina la reîntoarcere. „Oricine va ieși pe porțile casei mele înaintea mea, la întoarcerea mea fericită de la fiii lui Amon, va fi închinat Domnului și-l voi aduce ca ardere de tot“ (Judecători 11:31).

Iefta a pricinuit o mare înfrângere Amoniților și când s-a întors acasă i-a ieșit în cale singurul lui copil; l-a întâmpinat plină de bucurie fata lui. Cu inima sfâșiată de durere, a spus fetei despre juruința pe care o făcuse și fata a acceptat voia tatălui ei, după ce avea să-și plângă fecioria, cu tovarășele ei, în munți. Ca să

ignorăm această întâmplare din viața unui om despre care am spus că a fost credincios Domnului este ca și cum am ignora un elefant ce se află în casa noastră, în camera de zi, și ne-am face toți cei din casă că nu-l vedem. Această situație este ceva rușinos și ne face să ne simțim incomfortabil, dar nu putem să o ignorăm, ci presupusa problemă trebuie explorată. Parcă ne rușinează partea aceasta de istorie și nu am vrea să existe în Scriptură, și credințioșii se zbat cu această povestire de zeci de ani tocmai pentru că nimănui nu-i place partea aceasta.

Din sumara relatare despre acest caz ar reieși că Iefta și-a pus copila pe altar și astfel a omorât-o. Este intenția acestui mesaj să prezinte dovezi în cazul „Iefta“ care e acuzat de mulți ca fiind un ucigaș; această apărare are la bază Sfintele Scripturi. Iefta a fost surprins să-și vadă fata și sunt sigur că nici nu se gândise că ea va fi cea care va fi afectată în mod direct de juruița pe care a făcut-o când a pornit la luptă. Unii spun că Iefta era influențat de cultura păgână din acea vreme care practica, asemeni strămoșilor noștri dacii, sacrificarea celei mai dragi persoane. Pentru că exista o asemenea cultură, nici lui Avraam nu i s-a părut prea straniu că Dumnezeu îi cere să-și aducă fiul ca jertfă, și crezând că Dumnezeu i-l poate da înapoi, chiar dacă ar fi mort, a înaintat să ducă porunca la îndeplinire. Este adevărat că Dumnezeu vorbește pe înțelesul nostru, dar nu îngăduie acest lucru după cum n-a îngăduit nici ca Avraam să-și omoare fiul. Părerile sunt foarte împărțite în privința cazului „Iefta“, de aceea vom privi la mai multe posibilități. Promisiunile, juruițele făcute înaintea lui Dumnezeu sunt lucruri sacre pe care El le ia în serios și îi ține pe cei ce le fac, responsabili de ele.

„Dacă faci o juruiță Domnului Dumnezeului tău, să nu pregeți s-o împlinești; căci Domnul Dumnezeul tău îți va cere socoteală, și te vei face vinovat de un păcat“ (Deuteronom 23:21). Dacă te ferești să faci o juruiță, nu faci un păcat, și zgârciții de obicei nu fac, dar dacă o faci, trebuie să o împlinești. „Dacă ai făcut o juruiță lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui

nu-l plac cei fără minte; de aceea împlinește juruița, pe care ai făcut-o“ (Eclesiastul 5:4). Aflați în situații disperate sau chiar într-o stare de mare bucurie în urma unei binecuvântări primite, oamenii fac juruițe lui Dumnezeu și cred că Lui Îi plac aceste hotărâri ce arată determinarea de a-L mulțumi. „Faceți juruițe Domnului Dumnezeului vostru și împliniți-le! Toți cei ce-L înconjoară să aducă daruri Dumnezeului celui înfricoșat“ (Psalmul 76:11).

Chiar înainte de a prezenta probe, dovezi sau o evidență în favoarea dovedirii nevinovăției lui Iefta trebuie să știm că Dumnezeu a urât și urăște jertfele umane întocmai cum urăște astăzi omorârea pruncilor în pântecele maicii lor. „Tu să nu faci așa față de Domnul Dumnezeul tău; căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe care le urăște Domnul, și ele chiar își ardeau în foc fiii și fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor“ (Deuteronom 12:31). Dumnezeu nostru care nu se schimbă pentru nimeni (Maleahi 3:6), numește omorârea cuiva pe altar, cum fac chiar și astăzi cei care slujesc întunericului, o urâciune. Acest obicei al canaanitilor de a-și omorî copiii era o cursă pentru Israel și Domnul le-a poruncit nici să nu cerceteze despre ceea ce se face în cinstea acestor dumnezei închipuiți (Deuteronom 12:31).

Prima dovadă pentru cazul „Iefta“ este că el L-a cinstit pe Dumnezeu, care a îngăduit ca numele lui să fie pus în rândul eroilor credinței (Evrei 11). Cu peste 4.000 de ani în urmă a existat o civilizație foarte dezvoltată, ingenioasă chiar, care a inventat scrisul, roata, a împărțit ziua în ore și minute, dar care a dispărut complet. Civilizația Sumeriană a dispărut pentru că aducea jertfe umane și Dumnezeu a nimicnat națiuni întregi deoarece au făcut astfel de fapte urâcioase care L-au mâniat. Bazați fiind pe caracterul neschimbător al lui Dumnezeu, putem spune că Iefta nu și-a omorât fata și urmează să vedem ce alte posibilități a avut ca israelit, ca totuși să-și împlinească juruița. Cartea Judecători și nici o altă carte din Biblie nu-l condamnă în vreun fel pe Iefta. Se crede că Samuel a pus împreună cartea Judecători din ce era scris

la acea vreme și Samuel, ultimul judecător al lui Israel a fost un om care a stat în picioare pentru neprihănire. Nici un cuvânt de condamnare nu i-a adus lui Iefta, deși a avut astfel de cuvinte pentru alții. În cazul „Ghedeon“, cel de-al cincilea judecător al lui Israel, au fost înregistrate slăbiciunile acestui om precum aceea în care, în dorința și lupta după însemnătate, Ghedeon, după ce i-a biruit pe madianiți, a făcut o colecție de lucruri din aur, cu care a confecționat un efod de aur, asemeni unei veste sau capot preoțesc, de vreo 25 kg, ca să rămână ceva după el. Acest efod a fost o pricină de păcătuire pentru Israel și o cursă pentru el și toată casa lui (Judecători 8:25-27). Dacă această abatere a lui Ghedeon a fost condamnată, nu se poate ca o insinuare de comitere de crimă, pusă în dreptul lui Iefta, să fii scăpat nedetectată.

O altă dovadă în favoarea cazului „Iefta“ este cea produsă de Legea dată de Dumnezeu prin Moise, după care era posibil ca să răscumperi un sacrificiu de preț promis Domnului cu excepția unui ucigaș sau în cazul unuia care ar fi omorât fără premeditație pe cineva și trebuia să fugă într-o cetate de scăpare. „Să nu primiți răscumpărare pentru viața unui ucigaș vinovat de moarte, ci să fie pedepsit cu moartea. Să nu primiți răscumpărare pentru cel ce trebuie să fugă în cetatea lui de scăpare, ca să se întoarcă să locuiască în țară până la moartea preotului“ (Numeri 35:31-32). Faptul că Iefta înainte de a se bate cu Amaleciții a descris cu precizie ce s-a întâmplat cu 300 de ani mai devreme în istoria poporului său dovedește că el cunoștea Legea Domnului și scrierile sfinte din acea vreme. În cazul lui, este de înțeles că nu ar fi îngăduit moartea fiicei sale numai dacă ar fi urât-o, iar dovada inimii lui frânte, când ea i-a ieșit în cale, spune că a iubit-o mult.

Dacă noi suntem mântuiți este pentru că am fost răscumpești și tot așa, după îngăduința oferită de legea dată prin Moise, Israelii aveau drept de răscumpărare. O altă dovadă în cazul „Iefta“ este stilul în care este scrisă această carte, pentru că sunt repetate anumite lucruri precum aceea că fata era fecioară și reiese din povestire că nu se va mai căsători ca Iefta să mai aibă

speranță de vreun urmaș. Este posibil ca fata să fii fost promisă Domnului și astfel să rămână fecioară pentru tot restul vieții ei; probabil în serviciu la Cortul Domnului. O altă dovadă este că textul nu spune că fata a fost omorâtă cu toate că în alt caz Scriptura descrie într-un mod rece și sadic chiar, felul cum o femeie a fost tăiată în bucăți (Judecători 19). Cu privire la anumite cazuri, ca și în cazul „Iefta“, parcă am vrea mai multe detalii, dar ele lipsesc pentru că Dumnezeu vrea să știm numai ceea ce vrea El să știm în această vreme, pentru că anumite detalii ne-ar distra atenția de la ce vrea Dumnezeu să vedem.

Dacă Scriptura ar fi dat detalii despre dezlegarea lui Iefta de jurământul făcut dintr-o râvnă fără înțelepciune, mulți ar fi făcut din aceasta o doctrină cu care să iasă din inconveniența de a face ceea ce au promis. Adevărații oameni ai lui Dumnezeu nu caută porțițe de a scăpa de responsabilitate. Ana, nevasta lui Elcana, ar fi putut fi dezlegată de juruița ei de a închina Domnului copilul pe care l-a primit prin promisiune, doar prin simplu fapt că soțul ei nu era de acord, dar ea l-a adus pe copilul Samuel la Eli și astfel copilul a rămas în slujba Domnului. Este în natura omului vechi, dorința să scape de responsabilități chiar și față de Dumnezeu, atunci când se răcește dragostea. Când dragostea crește crediciosul face juruințe și promisiuni de dragul Domnului și uneori parcă silit de împrejurări ca o măsură de disperare, dar dacă dragostea se stinge, caută să iasă din ele sau pur și simplu nu se ține de ele. Ideea de a-ți sacrifica copilul este de negândit pentru fiecare din noi care avem copii și totuși, „fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3:16).

Marco Polo, un italian setos de aventură care s-a născut acum aproape 700 de ani, a fost primul european care a călătorit în Orient. A fost primit la curtea lui Gigis Han unde a povestit felul în care Isus, Fiul lui Dumnezeu, a trăit și a murit. Scrierea despre acest incident spune că Gingis Han a devenit foarte agitat când a auzit cum a fost bătut și pus Domnul Isus pe cruce. Când Marco

Polo a ajuns la partea unde Domnul Isus și-a plecat capul și și-a dat Duhul, Gingis Han nu s-a mai putut stăpâni și a zis plângând: „Ce a făcut Dumnezeu creștinilor atunci? A trimis mii de îngeri să nimicească pe acei oameni?“ Ideea că un om bun moare nevinovat l-a înfuriat. Marco Polo a răspuns: „N-a făcut nimic!“ N-a făcut nimic pentru că îi iubea chiar și pe acei oameni răi. Dumnezeu L-a dat pe singurul Lui Fiu să moară pentru omenire; să moară pentru tine ca tu să poți să scapi de pedeapsa iadului. El a fost disprețuit (Isaia 53:3) și părăsit ca eu și tu să fim acceptați și chiar mai mult, să fim înfiați, devenind astfel moștenitori. Aceasta a fost și este voia Lui pentru noi. „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale“ (Efeseni 1:5). Dacă niciodată nu ai avut o zi a predării vieții tale lui Isus, dintr-un simț al urgenței, te rog pleacă-ți genunchii înaintea Celui care Și-a dat Fiulul la moarte, ca tu să poți fii iertat și cheamă-L în viața ta. Planul Lui pentru viața ta este biruință!

Amin

26

NOE

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui.“ Genesa 6:5-6

Povestea adevărată a oamenilor din vremea lui Noe este povestea unor oameni care au dat faliment în toate felurile posibile, cu excepția unui singur om cu numele de Noe. El a fost și este exemplul omului de succes și este important să vedem în acest caz că oamenii cu succes fac acele lucruri pe care cei fără succes nu le fac. Vânzătorii de diamante scumpe, de obicei prezintă un diamant de mare valoare pe o bucată de catifea neagră ce scoate în relief mai bine frumusețea diamantului. Noe a fost asemeni unui astfel de diamant care a strălucit în întunecimea lumii de atunci; a fost un suflet „neprihănit și fără pată“ ce a atras atenția lui Dumnezeu, care a avut milă față de el și casa lui. Pierzarea oamenilor de pe pământ a fost hotărâtă de Dumnezeu, dar Noe a fost ales să scape cu viața din potopul planificat de Domnul, care i-a spus cum să construiască o corabie.

Sunt câteva lucruri importante pe care le putem învăța din această povestire, chiar de la început. Noe nu a așteptat să vină o corabie, ci a planificat și a construit una. La vârsta de 500 de ani,

când a început acel proiect gigantic, a avut sănătatea și condiția fizică necesară ca să ducă la îndeplinire porunca dată de Dumnezeu. Din povestea lui Noe, care a fost un constructor amator, putem vedea că nu viteza cu care faci ceva este întotdeauna cel mai important lucru, pentru că deși grabnic la ascultare, Noe a adus în corabia lui broască țestoasă, care merge încet, precum și pe pantera cea rapidă. Din povestea lui Noe putem învăța că oricât de mare ar fi furtuna, dacă Dumnezeu este cu tine, dincolo de vremea rea, există un curcubeu.

Cel mai important lucru care poate fi învățat din această poveste, ce place chiar și copiilor, este că nu trebuie să pierzi oportunitatea salvării, așa cum au făcut oamenii din acea vreme. Din pasajul care descrie viața oamenilor de atunci reiese că în fiecare zi aceștia trăiau cu scopul de a face ce este rău. „Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul“ (Genesa 6:13). Ca un profesor care șterge tabla ca să scrie mai departe o altă parte a lecției, Dumnezeu a ales, ca trimitând pototpul, să șteargă omul de pe pământ și să înceapă repopularea pământului cu cei opt oameni din familia lui Noe și cu animalele salvate în corabie. Vremea lui Noe era o vreme când a alege să fii cinstit și drept, era disprețuit. Gândurile lor erau îndreptate doar înspre a face rău cuiva, la a lua ce este al altuia, și silnicia aceasta L-a mâhnit și apoi L-a scârbit pe Dumnezeu.

Bunătatea și mila erau lucruri care erau privite ca slăbiciuni și de aceia Dumnezeu a rostit o sentință împotriva lor. Moralitatea îi făcea să se simtă incomozi și au încetat să mai numească lucrurile bune și rele, ci doar făceau ceea ce îi ajuta să se potrivească cu felul de trăire a celor din jur; făceau ceea ce făceau ca să fie acceptați într-o societate coruptă, însă Noe a refuzat să se lase schimbat după felul acelor oameni și aceasta l-a făcut să capete îndurare de la Dumnezeu. „Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om nepri-

hănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu“ (Genesa 6:8-9). Noe a fost pus de Dumnezeu în rândul celor neprihăniți, așa cum a fost Daniel și Iov. „Chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul Dumnezeu“ (Ezechiel 14:14). Ca unii care am vrea să fim și noi între cei neprihăniți ne întrebăm ce a făcut așa grozav Noe? Noe umbla cu Dumnezeu în fiecare zi. Noe L-a crezut pe Dumnezeu și a ascultat de El, pentru că a luat decizia să facă acele lucruri care Îl mulțumesc, și așa și-a învățat și familia să facă. Mulți ascultă de Dumnezeu dar nu în toate, ci aleg între ceea ce le convine și ceea ce nu le convine.

Noe a făcut ceea ce pentru unii a părut a fi o nebunie tocmai din cauză că L-a crezut pe Dumnezeu și de aceea numele lui a fost adăugat în rândul eroilor credinței. „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință“ (Evrei 11:7). Teamă sfântă, de Dumnezeu l-a dus la ascultare de El, iar ascultarea a atras bunăvoința Domnului asupra vieții sale. Dacă vrem să umblăm cu Dumnezeu pe pământ trebuie să ascultăm și noi ca Noe. Dând dovadă de credință, să avem o teamă sfântă care ne duce la ascultare de Dumnezeu, chiar dacă suntem marginalizați sau chiar ridiculați de alții pentru aceasta. „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigonii“ (2 Timotei 3:12). Ca să umble Dumnezeu cu noi trebuie să fim diferiți de lume, chiar dacă ea ne prigonește (1 Ioan 2:15).

Pe lângă faptul că a construit corabia după indicațiile primite de la Dumnezeu, Noe a propovăduit întoarcerea la El și a vestit pedeapsa care avea să urmeze. A vorbit împotriva răutății, egoismului și imoralității lor, dar oamenii nu au vrut să asculte. Pe măsură ce corabia se ridica și sta în picioare, chiar fără cuvinte, osânda lumea cu un monument ce-i condamna și vestea judeca-

ta lui Dumnezeu. Cei care condamnă păcatul între cei care-l iubesc se pot aștepta la insulte și chiar violență. Domnul Isus ne-a avertizat despre astfel de necazuri, dacă alegem să stăm în picioare pentru neprihănire, dar ne-a spus că din cauza răsplății pentru cei care rabă totul pentru Hristos, aceasta este o pricină de bucurie și nu de întristare. „Ferice de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri...” (Matei 5:11-12).

Cei necredincioși au tendința să-i persecute pe cei credincioși, pentru că dovada unei vieți sfinte le aduce condamnare în cuget, deoarece, așa cum spune apostolul Pavel, cei ce sunt pe calea mântuirii sunt o mireasmă de la viață spre viață, pe când cei care nu sunt pe ea, sunt o mireasmă de la moarte spre moarte (2 Corinteni 2:16). Oamenii au devenit experți în a-și scuza păcatele, arătând spre alții care poate fac ceva mai rău, dar aceasta nu-i o scuză înaintea lui Dumnezeu, tot așa cum cei din lumea veche au fost judecați. „Dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuiți” (2 Petru 2:5). Probabil că corabia lui Noe a devenit atracție turistică și pe seama lui probabil se făceau glume, dar a venit și ziua când glumele și râsul a încetat.

Noe a propovăduit neprihănirea, spune Petru, adică a spus oamenilor să se întoarcă de la a face acele lucruri ce-L provoacă pe Dumnezeu la mânie, dar nu a avut succes. În ziua hotărâtă, Noe cu familia, împreună cu animalele pe care Dumnezeu i-a spus să le bage în corabie, au intrat în corabie și Dumnezeu a închis ușa. Au urmat șapte zile de tăcere în care credința lui Noe probabil că a fost încercată mai mult ca oricând. Ca și noi, probabil că s-a așteptat ca imediat să vină potopul, dar Dumnezeu a mai dat răgaz oamenilor încă șapte zile. A fost încă o șansă de pocăință, pe care însă oamenii au disprețuit-o. Într-un mod

asemănător Ninive a primit patru zeci de zile de răgaz ca să se pocăiască înainte de a fi nimiciti. Ninivenii s-au pocăit cu post în sac și cenușă, iar mânia lui Dumnezeu s-a potolit împotriva lor, pentru acea generație, dar în cazul celor din lumea veche nu s-a pocăit nimeni.

Corabia stă mărturie a ceea ce dorea Dumnezeu să facă și lor nici că le-a păsat. Scriptura ne spune că la fel de batjocoritori vor fi oamenii și în zilele din urmă. „Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor... Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă” (2 Petru 3:3, 5-6). Mulți zic: „Unde este fâgăduința venirii Lui?” și își permit să se joace cu păcatul ca apoi să fie surprinși de moarte nepregătiți. Cei din lumea veche, care au murit la potop, nu au avut scuze, pentru că au fost avertizați, și cei din vremea de astăzi sunt avertizați de asemenea, dar prea puțini sunt cei care iau în seamă chemarea la pocăință.

După cum corabia a fost singura scăpare de potop, tot așa Domnul Isus este singura scăpare pentru păcătos. Cel care se pocăiește și părăsește ceea ce Dumnezeu socotește a fi păcat este iertat de orice vină și intră la adăpostul jertfei Domnului Isus. Poate vezi o mare problemă în a te pocăi, dar nu te uita la mărimea problemei, după cum Noe nu s-a uitat la imensitatea lucrării care-i sta în față, ci încrede-te în ceea ce Dumnezeu îți promite. El îți promite iertare și ajutor ca să umbli și tu cu Dumnezeu. D.L Moody, un renumit predicator de acum o sută de ani, spunea că omul se naște cu spatele la Dumnezeu și când se pocăiește se întoarce cu fața spre El. Ești cu fața sau cu spatele către Dumnezeu? Astăzi poți să alegi să-L primești ca Domn și Stăpân în viața ta astfel încât viitorul să nu te mai înfrice, ci să trăiești având în suflet bucuria mântuirii și nădejdea care nu înșală. Vino la Isus ca să fii salvat de urgiile care urmează!

Amin

27

SĂRUTUL DE NEDORIT

„Rănile făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui vrăjmaș sunt mincinoase.“

Proverbe 27:6

In vremea zilelor de astăzi, datorită stricăciunii oamenilor care folosesc sărutul ca pe ceva pervertit între sexe de același fel, s-a ajuns la o stare în care, în afară de familie, oamenii ezită să se sărute ca să arate afecțiune față de cineva. Pe vremea când s-au scris Sfintele Scripturi sărutul între oameni era ceva mult mai obișnuit decât astăzi așa cum vedem din saluturile apostolului Pavel. „Spuneți-vă unii altora sănătate, cu o sărutare sfântă“ (2 Corinteni 13:12, 1 Tesaloniceni 5:26, Romani 16:16). Și totuși, nici în acele vremuri nu era de dorit să primești sărutul de trădare al unuia care nutrește gânduri rele pentru tine, așa cum ne avertizează textul citat la început. Un om a spus: „Este ceva stupid să lași un prost să te sărute, dar să lași ca sărutul lui să te înșele este un lucru și mai rău“ Solomon se referă la sărutul vrăjmașului care, cu prefăcătorie, se apropie de tine urmărind un anume interes. Iacov, după ce și-a înșelat fratele, a fugit la unchiul său, Laban, și acesta l-a primit cu o sărutare.

„Cum a auzit Laban de Iacov, fiul surorii sale, i-a alergat înainte, l-a îmbrățișat, l-a sărutat, și l-a adus în casă...“ (Genesa 29:13). Laban a văzut în Iacov, omul după care putea trage folos

în a-și duce din planurile lui la îndeplinire. Tot Solomon vorbește de „buzele ademenitoare“ ale femeii stricate care din nou, este un sărut de nedorit. „Ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat, și cu o față fără de rușine i-a zis: „Eram datoare cu o jertfă de mulțumire, azi mi-am împlinit juruințele“ (Proverbe 7:13-14). Lumea păgână, mai cu seamă grecii, în templele lor practicau prostituția cel puțin odată pe an ca o jertfă dumnezeilor lor, lucru care explică justificarea acestei femei. Solomon spune fiului său, și ne spune și nouă, să ne ferim de astfel de săruturi, pentru că drumul acesta este un „drumul care se pogoară spre locașurile morții.“

Am amintit sărutul celor care vor să profite în urma ta și sărutul adulterului, dar mai sunt și alte exemple de săruturi ale oamenilor prefăcuți, care te sărută deși nu le place de tine deloc. Un astfel de exemplu îl avem în sărutul dat de Ioab lui Amasa, care prin rebeliunea împotriva lui David, a atras asupra lui mânia lui Ioab. „Ioab a zis lui Amasa: «Ești sănătos, frate?» Și cu mâna dreaptă a apucat pe Amasa de barbă să-l sărute. Amasa n-a luat seamă la sabia care era în mâna lui Ioab; și Ioab l-a lovit cu ea în pânțele și i-a vărsat măruntaiele pe pământ, fără să-i mai dea o a doua lovitură. Și Amasa a murit...“ (2 Samuel 20:9-10).

După cum se înțelege textul, Ioab s-a folosit de un truc, lăsând sabia din dreapta să-i alunece jos, câștigând astfel o oarecare încredere a dușmanului, ca apoi cu dreapta să-l apuce de barbă ca să-l sărute, în timp ce cu stânga i-a înfipt pumnul în stomac. Sărutul lui Ioab, o căpetenie renumită a lui David, a fost un sărut înșelător. Cel mai faimos sărut înșelător, cunoscut de aproape toată lumea, este sărutul pe care l-a dat Iuda Domnului Isus în grădina Ghetsimani. „Vânzătorul le dăduse semnul acesta: „Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El! Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus și l-a zis: «Plecăciune, Învățătorule!» Și l-a sărutat“ (Matei 26:48-49). Iuda l-a vândut pe Domnul Isus preoților pentru treizeci de arginți, cu semnul sărutului pe care l-a dat cu multă prefăcătorie. Domnul Isus i-a iertat pe cei unsprezece ucenici care l-au părăsit și de aceea cred că l-ar fi ier-

tat și pe Iuda, dar acesta nu a așteptat să vadă ce a urmat. În trecut se întâmpla ca un om să-și sărute vrăjmașul cu scopul de a-i câștiga încrederea sau cum se întâmplă astăzi, cu scopul de a arăta bine înaintea altora care sunt martori.

Lingușirile și sărutul fals a celui care-ți este vrăjmaș, în spate îl face să arate între alți oameni ca fiind prieten cu tine, așa cum un lup arată precum un câine. Un câine este credincios, dar un lup vrea să te sfâșie și ar fi nepotrivit parcă să vezi că un lup flămând de zile vrea să te lingă asemeni unui câine credincios. Musulmanii, care au cam 90% din Vechiul Testament ca și carte de învățătură, au o astfel de regulă periculoasă, care îi învață să se împrietenească cu dușmanii lor până când le câștigă încrederea, ca apoi, după ce aceștia sunt vulnerabili, să-i trateze așa cum îi tratează ei pe infideli. Solomon ne spune că decât sărutul mincinos al unui astfel de om, este mai bine să înduri un prieten care, pentru că te iubește, îți arată greșeala, care uneori produce o rană. Să te lași măgulit de dragostea falsă a vrăjmașului este o dovadă de lipsă de înțelepciune și de experiență a vieții.

Nimeni nu face acest fel de măgulire mai bine decât vrăjmașul sufletelor noastre. El vrea să ne compătimizească, să ne facă calea sau crucea mai ușoară și oferă tot felul de sugestii în acea direcție și „multe căi i se par bune omului, dar la urma duc la moarte“ (Proverbe 16:25). Hatârurile pe care ni le face lumea sunt periculoase, pentru că așa cum am văzut în cazul lui Ioab și Amasa, ascund un plan asemeni unui pumnal ce stă gata să-ți ia viața sufletului. În cultura de astăzi oamenii nu se prea sărută, dar folosesc lingușirea ca să-și ducă la îndeplinire scopul. Lingușirea este o lauda de pe buze. Prietenul adevărat, după ce a îmbrăcat haina bunătății, îți vorbește dintr-o inimă curată. „Cine lingușește pe aproapele său îi întinde un laț sub pașii lui“ (Proverbe 29:5).

Pentru că obiceiul de a săruta pe cineva este tot mai puțin practicat, a fost înlocuit cu lingușirea, cu laude sau măgulire care încântă de multe ori inima mândră a omului doritor de slavă deșartă. Cel mai mult măgulirea are efect asupra persoanei care

deja crede despre sine lucrurile cu care este lăudat. „Cel ce urăște se preface cu buzele lui, și înlăuntrul lui pregătește înșelăciunea. Când îți vorbește cu glas dulce, nu-l crede, căci șapte urâciuni sunt în inima lui. Chiar dacă-și ascunde ura în prefăcătorie, totuși răutatea lui se va descoperi în adunare“ (Proverbe 26:24-26).

În epistolele lui Iuda, suntem atenționați de cei a căror gură „...este plină de vorbe trufașe și slăvesc pe oameni pentru câștig“ (Iuda 1:16). Cuvintele unor astfel de oameni sunt precum un sărut de nedorit. „Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; și prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători“ (Romani 16:18). O astfel de comportare poate fi observată și astăzi chiar în rândul celor care se numesc credincioși, când amăgiți de Satana vor să rupă o biserică sau să-și ducă planurile lor la îndeplinire acolo unde sunt. Astfel de oameni arată multă afecțiune față de toți membrii, în timp ce prin clevetire în spate sapă o goapă celor pe care vor să-i înlăture, iar când cineva în care ai avut încredere te înșală, întotdeauna doare. Pentru că noi am fost iertați și vrem să continuăm să primim iertare trebuie să iubim sufletele acestor fel de oameni, dar nu trebuie să urmăm planurile lor.

Cred că Domnul Isus a iubit sufletul lui Iuda și după ce L-a trădat, dar Iuda nu a așteptat îndeajuns ca să fie izbăvit, ci împins de diavol, s-a lăsat motivat de disperare așa că s-a spânzurat. În același fel, în zilele de astăzi, la disperare, dezamăgire, mari pierderi și mare necaz de orice fel ar fi, Satana împinge cu succes pe mulți să-și ia viața, ca să se termine totul, dar de fapt, necazul cel mai mare care este veșnic abia începe pentru astfel de suflete. O zi schimbă multe lucruri, un an și mai multe, de aceea oriunde te-ai găsi în viață, să nu urmezi pilda lui Iuda Iscarioteanul, ci să vii la Domnul Isus, pentru că El în mod sigur are o soluție bună pentru tine. „Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.“ Dar Eu vă spun: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc“ (Matei

5:43-44, Luca 6:35, Romani 12:20). Făcând așa, semănăm cu Tatăl nostru cel Ceresc; făcând așa chipul Lui ia ființă în noi și când Biserica va fi separată de cei care nu sunt Biserică, se va vedea că s-a meritat să rabzi chiar nedreptate ca să poată lua Hristos chip în tine, ca să fii între cei care, pentru că seamănă Lui, vor fi luați să fie pentru totdeauna cu El.

Când Domnul Isus se îndrepta spre Ierusalim, unde știa că avea să pătimească, un sat de samariteni nu L-a primit când călătorea cu ucenicii Săi. Domnul Isus a refuzat sugestia ucenicilor de a chema foc din cer peste ei (Luca 9:54), iar după înviere i-a trimis pe ucenici să le vestească Vestea Bună a Evangheliei (Faptele Apostolilor 1:8). Și în acest caz Domnul Isus ne-a învățat cum să facem bine celor care poate ne-au pricinuit neaz. Misiunea noastră nu este să acuzăm, ci să caută să salvăm chiar și pe cei care ne vor răul (Luca 19:10). „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăș fie-vă milă cu frică, urând și cămașa mânjită de carne“ (Iuda 1:23). Din nou aici ni se spune să iubim sufletul păcătosului, pentru că așa am fost și noi, dar să urâm păcatul. Lupta noastră nu este cu oamenii (Efeseni 6:12), ci cu puterea întunericului care corupe firea pământească și mai mult și caută să facă din oamenii care îl ascultă pe tatăl minciunii, unelte de distrugere împotriva lucrării lui Dumnezeu.

Când avem de-a face cu cei care se poartă ca vrăjmași ai noștri, trebuie să nu uităm că Dumnezeu și-a iubit vrăjmașii, adică pe noi, încât Și-a dat viața ca să-i salveze. Urmăm pilda Lui de iubire (Efeseni 5:1) când avem puterea să privim dincolo de momentul durerii și al pagubei pricinuite de cei care se poartă ca vrăjmași ai Evangheliei. În nici un caz nu avem dreptul să ne răzbunăm când suntem nedreptățiți. „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: «Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti», zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui“ (Romani 12:19-20). După firea

noastră veche ne-ar plăcea să-i urâm pe vrăjmașii noștri și chiar să le plătim după cum merită, dar după firea nouă, care este din Dumnezeu, înțelegem că nu-i sănătos deloc să facem aceasta, și dacă firea nouă, omul nou cârmuit de Duhul lui Dumnezeu este în control în viața noastră putem ierta și chiar iubi pe cei care nu sunt vrednici să fie iubiți; pentru că așa am fost și noi odată. Iosif a fost urât, trădat, vândut, acuzat pe nedrept, pus în temniță, uitat de cei cărora le-a făcut bine și totuși nu găsim că a făcut nici cel mai mic gest de răzbunare împotriva celor care i-au făcut rău (Genesa 50:20). În povestea vieții lui Iosif putem vedea cum toate lucrurile până la urmă au lucrat spre binele lui Iosif, care s-a temut și a iubit pe Dumnezeu. Fii sincer, nu te lăsa măgulit de cei care te laudă și nu umbla după aprecierile oamenilor; iubește-ți vrăjmașii, dorindu-le mântuirea, și într-o zi te vei bucura că ai ascultat de Dumnezeu și I-ai urmat pilda.

Amin

28

ÎMPĂRATUL DAVID

„Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinții săi și a văzut putrezirea.“

Faptele Apostolilor 13:36

Împăratul David este unul dintre cele mai fascinante caractere ale Scripturii, pentru că el a coborât și a urcat înaintea lui Dumnezeu ca nimeni altul. El este împăratul despre care s-a scris cel mai mult în Scriptură, viața fiindu-i descrisă cu amănunte precise, fără să se ocolească binele sau răul pe care l-a făcut. De aceea viața lui ne prezintă lecții clare despre modul cum lucrează Dumnezeu cu un om și despre felul în care poate trăi un om avându-L pe Dumnezeu de partea lui. David a fost: păstor, vânător, războinic, general, împărat, poet, campion, om al femeilor, călcător de Lege, muzician, profet, conducător al grupului de laudă și închinare, preacurvar, frate, soț, părinte, conducător, erou, constructor, a fost un om după inima lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13:22), un om din spița neamului lui Isus Hristos. Niciun alt caracter al Bibliei nu ilustrează un spectru mai variat de caracter sau o gamă morală mai variată a naturii omului, precum David, pentru că el a fost omul care a încercat extremele și în rău, dar și în ce este bine. Prima poză la care vom privi este poza alegerii și chemării lui David.

Ca păstor la oile tatălui său Isai, David trăia într-o oarecare obscuritate de restul lumii, dar Dumnezeu îl cunoștea și l-a trimis pe prorocul Samuel ca să-l ungă ca împărat, după ce Saul, datorită neascultării, a fost lepădat (1 Samuel 16). Când Samuel l-a văzut pe Eliab, fiul mai mare a lui Isai, care era vlăjgan, a fost foarte impresionat și a crezut că el este cel ales pentru slujba de împărat, dar Dumnezeu care se uită la inimă (1 Samuel 16:7), l-a pus să-l ungă pe David, cel mai tânăr, care nici nu era prezent în casă, ci a trebuit să fie chemat de la oi. În prima ipostază îl vedem pe David ca păstor, un cioban smerit, despre care nici distinctul musafir al lui Isai și nici familia lui nu credeau că este material de împărat, dar care în pofida acestor lucruri, a fost uns ca împărat după alegerea lui Dumnezeu. Aceasta este o poză frumoasă din albumul vieții lui David, pentru că Dumnezeu a văzut în el lucruri bune, chiar dacă nu le vedeau alții.

A doua poză este cea care-l descrie pe câmpul de bătaie, unde David îl omoară pe Goliat. Un uriaș, un filistean din sămânța lui Anac, înalt de vreo trei metri, pe care Cuvântul îl descrie a fi înfricoșător la vedere (1 Samuel 17:4-7). Simțindu-se siguri pe situație, filistenii au hotărât să nu lupte toți, ci doar câte un reprezentant din partea fiecărei oștiri, urmând ca biruitul să devină robul biruitorului; avantajul pentru cei care pierdeau fiind acela că rămâneau în viață. La vederea lui Goliat nu s-a prezentat niciun voluntar din partea Israelitilor, deși făgăduințele împăratului erau extrem de mari pentru cel care ar fi cutezat să-l omoare pe uriaș. David s-a dus în tabără cu merinde, trimis de tatăl său ca să aducă vești, când a auzit hulele rostite de Goliat la adresa poporului Domnului. Saul, înfricat de uriaș, a acceptat oferta lui David de a se duce împotriva filisteanului, deși frații lui l-au batjocorit. Indignat de aroganța filisteanului și bazându-se pe Numele Domnului, Nume în care a biruit ursul și leul care se da la turma ce o păzea acasă, David a pășit înaintea mașinii de război, numite Goliat. El s-a adresat întâi mândriei filisteanului, apoi l-a pocnit pe filistean cu o piatră trimisă cu precizie drept în

cap. După ce Goliat s-a prăbușit, David i-a tăiat capul, dând astfel lui Israel o mare biruință. Privind la pozele din viața lui David vom vedea că el este deosebit de bun sau deosebit de rău.

Ceea ce este interesant despre viața lui este că atunci când alege bine, nu toate îi merg bine și când alege rău nu este totul pierdut, deși urmau consecințele. David a fost un om complicat, am putea spune și a devenit în timp un împărat foarte complicat. O altă poză la care putem privi este cea în care a fost chemat în slujba lui Saul ca și cântăreț cu arfa. Saul nu a cedat tronul în momentul în care Samuel i-a spus că Domnul l-a lepădat, ci a continuat să împărătească, iar un duh rău a venit peste el. Avea liniște doar când David cânta și, chiar dacă David i-a făcut numai bine lui și poporului, Saul a încercat să-l pironască cu sulița de perete. Ce trebuie să observăm este faptul că David, deși știa de ungeria pe care a primit-o, a continuat să-l slujească pe Saul cu respect. Faptul că a fost respectuos și nu l-a omorât când a avut ocazia, chiar dacă prietenii îl îndemneau la aceasta, ne spune că David a văzut lucrurile clar și nu a vrut să o ia înaintea Domnului. Avea încredere că Dumnezeu, care i-a promis că va fi împărat, va duce această lucrare la îndeplinire fără să fie nevoie ca el să se facă vinovat în vreun fel că l-a lovit pe cel care a fost uns de Dumnezeu.

David respecta ungeria lui Saul, deși știa că ungeria Domnului este și peste el. A înțeles că a fi împărat și când să fii împărat este ceva ce alege Dumnezeu și nu el, chiar dacă a trebuit să fie un fugar timp de vreo zece ani, ca Saul să nu-l omoare. „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului“ (Plângerile lui Ieremia 3:26). Această smerenie a lui David a fost mult plăcută înaintea Domnului, pentru că oricât de grea îi era viața sau oricât de jos ar fi coborât în a face ce este rău, David a știut să se căiască. Următoarele afirmații ne spun că David a fost smerit: „...Cine sunt eu și ce este viața mea, ce este familia tatălui meu în Israel, ca să fiu ginerele împăratului?“ (1 Samuel 18:18). „...Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de m-ai făcut

să ajung unde sunt?“ (2 Samuel 7:18). „Împotriva cui a pornit Împăratul lui Israel? Pe cine urmărești tu? Un câine mort, un purice“ (1 Samuel 24:14, 26:20).

Următoarea poză din viața lui David la care vom privi este deosebit de urâtă. Este de pe vremea când, ajuns împărat, David a prins multă putere și și-a trimis oastea la război în timp ce el sta acasă. A văzut o femeie frumoasă, despre care a aflat că este căsătorită și a manipulat situația, așa că a păcătuit cu ea și apoi a aranjat moartea soțului acelei femei ca să-și ascundă fapta. David dă dovadă aici de un egoism fenomenal, de lipsă de bun simț, de lipsă de milă și dreptate (2 Samuel 11:25). „Astfel, dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă“ (1 Corinteni 10:12). Bat-Șeba era nepoata lui Ahitofel, sfetnicul lui David cel mai de seamă și, totuși, a trecut peste orice loialitate și simț de cuviință și l-a trimis pe Urie, un slujitor loial și integru, la moarte. După un timp l-a vizitat prorocul Natan care i-a spus acea mișcătoare poveste cu mieluseaua săracului furată de cel bogat ca apoi, după ce David, plin mânie, s-a pronunțat că acel om bogat este vrednic de moarte, să-i spună că el este cel care a luat mieluseaua săracului, când s-a atins de nevasta lui Urie. Nu el a lovit pe Urie și totuși, Dumnezeu, pentru că el a pus la cale omorârea acestui om, a spus că l-a lovit cu sabia.

Oare ce se gândea David în acele momente de confruntare? Avea de ales. Pe vremea aceea împărații nu dădeau socoteală ministrului sau ministerului, dar David, ca orice om, trebuia să dea socoteală lui Dumnezeu. Ar fi putut să-l omoare pe Natan ca să continue să-și înăbușe crima mai departe. Ar fi putut să-i poruncească să-și țină gura închisă, dar a ales să-și recunoască vina. „...Am păcătuit împotriva Domnului!“ (2 Samuel 12:13). Păcatul lui, ca un bulgăre de zăpadă care se rostogolește la vale a devenit tot mai mare și, de la o poftă a ochilor pe care nu a stăpânit-o, a ajuns la preacurvie și la uciderea unui om care l-a slujit cu credincioșie. Cum este cu sufletul tău? Ai tu păcate pentru care simți că nu ai iertare? Este timpul să le mărturisești pen-

tru că ele atrag o plată de nedorit. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9). „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare“ (Proverbe 28:13).

În bezna întunecată a păcatului în care trăia, David a dat voie luminii să pătrundă acceptând responsabilitatea pentru fapta sa murdară. Păcatul pare atrăgător, dar el aduce rușine, umilire și numai pierderi. Pentru păcatele noastre a plătit Domnul Isus murind pe cruce și cine vrea să scape de ele trebuie să vină la El așa cum este, păcătos. Trebuie să fie de acord cu El și să recunoască faptul că este păcătos, pentru că Domnul dă iertare celor care se căiesc și părăsesc păcatul. Cum arată poza sufletului tău la stagiul vieții în care te găsești? Ești tu mântui? Dacă ai muri peste o oră, ai merge în rai sau în iad? Dă voie harului, milei lui Dumnezeu, să-ți ierte vina ca să nu mai trăiești cu sentimentul de vină și de nesiguranță pentru sufletul tău. „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea ta cea mare, șterge fărădelegile mele!“ (Psalmul 51:1).

David s-a căit în acest fel și Dumnezeu l-a iertat și oricine se căiește asemeni lui David poate primi iertare. După ce ne iartă, Dumnezeu vrea să pună Adevărul Lui în noi, prin Cuvântul Scripturii pe care ni l-a dat ca să ne conducă asemeni unei lumini pe un drum întunecos. David a fost un om bun care a făcut și ceea ce este rău. Când a fost confruntat, nu a omorât mesagerul lui Dumnezeu, ci s-a pocăit și s-a îndreptat. Mesagerul lui Dumnezeu pentru tine este Cuvântul lui Dumnezeu și poate fi chiar și acest mesaj care te cheamă la pocăință. Alege viața, alege pocăința! Alege ascultarea de Dumnezeu ca să trăiești!

Amin.

29

UN DUH ZDROBIT

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.“ Psalmul 51:17

Fiecare om are dorințe mari sau mai mici, dar pentru cel care a gustat din Dumnezeu (1 Petru 2:3), și s-a făcut părtaș Duhului Sfânt și puterilor veacului viitor (Evrei 6:4-5), nu este mai mare bucurie decât aceea de a simți prezența Domnului. Este bine ca atunci când mergem la casa de rugăciune să avem așteptări și chiar dorințe. Să ne dorim ca Dumnezeu să ne vorbească prin Cuvânt, ca El să ne asculte cuvintele pe care le rostim din prisosul inimii noastre, dar cel mai înălțător simț ce-l putem avea când stăm înaintea Lui este acela de a simți cercetarea Duhului Sfânt, care nu este teorie, ci este un lucru real. Când nu simțim prezența Lui, este un indiciu că ceva oprește lucrul acesta și putem spune ca Isaia: „Privește din cer și vezi, din locuința Ta cea sfântă și slăvită: unde este râvna și puterea Ta? Fiorul inimii Tale nu se mai arată față de mine!“ (Isaia 63:15). Partea aceasta a umblării pe calea credinței este ceea ce desparte credințele creștine, pentru că unii se mulțumesc cu puțin sau chiar cu o formă de evlavie ce stă în ceremonii, pe când alții, flămânzi după mai mult din Dumnezeu, înaintează cu credință înaintea Domnului până când văd și simt că Cerul le dă binecu-

vântarea. „O! De ai despica cerurile și Te-ai coborî, s-ar topi munții înaintea Ta“ (Isaia 64:1).

Textul citat la început este parte din rugăciunea de căință a lui David, după ce a păcătuțit grozav, și în acest verset repetă cuvântul „zdrobit“. Este un cuvânt care ne spune ce fel de simțăminte îi încerca inima, pentru că vedea în acele clipe de căință sinceră cât de mult bine i-a făcut Dumnezeu și cum a răsplătit el acea bunătate, prin neascultare. Dumnezeu l-a luat de la oi și l-a făcut împărat; l-a luat de la puțin și i-a dat mult, dar în acele momente avea inima zdrobită, iar asta ne spune că pocăința lui era sinceră. Un lucru zdrobit este un lucru afectat de o forță cu mare putere. Un lucru zdrobit a fost odată întreg și nu mai este la fel în urma zdrobirii, dar uneori, în urma zdrobirii, apare o valoare mai mare în lucrul zdrobit, și așa este câteodată și în cazul inimii pline de mândrie a omului.

Dacă am mânca boabe de grâu ca ucenicii Domnului Isus, pe care i-a surprins foamea în lanul de grâu, ne-am plictisi destul de repede, dar dacă boabele sunt zdrobite și din făină se face o pâine bună ar fi altfel. Pâinea este rezultatul zdrobirii boabelor de grâu. Oul care stă sub cloșcă, dacă nu ar fi spart după 21 de zile, puiul nu ar ieși niciodată afară ca să crească. Calul sălbatic nu ar putea fi înșeuat dacă nu ar fi cineva care să insiste să-i zdrobească voința și să-l învețe astfel supunerea față de stăpân. Nici omul nu are valoare și nu poate primi valoare de la Dumnezeu până nu are loc mai întâi în viața lui o zdrobire. Când vom ajunge la Domnul nu m-aș mira să aflu că aceste cuvintele ale lui David despre zdrobire, au fost scrise cu lacrimi în ochi. Omul modern, educat și sofisticat de astăzi nu prețuiește și nu dorește acest fel de zdrobire. Nici noi nu o dorim de multe ori, pentru ea de obicei este produsul unui necaz care ne face să mergem cu lacrimi în ochi înaintea Domnului. Oamenii zdrobiți nu sunt admirați astăzi, ci în cel mai fericit caz, dacă nu sunt disprețuiți, sunt compătimiti.

Zdrobirea vine în viața noastră de multe ori prin crize, așa cum a venit și în cazul atâtor oameni amintiți în Scriptură. David,

Manase și chiar Ahab se pare că a experimentat pentru un moment acest simț. Petru, Pavel și toți ucenicii până la noi au avut această experiență a duhului zdrobit, care caută scăpare la Dumnezeu și Domnului Îi place să vadă că avem o astfel de stare smerită înaintea Lui. „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit“ (Psalmul 34:18).

Necazurile sunt parte din meniul vieții omului (Ioan 16:33), și prin circumstanțe de nedorit care uneori îți iau chiar dispoziția sufletească și puterea de a te ruga cum trebuie, suntem opriți uneori în loc ca să ne întrebăm dacă mergem pe calea bună sau doar ne este încercată credința. Dumnezeu vorbește omului în multe feluri (Iov 33:14). Uneori vorbește prin necazuri, care ne smeresc inima și ne fac să stăm înaintea Domnului cu un duh zdrobit ca Ieremia. „Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiaua urgiei Lui“ (Plângerile lui Ieremia 3:1). David s-a căit cu un duh zdrobit, fără scuze sau vreo îndreptățire. Când omul care este chemat la mântuire prin glasul Evanghelie se roagă cu o așa o căință ca a lui David, este ascultat de Dumnezeu, este iertat, iar în urma iertării dispare întristarea și apare bucuria mântuirii. Această experiență se numește nașterea din nou sau nașterea de sus (Ioan 3:1-5, 1 Ioan 5:18, 1 Petru 1:3), care este experiența ce trebuie să o aibă orice suflet care vrea să vadă Împărăția lui Dumnezeu.

Lumea prețuiește ceea ce strălucește și ceea ce este întreg; prețuiește și admiră nu pe cei cu capul aplecat, ci pe cei semeți, care știu să-și scoată meritele în evidență înaintea mulțimii, dar Dumnezeu prețuiește omul care are un duh zdrobit. Pentru lume sunt valoroși cei care au talente, au bani și diplome, dar toate acestea fără Dumnezeu nu au valoare. Dacă ai un nume faimos care să te reprezinte, dacă știi să faci bani sau dacă ești arătos și bun de gură poți să culegi aplauzele acestei lumi, dar dacă vrei să fii plăcut lui Dumnezeu, trebuie să te smerești. Cel care a scris cuvintele din textul de la început a fost un om frumos, deștept, viteaz, dar de obicei Dumnezeu pledează în favoarea unui om lipsit de aceste valori admirate de lume, pentru că atunci când îl

ridică, slava să fie a Lui. David s-a văzut tare și în merit de orice și-ar fi dorit în țară, și cu o astfel de atitudine el a păcătuit, dar când s-a smerit și cu un duh zdrobit a cerut iertare lui Dumnezeu, a fost primit de El. Ne este de folos să observăm cum a venit căderea lui, ca noi să nu trecem pe acolo. David avea în acel timp așa de mare succes că oamenii îl iubeau și chiar Dumnezeu îi răspundea imediat la ceea ce cerea. Probabil că și-a zis că nimeni nu-i poate opri ceea ce-și dorește și așa s-a trezit că a acceptat oferta păcatului, pierzând astfel prietenia, favoarea, acceptarea lui Dumnezeu. Apoi, după pocăință, a scris vrând să se știe despre el peste veacuri că are un duh zdrobit și de asemenea a arătat că această stare smerită este o stare plăcută Domnului. Această experiență l-a traumatizat și parcă niște solzi i-au căzut de pe ochi, iar felul gândirii lui s-a schimbat.

A avea un duh zdrobit, a fi sărac în duh cu un simț de lipsă de merite personale și un simț de dependență de Domnul este o stare care place lui Dumnezeu. Din ziua căderii în păcat a omului în Eden, nimeni nu se mai naște normal, pentru că toți se nasc cu o inimă virusată care, prin zdrobirea pocăinței, revine la starea de normal înaintea lui Dumnezeu. Păcatul cauzează anormalitate, dar pocăința cu un duh zdrobit în care Dumnezeu pune viața din El (Efeseni 2:1), aduce iertarea și restaurarea prieteniei cu El. Starea de a avea un duh zdrobit ne dezbracă de toată suficiența noastră și ne duce la ascultare de Dumnezeu. Așa cum căldura topește fierul și aceiași căldură întărește pământul și-l face să crape de secetă, oamenii aleg să răspundă diferit la căldura dragostei lui Dumnezeu.

Unii se pocăiesc, alții se încăpățânează și își împietresc inima. Ferice de cel peste care Dumnezeu aduce zdrobirea pocăinței ce înmoaie inima, care nu trebuie confundată cu tragedia. David cel tare, care credea că își poate permite orice, în momentul zdrobirii inimii lui prin pocăință și-a reconsiderat poziția înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu. În acele momente de confruntare înaintea prorocului Natan, care i-a arătat vina, s-a prăbușit din

mândria lui și a dorit să găsească o cale posibilă de a-și restaura relația cu Dumnezeu. După modelul iudaic pentru păcat trebuiau aduse jertfe, iar pentru unele păcate se primea chiar sentința de moarte, dar pentru căința lui, Dumnezeu l-a iertat. „Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit...” (Psalmul 51:16-17). David, care ar fi putut aduce mii de jertfe, parcă ar fi spus: „Simt că pentru mine nu lucrează astfel de sacrificii. Parcă aș vrea să mă arunc eu pe altar, să fiu eu zdrobit, așa de rău îmi pare de răul pe care l-am pricinuit.”

Cuvântul nu scrie dacă a adus sau nu jertfe de animale, dar știm că a adus înaintea Domnului jertfa pocăinței cu o inimă zdrobită și Domnul l-a primit. Și oamenii credincioși mai greșesc. Ne întristăm dacă cineva ne jighește, ne vorbește de rău sau chiar ne face rău, dar nu trebuie să acceptăm să purtăm aceste poveri, ci iertând așa cum vrem noi să fim iertați, să le lăsăm la picioarele crucii Domnului Isus. Dacă noi am fost cei care am cauzat aceste stări, avem nevoie urgentă să ne pocăim de o astfel de comportare nedemnă de un copil al lui Dumnezeu, și cu un duh zdrobit, să îndreptăm și să restabilim relațiile cu semenii noștri atât cât atârână de noi. Abia apoi putem să avem așteptări, cum am spus la început, ca Duhul Domnului să ne cerceteze și pacea și bucuria să fie parte din comoara inimii noastre.

Privind la două baloane de aer uriașe, făcute de aceiași fabrică, cumpărate la același preț, unul se ridică în sus, pe când celălalt rămâne jos, oricât de entuziasmat ar fi omul care stând în coșul balonului, dorește să se ridice în sus. Diferența este că unul are în balon heliu, care face balonul să se ridice, pe când celălalt, al cărui balon nu se ridică are doar aer. Ca să simți prezența Domnului, ai nevoie ca Duhul Sfânt să te cerceteze și să te înalțe prin rugăciune și cântare în prezența Celui care te-a creat. Trebuie să prețuiești în mintea ta și să dovedești cu faptele tale că lucrurile duhovnicești îți sunt mai de preț decât cele pământești. Este necesar să urmărești interesele sufletului mai mult decât pe cele ale

firii pământești. Fie că ai un duh zdrobit ca al lui David pentru păcatul făcut, fie că ai un duh zdrobit ca al Anei care cerea ceva de la Domnul (1 Samuel 1:13), dacă mergi înaintea Domnului cu o astfel de stare te va primi cu bucurie, pentru că El nu disprețuiește un duh zdrobit.

Amin

30

CAPCANA INVIDIEI

„Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt.“ Ecclesiastul 4:4

Nu am greși dacă am spune că Solomon, care a avut de-a face cu tot felul de oameni și situații, a fost un bun judecător de caracter. Când a scris despre dezamăgirile lui, despre viață și despre ceea ce oferă ea omului, a scris și despre simțul de invidie ce se ascunde în spatele mândriei omului. Începând de la Cain, care din invidie și apoi din ură a ajuns să-și omoare fratele, și până la noi, astăzi, omul este momit de vânătorul de suflete, ca să pășească în lațul invidiei ce se strecoară pe furiș în gândurile omului. Când a văzut că jertfa nu i-a fost apreciată așa cum a fost cea a lui Abel, în Cain s-a născut gândul rivalității și al invidiei. Toate au mers bine până când Abel a avut ceva ce el nu a avut, și anume, acceptarea lui Dumnezeu, și cu toate că a fost prevenit, în loc să facă ceea ce trebuie ca să fie și el acceptat, l-a invidiat pe fratele său. Toate sunt bune pentru mulți oameni care poate sunt chiar prieteni până când unul are ceea ce celălalt nu are sau nu poate să aibă.

Asemenea unei săgeți arzătoare, gândul invidiei, dacă nu te aperi de el, când este acceptat otrăvește inima față de cei din jur

și în același timp această stare Îl întristează pe Dumnezeu. Păcatul acesta pândește și la ușa noastră, dar Dumnezeu așteaptă de la noi să-l stăpânim, recunoscându-L pe El ca Stăpân care dă fiecăruia după voia Lui (1 Corinteni 12:11, Iov 33:13). Dacă oamenii permit gândului de invidie să li se cuibărească în inimă, ajung să urască, iar cine urăște pe fratele său este tot un ucigaș ca și Cain (1 Ioan 3:12, 15). Privind la efectul aducător de amărăciune și pagubă al invidiei trebuie să ne păzim bine inima (Proverbe 4:23), pentru că Dumnezeu nu dă ce-i al tău altuia și nici ce este al altuia nu-ți va da ție. „...Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult“ (Luca 12:48). Ca să scapi de acest fel de gânduri trebuie să te rogi pentru binele persoanei pe care ai invidiat-o și dacă rugăciunea îți va fi sinceră, te vei simți eliberat din capcana invidiei.

Trebuie să te rogi până când simți că într-adevăr dorești binele acelei persoane și chiar o iubești. La început poate fi greu, dar acest duh de invidie poate fi biruit și este mai ușor să lupți cu el decât să cazi sub osândă înaintea lui Dumnezeu. Invidia apare din gândul că cineva are ceva ce tu nu ai, ca apoi să dorești să ai și tu acel lucru sau acea persoană să nu aibă acel lucru. Poate fi o haină, un serviciu, poate fi popularitate, o casă sau o proprietate sau poate fi chiar și o slujbă pe care cineva o face pentru Dumnezeu (2 Corinteni 12:20). Când un suflet a căzut în capcana invidiei, ajunge să se bucure de răul altuia și chiar să-i dorească răul, așa cum a fost în cazul împăratului Saul. David devenise extrem de popular în Israel pentru vitejia lui, iar Saul, plin de invidie, când a mai auzit și cântarea femeilor despre David (1 Samuel 18:7), s-a înfuriat și i-a hotărât pierzarea. Așa cum vedem în cazul lui Saul și a lui Cain, invidia orbește, iar omul face lucruri de care după ce le-a săvârșit degeaba îi pare rău.

Invidia, numită și pizmă, este pe lista faptelor firii pământești (Galateni 5:21) și cine o acceptă își pierde în primul rând bucuria mântuirii, pacea și devine întinat. Adevărul este că toți am avut momente când am vrut ceea ce are altul și toți am invidiat pe cine-

va în viața noastră, dar din momentul în care am venit la lumina Evangheliei, această vulpe ce pare mică trebuie vânată și terminată, ca să nu aducă pagubă și să strice binele pe care poate l-am făcut. Invidia este un păcat periculos care aduce după sine alte păcate, și trist este că pentru mulți oameni este un păcat tolerat deoarece poate fi ascuns, însă este văzut de Dumnezeu, așa cum a fost în cazul Mariei și a lui Aaron care au fost invidioși pe Moise. „Și au zis: „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?“ Și Domnul a auzit-o“ (Numeri 12:2).

Maria a fost lovită cu lepră pentru îndrăzneala ei motivată de invidie și a fost vindecată numai la mijlocirea făcută de Moise (Numeri 12:13). „Lepădați, dar, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire“ (1 Petru 2:1). Petru amintește în acest verset cinci păcate și ele pot începe toate cu invidia. Invidia, dacă nu-i curmi viața, crește în răutate, vicleșug, prefăcătorie și clevetire. Dumnezeu a urât acest păcat al invidie de la început și de aceea a dat poporului cea de-a zecea poruncă: „Să nu poftesti casa aproapelui tău; să nu poftesti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău“ (Exodul 20:17). Această poruncă ne spune și nouă să fim mulțumiți cu ceea ce avem și dacă este ceva ce este bun și pe care îl dorim, putem să-I cerem lui Dumnezeu. „...Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5).

Pavel îl avertizează pe Timotei să nu cumva să cadă în lațul invidiei și al poftei. „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare“ (1 Timotei 6:9). Eclesiastul a văzut cum, în oameni, invidia stârnește goana după mai mult, mai nou, mai bun, mai diferit. Lăcomia și invidia care motivează omul la fapte nedemne, vin din inimă, pentru că inima a primit, a acceptat și i-a permis invidiei să facă o întăritură a întunericului în suflet. „Lepădați, dar, orice răutate, orice

vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de cleветire“ (1 Petru 2:1). Invidia acceptată lucrează ca o infecție a sufletului (Proverbe 14:30). A trăi „frumos“, cum zice Pavel, înseamnă a trăi ferindu-te de invidie (Romani 13:13). Marii preoți, și chiar și fariseii, au fost invidioși pe minunile pe care Domnul Isus le-a făcut și pe faptul că noroadele Îl ascultau pe El și nu pe ei. De aceea au plănuit să-L omoare pe Domnul Isus folosindu-se de romani. „Căci știa că din pizmă dăduseră pe Isus în mâinile lui“ (Matei 27:18). Așa eram și noi (Tit 3:3), dar Dumnezeu ne-a adus la lumină și ne-a scăpat de această boală a invidiei, care determină omul să fie nefericit cu ceea ce are, și ne-a învățat să ne îmbogățim față de El, strângându-ne comori sus în cer; „ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură“ (Matei 6:20). Ca să poți face acest lucru îți trebuie înțelepciune de la Dumnezeu, și El este gata să o dea celui care o cere (Iacov 1:5).

Invidia ne face necurați spiritual și ne poate fura mântuirea. La rădăcina invidiei este gândul că merităm ceva mai bun decât ceea ce avem și vrem ce are semenul nostru. Domnul Isus angajează lucrători în via Sa (Matei 20:1-16) și le dă la toți mântuire, chiar și celor care vin la El în ceasul al unsprezecelea. De aceea trebuie să nu fim invidioși dacă ei nu trudesec așa de mult. Invidia este o capcană a vrăjmașului ce este pusă în calea fiecăruia dintre noi și, de multe ori, când nu ai străji puternice la poarta gândurilor, și ai mușcat momeala, se poate să nici nu îți dai seama. Apare întrebarea: „De unde să știu dacă am mușcat din această momeală?“ Solomon scrie: „O inimă liniștită este viața trupului, dar pizma este putrezirea oaselor“ (Proverbe 14:30). Dacă ai o inimă neliniștită când te uiți la ceea ce are o anumită persoană este un semn că poate sufletul ți-a fost atins de această maladie aducătoare de moarte sufletului.

Invidia apare în momnetul în care faci comparații între ce ai tu și ce are altul, iar dacă rezultatul este nemulțumirea, următorul pas este invidia. Dacă te compari cu cel care are mai mult decât

tine, mai devreme sau mai târziu, invidia îți va fura fericirea. Cât de mulțumit ești cu ce ai reușit să ai până acum? „Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea“ (1 Timotei 6:6-7). Majoritatea avem mai mult decât e nevoie ca să supraviețuim, dar devenim nemulțumiți când știm și dorim, cu prioritate peste alte lucruri, mult mai mult. Ca să poți fii mulțumit trebuie să te gândești cu cât de mult mai mult ești binecuvântat decât alți oameni, cum ar fi de exemplu cei dintr-un ținut al Africii, care cumpără pâinea la felii pentru că nu pot cumpăra toată pâinea.

Tânărul bogat, care a mers la Domnul Isus, era foarte bogat, dar nu a fost niciodată cu o mașină ca și tine. Nu a putut avea operație dacă a fost bolnav, nu a putut face lumină în casă de la un întrerupător. Niciodată nu a auzit cum sună o orgă într-o biserică unde este lăudat Dumnezeu. Nu a avut apă la robinet când a vrut și nu a avut o mașinărie la care să scrie cum avem noi și nici nu a știut măcar că va veni o vreme când oamenii vor zbura ca păsările prin aer cu avionul. El nu a avut un telefon cu care să vorbească imediat cu cei dragi, ci a trebuit să calătorească ca să-și poată spune o vorbă unul altuia. Oare a fost el omul cel bogat sau tu ești cel bogat? Lucrează din plin în a face ce este bine și fii mulțumitor pentru ceea ce ai și bucură-te de binele altuia!

Amin

31

SCUZE

„Acum, vino, Eu te voi trimite la faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.“

Exodul 3:10

Să te scuzi și să cauți să te dezvinovățești, este un obicei vechi, încă de pe vremea când populația globului număra doar doi oameni. Ce este ciudat despre scuze este că de cele mai multe ori nu prea au sens. Un om leneș care n-a vrut să muncească a spus: „...Afară este un leu, care m-ar putea ucide pe uliță“ (Proverbe 22:13). Oamenii întârzie la serviciu, la întâlniri, la plătirea avizelor de plată și au pentru toate scuze, dar nu întotdeauna obțin rezultatul dorit. Oricât te-ai scuza, dacă nu plătești factura electrică sau pe cea de gas, după un timp îți se închide acel serviciu. Cineva a făcut un sondaj între oamenii care au scuze să nu meargă la biserică, iar printre ele cel mai des folosite au fost acestea: „Mi se cer bani; nu sunt prietenoși; este inconfortabil; nu mi s-a dat atenție sau acolo se adună prea mulți ipocriți.“ Cel mai păgubitor fel de a face scuze este cel în care, pentru diferite motive, alegi să nu asculți de Dumnezeu.

Moise a fost unul dintre acești oameni și privind puțin la scuzele pe care le-a folosit el, ne vom putea cerceta să vedem dacă nu cumva și noi suntem dintre cei care în loc de ascultare avem scuze pentru Dumnezeu. Este un lucru destul de des întâl-

nit între credincioși, ca Dumnezeu să le spună să facă ceva și ei să se scuze că acel lucru nu este pentru ei sau că deja fac atâtea alte lucruri. Cam așa sună prima scuză a lui Moise: „Cine? Eu?“ Moise a fost cel care cu planul, înțelegerea și înțelepciunea lui a vrut să elibereze poporul din robie cu patruzeci de ani mai înainte de a-i vorbi Dumnezeu, dar acum îl vedem nu doar că ezită, ci caută să evite a-și asuma această slujbă. Probabil că și-a spus: „Când eram puternic nu am reușit să fac aceasta, dar acum mi se pare imposibil! Nimeni nu mă va crede și nu mă va urma.“ În frica lui de a nu fi respins din nou de popor, a uitat să ia în calcul faptul că acum era trimis de Dumnezeu, care a promis că va fi cu el. „...Eu voi fi negreșit cu tine...“ (Exodul 3:12).

Moise se scuza vrând să cunoască în ce autoritate se duce, pentru că știa că a lui nu va face față situației. Ștefan vorbește despre viața lui Moise înainte de a deveni fugar, în ultima lui cuvântare (Faptele Apostolilor 7:20-29). La patruzeci de ani Moise cunoștea „toată înțelepciunea Egiptului“ și patruzeci de ani mai târziu, știind că încercarea lui a eșuat într-un mod rușinos, s-a scuzat că nu este omul potrivit pentru acea slujbă, deși a fost trimis să meargă în Numele Domnului, care înseamnă autoritatea Lui. „Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt.“ Și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce Se numește ‘Eu sunt’, m-a trimis la voi»“ (Exodul 3:14). Dumnezeu i-a spus că va aduce poporul și vor sluji lui Dumnezeu chiar pe muntele acela, dar Moise se îndoia că poate face ceea ce îi cere Dumnezeu.

Moise parcă nu vroia sau poate că nu putea să înțeleagă că această izbăvire planificată de Dumnezeu pentru Israel nu avea de-a face așa de mult cu cine era Moise cât avea de-a face cu cine este Dumnezeu. Avea de-a face cu ce poate face Dumnezeu, iar Dumnezeu poate totul. Moise continua să găsească scuze spunând: „...Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: «Nu ți s-a arătat Domnul!»“ (Exodul 4:1). Moise, care la acel punct din viața lui încă nu îl cunoștea bine pe Dumnezeu, era plin de neîncredere, însă Dumnezeu l-a

ajutat să crească în credință. L-a trimis să meargă în Numele Dumnezeului părinților lor, care este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, și, ca să-i întărească credință, i-a schimbat toiagul în șarpe și pielea curată în lepră, ca apoi să le preschimbe la loc. Dumnezeu S-a prezentat lui Moise ca fiind un Dumnezeu care nu se schimbă, fiind același din veșnicie în veșnicie.

Moise, de parcă ar fi discutat cu un om, a continuat să caute scuze ca să nu se ducă în Egipt, unde pentru mult timp a fost pe lista celor căutați de lege. Probabil că se întreba: „Dacă nu mă vor crede?” Acest „dacă” a furat și continuă să fure pe mulți credincioși de biruințe, pentru că astfel de creștini în loc să spună altora despre Isus și despre mântuire, au scuze. „Eu nu sunt expert în Scriptură!”, „Este treaba păstorului să facă aceasta!” „Dacă mă încurc?” Dumnezeu l-a trimis pe Moise arătându-i că va face minuni precum cea a toiagului schimbat în șarpe, a leprei pe piele și transformarea apei în sânge, și totuși Moise a ezitat căutând alte scuze. Dumnezeu i S-a descoperit, i-a comunicat misiunea, i-a promis succes și i-a dat trei semne ca să-l convingă și tot nu a fost îndeajuns, pentru că a venit cu o scuză nouă: „Moise a zis Domnului: «Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău; căci vorba și limba-mi este încurcată»” (Exodul 4:10).

La acest punct am putea spune că era mai bine să spună: „Nu am o vorbire elegantă, dar sunt bun la a găsi scuze.” Dumnezeu, care a făcut gura, l-a asigurat că va fi cu gura lui și totuși Moise refuză să accepte misiunea spunând: „...Ah! Doamne, trimite pe cine vei vrea să trimiți” (Exodul 4:13). La acest punct, Dumnezeu S-a mâniat pe el. Dumnezeu se mânie și din cauza scuzelor noastre atunci când nu facem ceea ce El ne spune să facem. Scuzele lui Moise parcă spuneau într-un mod indirect: „Doamne, nu te cred!” Dumnezeu i-a trimis în cale pe Aaron, fratele lui Moise, ca el să vorbească pentru Moise, iar Moise avea să țină locul lui Dumnezeu pentru Aaron (Exodul 4:16). Ca să-i îndeplinească

toate mofturile, Dumnezeu a îngăduit să-l aibă pe Aaron ca asistent. Dumnezeu are o voie a Lui perfectă pentru viețile noastre, dar de multe ori ca și Moise, noi, cu scuzele noastre, alegem să complicăm viața, făcând alegeri mai puțin bune. Dumnezeu are o voie și o cale pentru noi care este cea mai potrivită, dar dacă nu este vorba de păcat are și o voie permisibilă în care ne îngăduie să luăm alegeri ce nu sunt întotdeauna cele mai bune. Aceasta se aplică chiar și în deciziile mari din viață cum ar fi: căsătorie, meserie sau chiar locul unde locuim. Până la urmă, când a văzut că nu are încotro, Moise a ascultat. „Moise și-a luat nevasta și copiii, i-a pus călări pe măgari și s-a întors în țara Egiptului. Și-a luat în mână toiagul lui Dumnezeu” (Exodul 4:20).

Cu puterea lui Dumnezeu, care l-a însoțit așa cum i-a promis, Moise a eliberat peste două milioane de suflete din robia Egiptului, ca să le ducă în țara Canaanului, Țară promisă de Dumnezeu lui Avraam și neamului său. Putem învăța de aici că atunci când umbli în ascultare de Dumnezeu afectezi spre bine viețile celor în preajma cărora trăiești. Dacă ești copilul Domnului, ai o slujbă de făcut și trebuie să te întrebi cum îndeplinești această slujbă sau dacă ai doar scuze. Prețul ascultării este uneori mare, dar este nimic în comparație cu prețul neascultării de Dumnezeu, așa cum am văzut din exemplul vieții împăratului Saul. Când El te trimite să faci lucrul Lui, trebuie să asculți, pentru că reputația Lui este în joc în primul rând, iar apoi noi suntem oameni, iar El este Dumnezeu.

Cel mai important lucru pentru noi când facem o lucrare este ca El să fie cu noi, în noi și între noi. Dacă El lipsește și voia Lui nu este îndeplinită prin ceea ce facem, totul este o pierdere de timp sau chiar mai rău. Moise a făcut o lucrare mare pentru că l-a însoțit puterea lui Dumnezeu, și Domnul, care prin Duhul Sfânt locuiește în noi, poate duce la îndeplinire prin noi planurile Lui și astăzi. Prin Duhul Sfânt Dumnezeu plantează putere în omul dinlăuntru, iar prin credință Hristos locuiește în noi, cei care alcătuim Biserica lui Dumnezeu, ce are ca proiect principal mân-

tuirea oamenilor prin credința în Domnul Isus. „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință...” (Efeseni 3:16-17). „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7), ca să putem îndeplini planurile Lui pe pământ. De aceea să nu căutăm scuze ca Moise, pentru că dacă El ne cheamă la o lucrare înseamnă că ne va da și puterea necesară să o ducem la îndeplinire.

Moise a avut o frică de nereușită, dar frica, spun experții, că ne minte de peste 80% de ori. Oare cum ai trata pe cineva care se pretinde a-ți fi prieten și totuși te minte de peste 80% de ori? Frica nu este un prieten, pentru că de cele mai multe ori ne minte oprindu-ne de la a face lucrarea lui Dumnezeu, de a mărturisi altora pe Domnul Isus sau orice altă lucrare. De aceea ea trebuie înlocuită cu încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Secerișul este mare, dar noi nu putem ajuta decât în măsura în care avem putere. Fiind conștienți de acest lucru, trebuie să facem acele lucruri care cresc puterea spirituală și anume: rugăciune, post, studiul Scripturii în părtășia copiilor lui Dumnezeu. Ca și copil al Domnului ai acces legal la puterea Lui și la secretele ascunse în taine, în Scriptură. Poți să ai putere din Duhul Sfânt cât dorești, pentru că nu este lege împotriva dorinței de a te sfinți și dacă ceri cu stăruință vei primi atât cât vei păzi și păstra cu gelozie. Fii credincios în lucrurile mici și Dumnezeu îți va încredința să faci și lucruri mari. Biruiește viciile din viața ta așa cum David a biruit leul și ursul când era singur, ca apoi Dumnezeu să-ți dea biruințe și succes în mijlocul poporului Său, întocmai cum David l-a biruit pe Goliat mai târziu în public. Dumnezeu încă mai angajează lucrători și promite plată bună. Nu ai vrea să fii și tu angajat în serviciul Împăratului?

Amin

32

DE UNDE ÎȚI VINE BUCURIA?

„Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău.» ... În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: «Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit tu cu cale.»” Luca 10:17, 21

Se pare că diferite lucruri îi pot face pe oameni să fie bucuroși și fericiți. Dacă unui copil mic i-ai propune să aleagă între o cutie de bomboane sau o clădire, probabil că ar alege bucuroș bomboanele. Dacă fericirea constă în a avea un maxim al lucrurilor și situațiilor dorite înseamnă că starea de fericire și bucurie depinde de lucrurile pe care ți le dorești. Pentru ca omul matur să fie fericit trebuie să aibă nădejde într-un mai bine și din cauza sentimentului de fericire și veselie el caută acele lucruri care promit să-i împlinească acest sentiment de dorit. Noi, cei care am înțeles că pentru momentul acesta nu ne aflăm pe o treaptă mai sus decât maimuțele, ci ne poziționăm pe o treaptă mai jos decât îngerii, credem într-un Dumnezeu care ne-a creat după chipul și asemănarea Sa, credem că adevărata fericire este un dar de la Cel care ne-a făcut capabili să avem abilitatea unui sentiment de bucurie ce este deosebit, care vine de la El. Pentru

cel care prin pocăință a devenit o făptură nouă în Hristos (2 Corinteni 5:17), bucuria mântuirii, care este o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5:22), îi face viața mai frumoasă prin faptul că Duhul Sfânt îl însoțește atunci când umblă pe calea mântuirii, arătându-i promisiunile lui Dumnezeu care îl așteaptă după această viață. Un credincios care nu are bucurie în viața sa, are o credință care undeva șchioapătă. Credința poate merge crescând sau se poate pierde după cum alegem noi să o hrănim și să o păzim (2 Timotei 4:7).

Cele două versete citate la început prezintă două stări de bucurie. Când ucenicii s-au întors din misiunea unde Domnul Isus i-a trimis, au fost plini de bucurie pentru că au făcut minuni în Numele Domnului Isus, însă Domnul e prezentat în acest text ca fiind plin de bucurie în Duhul Sfânt. Ca să fii plin de bucurie înseamnă că o anumite stare sau situație de reușită te-a impresionat și afectat într-un mod plăcut. Domnul Isus i-a trimis doi câte doi prin orașe și cătune, dându-le putere să vindece bolnavi, și cu acest fel de dovezi să ducă vestea că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de ei. Astfel, ca prin niște crainici ai unui împărat, lumea de pretutindeni a auzit că este un Învățător din Nazaret în al cărui Nume bolnavii sunt vindecați. Ascunsă în mesajul lor era vestea că Mesia a venit între oameni.

Ucenicii au schimbat viețile multora vindecându-i pe cei ce sufereau de diferite boli, și plini de entuziasm i-au raportat Domnului Isus că până și duhurile rele le erau supuse în Numele Său, însă Domnul le-a spus să fie mai degrabă bucuroși de faptul că numele lor sunt scrise în ceruri (Luca 10:20). Domnul Isus a vrut ca ei să înțeleagă, ei atunci și noi astăzi, că sunt două feluri de bucurii: bucuria acestei lumi și bucuria Domnului. Bucuria lumii se bazează pe ceea ce omul poate face, pe câtă faimă și poziție poate primi, pe câtă plăcere poate avea în ceea ce realizează. Bucuria Domnului Îl are la bază pe Isus Hristos, are ca sursă ceea ce El a spus și a făcut pentru noi. Bucuria pe care o dă lucrurile făcute de om e trecătoare, dar bucuria Domnului, care începe cu

bucuria mântuirii în clipa când un păcătos primește iertarea lui Dumnezeu, continuă să rămână în viața lui până în veșnicii.

Cu alte cuvinte, Domnul Isus le-a spus că bucuria cea mai importantă este că lor atunci și nouă astăzi ni s-a dat o bucurie care nu trece odată cu vremea, cu îmbătrânirea sau cu schimbarea circumstanțelor. Ca și credincioși trebuie să ne bucurăm nu de ceea ce facem noi, ci de ceea ce a făcut și face Dumnezeu pentru noi sau chiar prin noi. Pentru că numele noastre sunt scrise în ceruri, avem dreptul și datoria să facem faptele pregătite de Dumnezeu pentru noi (Efeseni 2:10) și le înfăptuim în măsura în care avem credință și putere de la El. Unii au multă credință și putere, alții au mai mult vorbe. Când Ghedeon a fost ales să fie un izbăvitor pentru Israel, Cuvântul spune că a fost îmbrăcat cu Duhul Domnului (Judecători 6:34), dar în textul original am aflat că se spune că „Duhul Sfânt S-a îmbrăcat cu Ghedeon“, așa cum spunem că mâna noastră se îmbracă cu o mânășă.

Cel care are în el Duhul Sfânt are același Duh Sfânt care l-a îmbrăcat pe Ghedeon și unui astfel de suflet, care este plin de credință și putere, nu-i lipsește bucuria. Apostolul Pavel a spus: „Pot totul în Hristos care mă întărește“ (Filipeni 4:13). Totul înseamnă și a trece prin necazuri așa cum a trecut el și a rămâne mângâiat în continuare de simțământul bucuriei Duhului Sfânt. Expresia „pot totul“ înseamnă că pot să păstrez această stare de bucurie la greu, dar pot să o păstrez și când Dumnezeu îmi dă binecuvântări, fără să uit de Domnul și să o răresc cu a face lucrul Lui. Poți să ai o astfel de bucurie și putere când ești un bun isprăvnicel al minții, al gurii și a tot ce El ți-a dat.

Vrăjmașul are o putere limitată, pe când copilul Domnului, care trăiește pentru Dumnezeu, este conectat la o putere nelimitată și este invincibil atât timp cât se păzește de păcat și Dumnezeu umblă cu el. Această stare dă o bucurie pe care puțini oameni ajung să o cunoască. „Pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită“ (1 Petru 1:8). O bucurie negrăită, adică care

nu poate fi explicată în cuvinte, este felul de bucurie pe care au simțit-o cei care au fost plini de Duhul Sfânt, chiar dacă, așa cum a fost cazul lui Pavel, unii au ajuns să sufere prigoană și chiar temniță pentru credința lor în Domnul Isus. „Bucurați-vă totdeauna în Domnu! Iarăși zic: «Bucurați-vă!»“ (Filipeni 4:4). „Bucurați-vă întotdeauna.“ (1 Tesaloniceni 5:16). Un fier de călcat haine, mai nou are opțiunea ca dintr-un mic rezervor de apă, prin apăsarea unui buton să spreieze apă pe haine și călcate în acest fel să le dea o înfățișare ca de nou, atâta timp cât este conectat la sursa de putere electrică. La fel este cu puterea și bucuria noastră. Cât timp suntem conectați la Sursa de sus răsândim în jur o mireasmă a bucuriei dinspre viață spre viață în jurul nostru.

Cei șaptezeci de ucenici au răspândit sănătate și au eliberat ființe chinuite de duhuri pentru că au fost conectați la puterea Domnului Isus, fără de care nu ar fi putut face nimic bun (Ioan 15:5). Bucuria adevărată nu vine de la oameni sau situații pământești, ci vine de la Dumnezeu, iar când a venit și a lucrat în viața celor șaptezeci de ucenici, Domnul Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt. El se bucură și de noi dacă alegem să trăim la înălțimea spirituală care dă voie Duhului Sfânt să țină vasul nostru plin. Domnul Isus, fiind plin de bucurie pentru reușita ucenicilor, a început să se roage și să dea slavă Tatălui. Același lucru se întâmplă și cu noi când simțim puterea Duhului Sfânt. Domnul Isus a fost plin de Duhul Sfânt și aceasta L-a făcut să dea slavă Tatălui pentru felul în care a ales să lucreze cu cei care, spiritual vorbind, erau ca niște prunci.

Bucuria mântuirii, care este bucuria Domnului, întotdeauna izvorăște din ceea ce a făcut sau face Dumnezeu. Ea duce la o stare în care izbucnești cu cuvinte și cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu din a cărui bunătate am gustat atunci când El ne-a sigilat pentru ziua răscumpărării. Cei mântuiți ar trebui să fie plini de bucurie știind ce îi așteaptă dincolo de mormânt și de fapt ei sunt singurii care au dreptul să fie fericiți, deoarece celelalte fericiri care sunt pământești trec, așa cum a descoperit și Solomon. „O,

deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune!“ (Eclesiastul 1:2, 12:8). Sufletul mântuit care nu se lasă prins în capcanele celui viclean este plin de o pace și bucurie pe care lumea nu o înțelege, pe care lumea nu o dă și nici nu o poate lua de la noi (Filipeni 4:7).

Bucuria Domnului este tăria celui care se încrede în Domnul (Neemia 8:10) și ea vine dintr-o Sursă ce nu are niciodată crize sau întreruperi; ea vine de la Dumnezeu. Dacă ești un suflet care cauți bucurie în lume, trebuie să știi că și dacă ai găsi vreodată bucurie în ea, până la urmă așa cum l-a dezamăgit pe Solomon, te va dezamăgi și pe tine. Poți să pierzi posesii, serviciu, sănătate, casă și chiar pe cei pe care-i iubești sau în care te încrezi și atunci ai să-ți pierzi și bucuria, dar dacă bucuria ta este în Domnul Isus care dă mântuirea, vei avea o continuă bucurie. De aceea fã din Domnul și Împărăția lui comoara ta (Matei 6:19-21). Cei care înțeleg lucrul acesta pot trece cu bine prin orice furtună a vieții, așa cum am trecut și eu prin starea de cancer la ficat. Chiar dacă fericirea și succesul în viață te-au ocolit, vestea bună pentru tine este că prin meritul jertfei Domnului Isus poți avea mântuire, iertare și chiar bucurie în inima ta.

Amin

33

FOCUL MÂNIEI

„Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați! Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie; căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.“ Iacov 1:19-20

Dumnezeu nu vrea să fim cunoscuți între oameni ca fiind cei ce se aprind repede la mânie, pentru că în Cer, care este un loc al păcii, nu este spațiu pentru cei mânioși. Mânia este în cele mai multe cazuri o pierdere a calmului, a păcii și chiar a controlului, începând cu cel al gândirii și apoi al gurii. „Un om iute la mânie stârnește certuri, dar cine este încet la mânie potolește neînțelegerile“ (Proverbe 15:18). Alexandru cel Mare într-un moment de mânie și-a omorât cel mai bun prieten, pe Cleitus, și în zadar s-a mai căit după aceea. Așa cum reiese din textul citat la început omul care se lasă biruit de mânie nu este neprihănit și nicidecum nu are o stare plăcută lui Dumnezeu.

Mânia este o nechibzuință care îl determină pe om să nu se poată controla și îl aduce în acea stare în care spune și face lucruri de care mai târziu îi pare rău și uneori îi este rușine, însă este neputincios ca să recupereze ceea ce s-a pierdut prin dezlănțuirea mâniei. „Orice amărăciune, orice iuțea, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul

vostru“ (Efeseni 4:31). Versetul din Efeseni 4:26 „Mâniați-vă, și nu păcătuiți...“, tradus în alte traduceri cu: „Dacă vă mâniați“ sau „Când vă mâniați“ și prin faptul că spune „să nu păcătuiți“, este un text ce recunoaște că în noi, în unii mai mult, iar în alții mai puțin, după măsura umplerii de sus, există impulsul de a ne mânia și manifesta această emoție ce poate duce chiar la violență, ca și aceea de a trânti sau lovi lucruri. Mânia se manifestă uneori și în cei ce sunt credincioși, dar noi putem și trebuie să alegem să fim „zăbavnici la mânie“ pentru că în această zăbovire Duhul Sfânt, care este în noi, intervine cu îndemn sfânt și cu o sugestie de versete memorate astfel încât mânia să fie biruită, spre bucuria lui Dumnezeu.

Credinciosul care a avut parte de nașterea de sus are o anumită conduită și aceasta nu include a se mânia. Starea de mânie pentru cel credincios înseamnă păcat și dacă totuși din neveghere este înfăptuit de cel credincios prin faptul că își pierde controlul, trebuie să se căiască de el ca de un păcat păgubitor ce a adus întristare Tatălui Ceresc. „Omul care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată și fără ziduri“ (Proverbe 25:28). Să te lași de mânie nu este o sugestie, ci o poruncă dată de Dumnezeu prin apostolul Pavel (Coloseni 3:8). De aceea nu trebuie să o scuzăm niciodată, ci să învățăm să ne biruim, să învățăm cum să ne stăpânim deoarece mânia noastră lăsată să se manifeste este o oportunitate pentru diavolul (Efeseni 4:26-27). Oamenii care se mânie, de obicei sunt oameni care țin o contabilitate a lucrurilor care i-au deranjat, pe când cel grabnic la ascultare de Dumnezeu caută o soluție duhovnicească care în loc de pierdere îl îmbogățește față de El, chiar dacă aparent pierde.

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“ (Iacov 1:12). Dacă ești plin de iertare, așa cum ne îndeamnă rugăciunea „Tatăl nostru“ din Matei 6:15, ai să fii foarte zăbavnic la mânie. Mânia, care se manifestă prin neiertare, prin a nu fi îngăduitori, ne fură de iertarea de care avem noi

nevoie de la Dumnezeu, și diavolul, care este un oportunist, abia așteaptă un astfel de prilej. Scriptura ne învață cum să gestionăm mânia care se poate aprinde ca un foc de paie și benzină. „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia“ (Proverbe 15:1). Acest verset ne învață că atunci când cineva ne vorbește cu mânie noi să răspundem cu blândețe. Când ești determinat să placi Domnului, a răspunde blând atunci când ești provocat la mânie este ceva ce aș numi „nu prea greu“ ca să te forțezi, să-ți impui să vorbești în astfel de cazuri, fără să ridici tonul, ci cu bunătate și blândețe. Când ne-am pocăit am dat dreptul nostru de a ne mânia Domnului, Singurul care are dreptul de a Se mânia, deoarece El este Creatorul și Proprietarul legal a tot ce există, incluzând sufletele oamenilor (Ezechiel 18:4), cu toate că El nu se mânie ușor sau fără motiv. Răutatea și încăpățânarea omului Îl mânie pe Stăpân.

Dumnezeu este mânios din cauza celor care refuză oferta iertării Sale, după ce El a plătit ce a avut mai scump pentru ca cel păcatos să poată fii mântuit. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:36). Pavel scrie celor din Roma: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor“ (Romani 1:18). Privind înapoi în timp, la o luptă pierdută cu mânia, când ne-am pierdut cumpătul și, îngăduit de noi, focul mâniei ne-a făcut să avem o comportare nepotrivită, vedem că unul dintre motivele unei astfel de pierderi este faptul că pe moment noi am uitat cine suntem ca și copii ai lui Dumnezeu. Alții se scuză și spun: „Așa sunt eu! Mă aprind, dar îmi trece repede.“

Dumnezeu vrea să nu mai fim așa. Niciodată. Iacov și Ioan s-au aprins de mânie împotriva Samaritenilor care nu i-au primit în cetatea lor și au vrut să ceară foc din cer peste ei, neștiind de ce duh sunt inspirate acele gânduri (Luca 9:55). Domnul Isus le-a schimbat numele în: „Fiii tunetului“, pentru că dispoziția lor fur-

tunoasă era dispusă la astfel de izbucniri de mânie (Marcu 3:17). Erau oameni grabnici la judecată, gata să folosească cuvinte amenințătoare și fără ezitare sau sfială erau gata chiar și să aplice pedeapsa, dacă era cu putință. Erau ucenici ai Domnului Isus și totuși au fost biruiți de mânie. Duhul Sfânt a început o mare lucrare de schimbare în viața lor așa încât Ioan, în urma a ce a scris, este numit apostolul iubirii. Dacă ucenicii au cerut un asemenea lucru, cum este cel de a chema foc peste cei pe care ei i-au găsit vinovați, înseamnă că aveau credință că pot face lucrul acela, deoarece ei deja gustaseră din ce înseamnă să ai putere să vindeci bolile și să scoți duhurile rele din cei chinuți de diavolul (Luca 10:19, Matei 10:8).

Ucenicii nu știau, dar era probabil ultima lor călătorie împreună cu Domnul Isus spre Ierusalim și uitând că sunt chemați să facă bine și nu rău s-au lăsat biruiți de mânie pentru că niște oameni simpli au fost lipsiți de maniere față de ei. Domnul Isus i-a mustrat de parcă nu i-ar fi venit să creadă că după atâta timp petrecut cu El, mai erau încă capabili de a face un rău așa de mare acelor oameni. Ucenicii s-au mâniat pe samariteni pentru că încă nu știau cum trebuie să se comporte ca să semene cu Stăpânul lor. Este puțin din Ioan și Iacov și în noi dar, prin deprinderea de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să biruim focul mâniei care de obicei vrea să izbucnească inopinant în anumite situații de criză. Mânia este motivul pentru care mulți credincioși refuză să pună pe bara mașinii lor ceva ce spune despre mântuire sau despre Isus, pentru că știu că trebuie să se comporte frumos atunci când circulă cu mașina printre alți oameni. După acel incident cu samaritenii, nu cred că cei doi ucenici au mai acționat în acel fel. Mai târziu, Ioan a scris că semnul care spune că am trecut de la moarte la viață este că-i iubim pe frați, și dacă iubești pe cineva nu poți să ai față de el o mânie ce iese de sub control.

„Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte“ (1 Ioan 3:14). Din aceste texte reiese clar că noi nu avem dreptul să ne

mâniem, pe când Dumnezeu are acest drept. Când noi ne mâniem sau chiar ne înfuriem, de obicei este pentru că nu primim sau nu avem ceva ce credem că ni se cuvine sau lucrurile nu decurg așa cum vrem noi. Însă nu trebuie să uităm că nu mai suntem ai noștri dacă ne-am predat Domnului și orice avem, incluzând chiar viața, ne poate fi luată, dar Dumnezeu se poate mânia pentru că El este Stăpânul a toate. Mânia noastră distruge chipul lui Dumnezeu în noi, distruge imaginea pe care o prezentăm oamenilor despre Isus, care trebuie să fie văzută în noi de ceilalți oameni. Ca un Părinte, Dumnezeu nu vrea ca ceva rău precum „mânia“ să ne facă să nu-I semănăm. La o școală duminicală li s-a spus copiilor să deseneze o persoană de care nu-i place deloc, după aceea, punând desenul sau caricatura pe tablă, li s-a dat voie să arunce săgeți la țintă în acele desene. Apoi, învățătorul de școală duminicală a scos săgețile din tablă și a dat jos lucrările copiilor ca să le arate că în spatele lor era un tablou al Domnului Isus.

Copiii aceia au învățat în acea zi că ori de câte ori urăsc sau își descarcă mânia și nervii pe cineva, ei de fapt fac lucrul acela Domnului Isus care ne-a spus să ne iubim unii pe alții. Până când nu ne pocăim, suntem copii ai mâniei Lui (Efeseni 2:3) și deasupra noastră parcă planează mânia unui Dumnezeu care este mânios pe păcatul din noi, dar bunătatea Lui Îl face să aștepte ca cel păcătos să se întoarcă la El ca să fie iertat. Fă planuri, ia hotărâri ca să nu te mai lași biruit de mânia ce te poate face să acționezi într-un mod nedemn de comportare a unui copil al lui Dumnezeu. Hotărăște-te mai bine să suferi nedreptate dacă este necesar și vei fi iubit de Dumnezeu.

Amin

34

ÎNDREAPTĂ CE ESTE STRÂMB

„Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi presbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit.“ Tit 1:5

Versetul citat mai sus face parte dintr-o epistolă scrisă de apostolul Pavel unui tânăr cu numele de Tit, în care îi aduce aminte de planul și misiunea pe care trebuie să o ducă la îndeplinire pe insula Creta. Această insulă se află situată între Marea Egee și Marea Mediterană având aproximativ 240 km lungime și 50 km lățime. În acest ținut muntos se află și muntele Ida, așa zis locul de naștere a lui Zeus. Este insula numită și „insula celor 100 de cetăți“, în care locuiau oameni ce se închinau zeilor. La ziua Cincizecimii au fost în Ierusalim reprezentanți ai acestor locuri (Faptele Apostolilor 2:11) și Evanghelia lui Isus Hristos a pătruns cu Vestea cea Bună a mântuirii prin Isus Hristos și între acești oameni ce aveau o credință politeistă. Tit a fost un tânăr grec care l-a însoțit pe Pavel la Ierusalim, la a cărui tăiere împrejur Pavel s-a opus. Tit a fost „rodul lui“, spune Pavel și deși tânăr, l-a însoțit în diferite misiuni, cum a fost cea din Efes, pentru că era considerat a fi de încredere, capabil să facă față unor situații dificile.

Textul citat ne spune că Pavel l-a lăsat pe Tit între acești credincioși cu misiunea de a face rânduială între cei care au tre-

cut de la închinarea la zei la a sluji unui singur Dumnezeu, la credința în Domnul Isus ca Mântuitor al sufletelor oamenilor. Când Pavel spune „să pui în rânduială“ folosește un cuvânt ce are o însemnătate mai adâncă decât pare la suprafață. A folosit cuvântul grecesc „epidiorthosi“ care era și un termen medical ce însemna punerea bine împreună a oaselor rupte.

Cine a avut experiența neplăcută de a suferi o fractură de mână sau de picior știe și nu uită cum doctorul a potrivit osul rupt înapoi în poziția în care trebuia să fie pentru că altfel s-ar fi putut vindeca strâmb și dacă totuși se prinde strâmb, osul este slab. Când osul rupt se vindecă strâmb, doctorul trebuie să-l rupă și să-l reazeze corect. Această metodă nu este deloc plăcută. Nu cred că a fost prea plăcută nici misiunea trasată lui Tit de către apostolul Pavel, și anume de a face rânduială între frații din Creta, deoarece biserica aceea avea rupturi ce se pare că nu s-au sudat corect împreună, iar starea lor sufletească avea nevoie de atenție medicală. Tit a primit această slujbă, mai puțin plăcută, dar foarte necesară, ca prin intervenția lui acea biserică, care avea o sănătate compromisă spiritual, să poată deveni din nou sănătoasă și tare în puterea Duhului Sfânt. Un lucru care a agravat situația acolo a fost că unul dintre prorocii locali a spus despre cretani că sunt „... niște mincinoși, niște fiare rele și niște pânțece leneșe“ (Tit 1:12-14).

Culmea este că Pavel a fost de acord cu el, de aceea Tit a fost îndemnat să-i mustre aspru pe cei care se făceau vinovați de abateri de la Cuvânt. Pavel nu ocolește deloc să spună ce a văzut și a simțit a fi rău între acei oameni și vrea ca Tit să știe că are de-a face cu niște suflete ce au nevoie de intervenție pentru că între ei domnea o cultură bolnavă. Tit a avut însărcinarea de a rândui presbiteri și sfatul lui Pavel în această epistolă include calitățile celor ce se califică pentru acea slujbă importantă. Cei care doreau să fie aleși pentru slujba de conducători trebuiau să fie buni soți, buni tați, exemple a ceea ce înseamnă să fii cineva care crede în Isus Hristos și încearcă să-I semene. Un creștin credincios trebuie să poată fii recunoscut după cum arată și după cum nu arată, după

ce face și după ce nu face. Pavel i-a dat această misiune lui Tit pentru ca vorbind „lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă“ gurile mincinoșilor să fie astupate, nu cu forța, ci cu Adevărul Scripturii și astfel oamenii de acolo „s-o rupă cu păgânitatea“ zeilor care erau adorați în acele locuri.

Tit a trebuit nu doar să mustre, ci și să sfătuiască bătrânii, tinerii și chiar pe robii credincioși „să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie, ca să facă în totul cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru“ (Tit 2:10). Credincioșii din Creta trăiau așteptând întâlnirea lor cu Domnul Isus (Tit 2:13) la fel ca și noi, iar această așteptare necesită o constantă pregătire și vigilență spirituală. Tit a trebuit să aleagă oameni cu viață și principii sănătoase în credință, care nu se compromit, oameni credincioși „învățăturii lui Dumnezeu“. Ce s-a vindecat greșit trebuia rupt și reazezat conform învățăturii lui Dumnezeu date prin apostolul Pavel și prin ceilalți apostoli ai Domnului.

Când Domnul Isus a vorbit despre Evanghelia pe care o vestează și pe care aveau să o vestească ucenicii Săi, a fost specific spunând cuvintele: „Evanghelia aceasta...“ (Matei 24:14), pentru că mai sunt și altele, însă Domnul Isus a autorizat doar una (Iuda 1:3). Pentru că vrăjmașul avea să introducă și altele, Domnul Isus i-a prevenit pe ucenici: „...Vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul!» Și vor înșela pe mulți“ (Matei 24:5). Una dintre cele mai eficiente metode ale vrăjmașului de a face pagube între creștini este să strecoare erezii între adevărul vestit de oameni, pentru că de obicei aceste schimbări și interpretări plăcute firii vechi, largesc calea, încurajează mândria de orice fel și meritul faptelor ca să nu se accentueze meritul Domnului Isus și viața trăită în neprihănire.

Multe biserici au nevoie astăzi de procedura „epidiorthosi“, prin a se rupe de învățăturile compromise, ca apoi să fie urmată și trăită „învățătura lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.“ Fiecare dintre noi trebuie să ne întrebăm: „Cât de ușor aș putea fi eu înșelat de învățături răcitoare?“, pentru că timpul este scurt, lupta

întunericii este mai înfuriată ca oricând împotriva lucrării Duhului Sfânt. Se dă o luptă împotriva adevărului că mântuirea se poate pierde și împotriva meritului deplin al sângelui Domnului Isus. Pavel îl avertizează pe Tit, dar și pe noi când scrie: „Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși și netrebnici pentru orice faptă bună“ (Tit 1:16). Specific în Creta, Pavel și Tit au avut probleme cu oamenii doritori de câștig mârșav care buimăceau familii întregi spunând că totuși este necesară tăierea împrejur, când de fapt Biserica din Ierusalim deja luase hotărârea că tăierea împrejur nu mai era necesară în dispensația harului.

„Căroră trebuie să li se astupe gura. Ei buimăcesc familii întregi, învățând pe oameni, pentru un câștig urât, lucruri pe care nu trebuie să le învețe“ (Tit 1:11). Așa cum s-au strecurat în vremea aceea învățători mincinoși între credincioși (Iuda 1:4), și astăzi vin oameni îmbrăcați frumos, oferind ajutor social dacă este nevoie și în mod foarte convingător caută să ducă oamenii spre o altă evanghelie, ca să nu mai vorbim de islamici care au ca regulă să devină prieteni cu vrăjmașii lor până când sunt mai tari decât ei având de gând ca pe cei infideli să-i omoare ori să îi facă robi. Apostolul Ioan spune să nu primești astfel de oameni care îți pot otrăvii sufletul (2 Ioan 1:10-11). De aceea nu uita că ești slobod și în siguranță în măsura a cât adevăr din Scriptură cunoști și trăiești. Oamenii care au fost buimăciți și ei de alții sunt folosiți să meargă să vestească un Isus care are ca frate pe Lucifer sau un Isus care nu este Dumnezeu.

„Cuvântul adevărat“ (Tit 1:9) de care trebuie să ne ținem și noi este Cuvântul Scripturii cu învățătura Nou Testamentală. Oile Domnului Isus nu merg după străin (Ioan 10:1-6) numai dacă sunt bolnave, iar „viața din belșug“ nu vine numai din ascultarea de Dumnezeu. Când vezi oameni care-și irosesc timpul și banii urmând o credință ce-i duce la pierzare, parcă apare în noi o indignare sfântă, neprihănită ce ne face să urâm lucrările întunericii și să iubim mai mult lumina (Psalmul 97:10, Amos 5:15).

Oamenii urmează și chiar sărbătoresc concepții biblice, eronate de multe ori, fără aplicarea a ceea ce este adevăr, pentru că în cea mai mare parte au o credință ce nu cere să fie dovedită, ci e doar o rutină, un ritual care vrea să impresioneze prin ceremonii, un obicei fără viață și fără participarea Duhului lui Dumnezeu. Domnul dorește închinători mai mult decât închinarea lor, vrea inima care să iubească ceea ce iubește El și să stea departe de tot ceea ce urăște El. De aceea dacă prezența Lui în viața ta are valoare, trebuie să ai grijă cum trăiești. Dacă crezi că e important să-L ai pe Duhul Sfânt în viața ta, nu-L întrista și nu-L stinge, deoarece atunci când ești provocat de vrăjmaș cu oferte ce par extraordinare, El să te avertizeze să te ferești.

Odată ce ai îndreptat ce a fost strâmb în viața ta, mintea ta înnoită de Duhul lui Dumnezeu, asemeni unui expert de tablouri extrem de valoroase care deosebește originalul de fals, îți poate deschide Scripturile ca să te poți feri astfel de învățăturile stricate și păguboase. Când trăiești aproape cu Domnul Isus, în ascultare de El, vorbind cu El în fiecare zi ca și cu cel mai bun Prieten, nici chiar moartea nu mai este o amenințare. De aceea asigură-te că El este în inima ta și poți să ai certitudinea că este acolo dacă L-ai chemat printr-o sinceră pocăință.

Amin

35

FII MULȚUMITOR!

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul lui nespus de mare!“ 2 Corinteni 9:15

Unul dintre primele lucruri pe care ne-au învățat părinții noștri a fost acela de a spune: „Mulțumesc!“ atunci când cineva ne-a dat ceva. Ni s-a spus: „Cum spui?“ Faptul că mulțumești celui ce și-a dăruit ceva este apreciat nu doar de oameni, ci chiar și de Dumnezeu de la care se coboară orice dar bun și desăvârșit (Iacov 1:17). Tot mai multe țări din lume adoptă obiceiul de a avea o zi de mulțumire, dar am descoperit că este o diferență în a mulțumi și a avea o inimă mulțumitoare. Majoritatea oamenilor care se socotesc a fi civilizați au obiceiul să mulțumească când cineva le face o favoare, dar cei care au o inimă mulțumitoare față de Dumnezeu sunt mai puțini. Domnul știe că omul uită, și, așa cum vedem în cazul lui Israel, Dumnezeu i-a spus lui Moise să atenționeze poporul să nu uite binele care i s-a făcut. „Vezi să nu uiți pe Domnul, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei“ (Deuteronom 6:12).

Oamenii au o vorbă care spune: „Nemulțumitului i se ia darul!“ și noi dacă mâine am avea doar lucrurile pentru care I-am mulțumit, poate am avea mult mai puțin. Trebuie să avem grijă deoarece pe noi Dumnezeu nu doar ne-a scos dintr-o țară, ci ne-a eliberat din robia păcatului, ne-a dat înfierea cu promisiunea vieții

veșnice. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o“ (Romani 6:17). Poporul Israel aducea Domnului jertfe de mulțumire, masă la care participau și ei. Noi avem Masa Domnului care ne ajută să nu uităm marele bine pe care ni l-a făcut Dumnezeu. „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt“ (Psalmul 50:14).

Este bine să fim mulțumitori deoarece se cuvine și aceasta Îi place Domnului. Diavolul a avut mult de la Dumnezeu și tot nu a fost mulțumit, iar nemulțumirea sa l-a făcut să piardă tot. „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru, Isus Hristos“ (Efeseni 5:20). David a socotit că este atât de important să I se aducă laude lui Dumnezeu încât a avut un grup de laudă și închinare care să-I cânte laude Domnului. „A dat leviților sarcina să facă slujba înaintea chivotului Domnului, să cheme, să laude și să slăvească pe Domnul Dumnezeul lui Israel“ (1 Cronici 16:4). În Israel odată pe an se sărbătorea, și încă se mai celebrează, o sărbătoare de mulțumire, sărbătoarea săptămânilor în cinstea Domnului. Era o sărbătoare a secerișului, a recoltei și ținea șapte zile. Sucotul, cum îl numeau ei, corespunde cu ziua Cincizecimii; era ziua când mulțumeau lui Dumnezeu pentru binecuvântările pe care le-au primit (Leviticul 23:16, Deuteronom 16:9).

A mulțumi este ceva ce trebuie să înveți să faci primind și apreciind ce ai primit. Această sărbătoare cere dedicare și chiar jertfă ca să fie primită. „Când veți aduce Domnului o jertfă de mulțumire, s-o aduceți așa ca să fie primită“ (Leviticul 22:29). Dacă nu îi mulțumim Domnului pentru ce ne-a dat, aceasta este o dovadă că dragostea noastră s-a răcit și probabil că s-a îndreptat înspre alte lucruri sau persoane care ne pot deveni dumnezei. Unui copil de patru ani i s-a cerut să se roage înainte de masă, însă meniul conținea multe legume și cum el nu se prea împăca cu aceste alimente, a zis: „Dacă mulțumesc pentru ele, oare nu va știi

Dumnezeu că mint?“ Chiar și un copil știe că mulțumirea trebuie să fie expresia a ceea ce simți înlăuntru. Dumnezeu vrea ca mulțumirea să fie din inimă și dacă nu poți să i-o dai, află repede care este motivul, deoarece acest fapt e un semnal că inima ta este bolnavă. Un păstor avea obiceiul să mulțumească mult. Acest lucru a fost numit de unii din biserică ca fiind exces de zel, și într-o zi de mare ger, când s-au adunat, așteptau să vadă dacă acel om va mai mulțumi pentru ceva. Păstorul a mulțumit lui Dumnezeu că nu este întotdeauna așa de frig.

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi“ (1 Tesaloniceni 5:18). Când mulțumirea este mecanică, de formă, trebuie să căutăm motivele acestei stări. Unul dintre ele este mândria, pentru că omul crede la un moment dat că deține ceea ce are deoarece lucrează greu, uitând că Dumnezeu i-a aprobat fiecare bătaie a inimii. Un alt motiv este duhul critic. Acesta apare atunci când omul are mereu motive și mofturi neîmplinite. O femeie care avea o fermă de porci și creștea cartofi ca parte din hrana lor, a avut o recoltă extrem de bogată, dar era nemulțumită că nu are mai mulți cartofi mici pe care să-i dea la porci. Unii cred că li se cuvine ceea ce au, de aceea nu pot mulțumi decât cu buzele, și asta doar dacă chiar trebuie.

Mulțumirea trebuie să fie o expresie a ceea ce simți ca să fie primită ca o jertfă plăcută de Dumnezeu. Când spunem că trebuie să creștem în toate privințele înseamnă că trebuie să creștem și în mulțumiri față de Dumnezeu. „Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel care este Capul, Hristos“ (Efeseni 4:15). Cât de repede ești gata să-i mulțumești sau să cânti un cântec care-I dă slavă Domnului spune mult despre relația pe care o ai cu Domnul Isus. Unii au fost și sunt mulțumitori chiar și în necazuri, iar alții chiar în boală grea (Iov 1:21). „... Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre“ (2 Corinteni 7:4). În cazul celor zece leproși vindecați de Domnul Isus, putem vedea un moment sensi-

bil din viața Mântuitorului. Din cei zece care au fost vindecați numai un samaritean s-a întors ca să-I mulțumească (Luca 17:11-19). Domnul a fost mișcat de mulțumirea samariteanului, dar a fost dezamăgit de nepăsarea celorlalți nouă. A fi mulțumitor sau a fi nemulțumit sunt stări sufletești.

Există oameni care s-au obișnuit ca întotdeauna să se tot plângă de lipsuri și de nerealizări. Lucrul acesta este grav deoarece această stare este uneori molipsitoare. Atitudinea de a nu dori să-I mulțumești lui Dumnezeu este parte din adormirea spirituală. Mulțumirea îl poate face pe cel sărac bogat și nemulțumirea îl poate face pe cel bogat sărac. „... Cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat“ (Proverbe 15:15). Cei nemulțumiți își motivează de obicei starea cu faptul că nu au mai mult, că nu au ce are altul, dar atâția nu au ochi să vadă, picioare ca să umble sau mâini cu care să mângâie un copil. De aceea, fii mulțumitor cu ce ai! „... Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5).

Aducând Domnului jertfe de mulțumire spunem că nu am uitat ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Starea de mulțumire este și o stare de smerenie, deoarece recunoști că tot ce ai bun este de la Cel ce este Sursa binecuvântărilor. „Vezi să nu zici în inima ta: «Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății»“ (Deuteronom 8:17). Când Israel s-a întors din robia Babilonului, Ezra a citit cartea Legii (Neemia 8:13-18) și sărbătoarea mulțumirii a ținut de la un sabat până la celălalt sabat, după legea Domnului (Deuteronom 16:14-15). Pentru unii care trec prin diferite necazuri starea de a fi mulțumit este o stare care cere deprindere. „Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă“ (Filipeni 4:12). Domnul Isus când a fost pe pământ a mulțumit Tatălui, iar noi când înțelegem ce mult bine ne-a făcut trebuie și putem să-I mulțumim din inimă. „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!“ (Psalmul 107:8).

Îi mulțumim Domnului Isus când rostim mulțumirea cu gura, când îi cântăm cântări de laudă și proslăvire, când spunem altora despre bunătatea Lui. Îi putem mulțumi privind la trecutul nostru, la prezent și la viitorul pe care ni l-a pregătit. Îi putem mulțumi pentru alegerea Lui, pentru protecția Sa divină, pentru răbdarea, statornicia și pentru purtarea de grijă. Jertfele de mulțumire care plac Domnului nu se fac din politețe, de formă, de silă sau dintr-un sentiment de obligație pentru că o astfel de stare spune că nu știm cine este El și nici nu înțelegem ce a făcut pentru noi. Mulțumește-i Domnului Isus gândindu-te unde ai fi fără dragostea Lui. Fii mulțumitor!

Amin

36

STAREA DE DEPRESIE

„Ilie, când a văzut lucrul acesta, s-a sculat și a plecat, ca să-și scape viața. A ajuns la Beer-Șeba, care ține de Iuda, și și-a lăsat slujitorul acolo. El s-a dus în pustiu unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienupăr și dorea să moară...” 1 Împărați 19:3-4

Emoțiile pe care le simte inima noastră fac parte din experiența vieții noastre pe pământ. Ne plac emoțiile care parcă gâdilă glandele endorfine responsabile de simțul de fericire în creierul nostru, dar uneori suntem surprinși și de emoții ce pot produce dureri mai mari, uneori chiar mai mari decât durerea fizică, simțuri ce ne pot schilodi sufletul. Când umblam cu ajutorul bastonului, nimeni nu mi-ar fi cerut vreodată să-i împing mașina, cum era pe vremuri când nu era bună bateria mașinii, și asta pentru că de la un schilod nu pretinzi așa ceva. Un schilod spiritual nu este de folos nimănui, ci dimpotrivă, dacă nu are grijă să se trateze, poate crea pagube sufletești chiar și celor din jur. Sentimentul de frică poate paraliza, iar cel de vinovăție îl poate face pe cineva să fie retras și singuratic. Într-un mod asemănător simțul de depresie poate păgubi sufletul omului. Această boală, așa cum vedem și din textul motto, îi poate ataca chiar și pe cei mai tari slujitori ai lui Dumnezeu. Dacă opus bucuriei este tristețea, opus depresiei este entuziasmul, starea de

euforie, de exaltare, de veselie sau fericire. Depresia îl face pe om să fie lipsit de aceste stări de dorit ce lucrează la bunăstarea și fericirea sufletului nostru.

După sondajele tipărite în jurnalele medicale majoritatea oamenilor, mai devreme sau mai târziu, temporar sau pentru durată îndelungată, suferă de depresie clinică, care este recunoscută ca fiind o lipsă de balanță chimică la nivelul creierului. Pe scurt spus, este ceva rău și de nedorit să fii o persoană depresivă sau să ai de-a face mereu și mereu cu persoane care suferă de depresie, ce par a fi întotdeauna nemulțumite și nefericire. Doctorii au inventat tot felul de tratamente, consultații și pilule care să trateze aceste stări (Prozac, Zoloft, Paxil, Serezon), ca omul să poată funcționa în societate ca o persoană normală. De multe ori depresia poate fi o stare spirituală afectată chiar și de o putere a întunericului. Este o stare în care nu vezi nimic bun în viitor, te simți nevrednic sau ești mereu nemulțumit. Cazul la care vom privi este cazul prorocului Ilie, care după o mare biruință la muntele Carmel, dezamăgit de oameni și înfricat de puterea Izabelei care-i hotărâse moartea, a fugit să-și scape viața. Umbre adânci și negre de depresie au năvălit peste Ilie, și noi trebuie să știm cum să ieșim cu sufletul teafăr dintr-o astfel de luptă.

În acest mesaj nu vom privi la felul oamenilor de a trata depresia, ci vom putea observa cum tratează Dumnezeu starea de depresie a unui om care este așa de descurajat de viață încât dorește să moară. Simptomele depresiei lui Ilie se pot observa cu ușurință. Era plin de frică, și-a dorit moartea, era foarte epuizat fizic, se simțea respins, neprețuit și starea aceasta a durat săptămâni la rând. Ce pare puțin bizar este că el abia predicase ceea ce probabil că a fost cea mai puternică predică din viața lui. A confruntat patru sute de proroci falși și i-a omorât fără ca el să fie rănit. A chemat foc din cer și Dumnezeu l-a ascultat mistuind prin foc jertfa și apa ce fusese turnată din belșug peste jertfă. Nu la mult după aceea a plouat, deși nu mai plouase de trei ani, dar textul spune că în loc să se bucure de aceste biruințe, sta schilodit sufletește de depresie,

dorind să moară. Aici nu a fost cazul de o cădere în păcat sau de o altă abatere, ci doar lucrurile nu s-au întâmplat așa cum a crezut el și a acceptat gândurile, săgețile arzătoare ale celui rău, care l-au dus pe omul lui Dumnezeu la depresie.

Este important să observăm cum se raportează Dumnezeu la depresia lui Ilie, pentru că Domnul, care nu se schimbă, poate vindeca și astăzi orice suflet ce suferă de depresie. Dacă doctorii sunt buni la a recomanda o cură și a prescrie medicamente de tot felul care promit să te facă fericit, Dumnezeu este mai bun decât doctorii. În primul rând vedem că Dumnezeu a recunoscut problema lui Ilie și nu i-a spus că ea este imaginară. Nu l-a bruscat cu vorbe precum: „Bagă-ți mințile în cap!“, ci l-a tratat cu răbdare și blândețe. Nu i-a spus: „Ilie, starea aceasta este o stare de neîncredere în Mine și este păcat!!!“ cum poate spun oamenii în astfel de cazuri. Nu i-a spus: „Unde ți-e credința, omule? Ți-ai lăsat-o la Carmel?“, ci l-a lăsat să doarmă și printr-un înger i-a adus de mâncare. Aici putem vedea răbdarea și bunătatea lui Dumnezeu. Îngerul l-a trezit și i-a spus să mănânce din nou și să bea apă din ulcior ca să prindă putere. La acest punct Dumnezeu nu-i spune încă: „Hai să vorbim!“ sau „Vino să vezi cât de greșit gândești tu!“, ci îi dă timp să se odihnească, îi dă mâncare și apă, îi dă timp să gândească ca apoi să-l trimită la Horeb, pe jos (180 mile - 290 km) unde avea să stea de vorbă cu el.

Într-un oarecare fel, am putea spune că în primul rând l-a trimis la biserică. Horeb, Muntele lui Dumnezeu, unde Moise a primit Legea, a fost locul unde Domnul S-a coborât la oameni și El Se coboară și astăzi în casele de rugăciune, în mijlocul laudelor. Biserica este un loc bun pentru orice suflet aflat în depresie, dacă în biserică se întâmplă ceea ce trebuie să se întâmple. „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos“ (Galateni 6:2). Un studiu cu sondaj la care au participat patru mii de persoane, a arătat că oamenii mai în vârstă care frecventează casa de rugăciune sunt mult mai rar afectați de depresie. Starea de depresie te face să te uiți mai mult la tine, la problema ta, la

neputința ta uneori sau la faptul că nu ești prețuit, dar rugăciunea și meditația asupra Cuvântului lui Dumnezeu are puterea să-ți ia focusul de la problema ta și să aducă în suflet nădejdea pe care o dă Dumnezeu. Prin Isus Hristos, nădejdea noastră este în Dumnezeu (1Petru 1:21), care nu ne-a spus că nu vom avea necazuri (Ioan 16:33), dar ne-a promis o putere care ne poate face mai mult decât biruitori (Faptele Apostolilor 1:8).

În timpul Nou Testamental biruință după biruință nu înseamnă așa de mult bogății și sănătate, cât înseamnă încercarea în care ai biruit, urmată de altă încercare în care ai biruit. Depresia vine atunci când așteptările nu sunt realiste sau când nu se întâmplă ceea ce vrem noi să se întâmple. Ca să-l consulte, Dumnezeu l-a trimis pe Ilie la biserică, la Horeb și acolo l-a vorbit. „... Și un glas i-a vorbit, zicând: «Ce faci tu aici. Ilie?»» (1 Împărați 19:13), de parcă Dumnezeu nu ar fi știut ce făcea el acolo. Ilie avea nevoie să audă cu urechile lui și să verbalizeze problema, ca parte din tratament. Abia după aceea Dumnezeu caută să-i corecteze gândirea greșită, cum că el ar fi fost ultimul suflet credincios lui Dumnezeu (1 Împărați 19:14).

Viața noastră este construită în jurul a ceea ce gândim că este adevărat despre viață și dacă la temelie stă o informație greșită, rezultatul poate fi dezastruos. Ascunsă în răspunsul și plângerea lui Ilie, parcă e ceva ce poate fi interpretat ca și o acuzație la adresa lui Dumnezeu și nu puțini sunt cei care și astăzi găzduiesc astfel de gânduri despre Dumnezeu. Așa cum a spus și Domnul Isus (Ioan 8:32), Adevărul îl poate face pe om slobod și de aceea Dumnezeu i-a corectat gândirea greșită, spunându-i că mai are încă șapte mii de oameni care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, a căror gură nu l-au sărutat. Prin aceasta parcă îi spune lui Ilie că El nu stă și lasă lucrurile să iasă de sub control, așa cum a crezut el. După ce îl trimite la biserică, după ce i-a înlăturat ideile greșite, Dumnezeu i-a dat de lucru. Îl trimite să-l ungă pe Hazael ca împărat al Siriei, pe Iehu ca împărat al lui Israel și pe Elisei ca proroc în locul lui (1 Împărați 19:15-17).

Uneori credința ne este încercată, dar nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm pradă disperării. Un om greu încercat a scris pe un perete ca să vadă în fiecare zi: „Cred în soare și când nu-l văd strălucind, cred în dragoste și când nu am parte de ea, și cred în Dumnezeu și când El nu vorbește.“ Când o persoană ajunge în depresie, care uneori poate fi și efectul unui duh străin, poate să creadă că lui Dumnezeu nu-i pasă de el, își părăsește nădejdea și nu are încredință în ce face, dar noi, care învățăm de la cei care au trăit înaintea noastră, trebuie să știm să alergăm la Scriptură și rugăciune, nu la medicamente mai întâi, pentru că ne-am angajat să-I slujim în orice vreme, nu doar când lucrurile merg cum gândim noi că ar trebui să meargă. Dumnezeu a făcut o demonstrație de putere înaintea lui Ilie și după ce l-a pus la adăpost a făcut să vină un vânt puternic care despica munții și stâncile, apoi a venit un cutremur de pământ, și apoi un foc, însă Dumnezeu S-a prezentat numai într-un susur blând și subțire, ca apoi să-l întrebe a doua oară: „Ce faci tu, aici Ilie?“ Ilie își repetă plângerea și Dumnezeu îl trimite la lucru de parcă i-ar fi spus: „Destul cu văicăreală!“ I-a arătat că dacă vrea, poate fărâmița muntele și-l poate face praf, de aceea nu are de ce să se teamă de puterea Izabelei, pe care mai târziu avea să o mănânce câinii.

Dacă te încercă gânduri de depresie, Dumnezeu îți spune prin povestirea adevărată a acestui om: „Sunt aici! Eu lucrez cum vreau Eu, când vreau Eu, cu cine vreau Eu!“ Dacă te încercă gânduri de depresie lasă Cuvântul lui Dumnezeu să-ți corecteze ideile greșite despre Cel care nu este sluga noastră ca să facă cum vrem noi, ci noi suntem cei care trebuie să fim robi Săi din dragoste. El și-a dovedit dragostea deja murind pentru noi și este timpul ca și noi să ne-o dovedim pe a noastră, fiindu-I credincioși în orice circumstanțe. Un renumit doctor psihiatru a fost întrebant de un pacient, ce să facă când simte că-i vin gânduri de depresie, timpuri de zdruncinare nervoasă. Spre surpriza celor care ascultau, doctorul i-a spus să închidă casa și să plece într-o parte a orașului unde trăiesc cei mai săraci și nenorociți oameni, cu gân-

dul să le fie de ajutor. În acest fel focusul nu este pe problema ce o simți că stă gata să te doboare, ci participi în mod voit să ajuți pe cineva care are mare nevoie de ceva ce tu poți să îi dai.

Dacă Dumnezeu l-a vindecat pe Ilie de depresie și apoi l-a răpit la cer, este sigur că te poate vindeca și pe tine dacă suferi de această maladie sufletească. Dacă ești atacat de acest duh, refuză să-ți pleci genunchii înaintea lui și spune ca David: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea“ (Psalmul 34:1). Nu ne-am predat Domnului ca să avem doar o viață bună aici, ci ne-am dat Lui ca să avem o veșnicie fericită cu El. Veghează asupra gândurilor care te încurajează să fii nemulțumit și supărat. Iartă cum ai fost iertat și dăruiește-i-te Lui așa cum S-a dăruit El pentru tine ca să poți fi iertat. Refuză să cârtești, pentru că mulți martiri s-au dus cu bucurie la moarte, fără să-i aducă reproșuri lui Dumnezeu. Se merită să plătim orice preț ca să rămâne în ascultare de Dumnezeu, pentru ca să putem ajunge acolo unde sunt bucurii veșnice (Psalmul 16:11). „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur“ (2 Timotei 2:13). Rămâi credincios și mulțumit cu Dumnezeu care te iubește!

Amin

37

CĂRAREA LUMINII

„Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.“ Proverbele 14:12

„Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.“ Proverbele 4:18

Într-o lume creștină în care bântuie îndoiala, credința multora, bolnavă de scepticism când este vorba de promisiunile lui Dumnezeu, se pare că pierde mereu teren, chiar și în rândul acelor care odată s-au socotit a fi printre cei tari. Când stai cu inima sincer deschisă înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, care este convingător și transformator, credința poate fi întărită așa cum a observat apostolul Pavel a fi credința fraților din Tesalonic. „Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că credința voastră merge mereu crescând“ (2 Tesaloniceni 1:3). Credința, puternic ancorată în Cuvânt, are în fața ei și deosebește calea luminii și calea întunericului care duc la destinații diferite. A urma cărarea luminii înseamnă a trăi făcând sau nefăcând anumite lucruri pe baza celor scrise în Scriptură care este ca o candelă pe cărarea vieții noastre.

Dacă ești obișnuit să mergi pe o potecă bine bătătorită nu-ți va veni ușor să-ți schimbi drumul ca să mergi pe unde nu ai mai călcat, dar pe calea credinței mulți urmează cărări greșite pentru că

practică lucruri împrumutate din credințe false sau scornite de oameni care nu au nicio valoare în vremea Nou Testamentală; în timpul dispensației harului. Dacă înveți o cântare greșit și o cânti zeci de ani într-un fel, îți este greu uneori să schimbi imediat felul în care o cânti, chiar dacă cel care te confruntă cu o versiune diferită este autorul cântării. În biserica majoritară se poate observa astfel de obiceiuri împrumutate din vechiul legământ, prin care clerul vrea să impresioneze enoriașii, să-i domine și chiar să profite financiar după ei.

Icoanele, care probabil au apărut în biserici ca un fel de material didactic din lipsa manifestării Duhului Sfânt, au ajuns să fieenerate devenind astfel idoli, întocmai cum Dumnezeu a poruncit să nu facem (Exodul 20). Rugăciunile pentru morți și pomenile sunt tot o rătăcire de la adevărul Scripturii pentru că o dată ce omul moare urmează judecata și niciun vagon de preoți sau predicatori nu mai pot ajuta sufletul care nu s-a împăcat cu Dumnezeu și nu a trăit pentru Dumnezeu cât timp avea suflare. „... Oamenilor le este dat să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9:27). De multe ori ucigașii de suflete poartă haine preoțești pentru că pun sufletele oamenilor la un adăpost fals, făcându-i să se încreadă în ceremonii fără rost fără să le vorbească oamenilor despre pocăință, sfințenie, Botez nou-testamental în apă sau Botez cu Duhul Sfânt.

Mulți oameni nu au auzit în viața lor ceva despre „nașterea din nou“ (Ioan 3:1-5), fără de care Domnul Isus a spus că nimeni nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu; deși merg mereu la locașuri de închinare. Dumnezeu nu este impresionat de odăjdii scumpe ci doar oamenii sunt. Dumnezeu este atras de o inimă sinceră care este gata să asculte de Dumnezeu și să treacă de pe cărarea întunericului pe cărarea Luminii, care este un drum mai îngust, dar care duce la viață veșnică. „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce merg pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află“ (Matei 7:13, 14). Este

sufletul tău pe calea îngustă a luminii sau pe cea largă, a întunericului? Cât timp ai suflare are rost să te cercetezi, pentru că, după ce trecem din această viață, căința, lacrimile sau dorințele de bine nu mai ajută la nimic bun, cum nu l-au ajutat nici pe bogatul nemilosiv (Luca 16:19-31). Omul renunță greu la ideile împământenite în el de veacuri, dar înțelept este acela care cedează în fața adevărului Scripturii, se conformează cerințelor lui Dumnezeu și nu umblă după datini și obiceiuri strămoșești doar pentru că așa fac cei mai mulți din jur.

Religia este o „relegare de Dumnezeu“, dar ea trebuie să urmeze cursul dictat de Scriptură ca să-și atingă ținta dorită. Acela care vrea să umble pe cărarea luminii citește și studiază Evanghelia, ca apoi să caute să se regăsească pe el în ce citește, în aplicații practice personale, în viața de fiecare zi. Aceasta înseamnă, de multe ori, că veghează asupra gurii, asupra a ce ascultă urechile și asupra a ce dă voie ochilor să privească. O conformare la trăirea după Cuvânt înseamnă a face bine celor din jur, a fi cinstit și harnic; înseamnă a spune și altora despre Domnul Isus Hristos care primește și iartă pe oricine vine la El recunoscând că este păcătos și are nevoie de mila Lui. Un om s-a lăudat că a citit Scriptura de zeci de ori, dar aceasta nu înseamnă că o și trăia pentru că era ocolit de toți, deoarece el găsea doar greșeli în toți.

Dragostea și credința sunt două lucruri absolut necesare pentru a fi mântuit și împletirea acestora ne face viața frumoasă, dându-ne un sentiment de împlinire. Mersul pe cărarea Luminii este ca mersul pe o potecă pe care vezi cum răsare soarele și luminează tot mai puternic, iar această lumină este adusă în viața noastră de Duhul Sfânt care ne dezleagă Scripturile ca să putem înțelege voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Lumina care apare în sufletul nostru ne face gata să dăm socoteală de credința noastră, ca și alții să vină la lumină. „... Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă“ (1 Petru 3:15). Umblând pe cărarea

luminii trebuie să ai grijă să nu „strici Cuvântul cum fac cei mai mulți“ (2 Corinteni 2:17) și trebuie să fii gata să suferi dacă trebuie pentru adevăr. „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți“ (2 Timotei 3:12).

S-ar putea ca unii să considere că nu este politicos să atragi atenția cuiva care are o credință și practici religioase care nu sunt după Scriptură, dar este mult mai grav să lași o astfel de persoană să se ducă în iad fără avertizare. Directorul unei orchestre simfonice nu permite vreunui muzician să schimbe nici măcar o notă din partitura de muzică pe care o cântă. Un matematician nu acceptă în geometrie sau în trigonometrie un procentaj de eroare. În sporturile de competiție se cere perfecțiune și nu este loc pentru greșeli sau favoruri; la fel este cu conformarea creștinului la cerințele lui Dumnezeu după Scripturi. Contează ce crezi și ce faci și dacă crezi ce nu este adevărul Scripturii, oricât de sincer ai fi, nu ești pe cărarea luminii. Este sufletul tău pe cărarea neprihănirii, care este ca „lumina strălucitoare“, cum spune Solomon în textul citat la început? Disciplina este ca un pod între ținta aceasta și realizarea ei. „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Corinteni 9:27). Fiecare dintre noi trebuie să aleagă între a îndura durerea disciplinei acestui trup și disciplina conformării la Cuvânt, care după un timp devine ceva ușor, devine o obișnuință și chiar o plăcere, sau între a alege durerea regretului că am fi putut avea mântuire și fericire veșnică; durere care va continua în veșnicie.

Mulți nu vor să se pocăiască urmând credința evanghelică pentru că zic că îi costă prea mult, fără să țină seama că îi costă mult mai mult dacă nu se pocăiesc. „... Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor“ (1 Samuel 15:22). Pentru acela care umblă pe cărarea luminii, ascultarea devine ca o armă împotriva ispitelor și această ascultare devine tot mai ușoară pentru că, pe măsură ce Îl cunoști pe Domnul Isus mai bine, te păzești de tot ce ți se pare rău, de

dragul lui Isus care-ți devine învățător, prieten și chiar iubit al inimii tale. Dacă cineva, pe neașteptate, îți arată o poză, nu poți să nu ai gânduri, dar este decizia ta să le accepți și să le continui sau să le oprești, îndreptându-ți gândul la Cuvântul lui Dumnezeu care imediat îți vine în ajutor ca să nu-ți pătezi haina sufletului. Ca să poți merge pe calea luminii trebuie ca orice învățătură și obicei, pe care nu poți să le asociezi Domnului Isus sau apostolilor Lui, să le pui sub un mare semn de întrebare.

Cărarea luminii este cărarea pe care te călăuzește Cuvântul lui Dumnezeu care străpunge inima și te face să fii mai viu ca oricând. Studiul Scripturii aprinde un foc în suflet care te duce la aplicarea legilor Împărăției lui Dumnezeu din care facem parte din clipa când, prin pocăință, am fost născuți din nou. Cărarea luminii te invită să pășești pe ea predându-ți viața Domnului Isus. Această cărare promite o viață de aventură în care vezi minunile lui Dumnezeu; este o cărare care la capăt de drum promite o cunună; este o cărare pe care ai acces la tainele și lucrurile lui Dumnezeu; este o cărare pe care, prin Duhul Sfânt, Dumnezeu umblă cu tine (Ioan 14:17; 17:21). Pe această cărare a luminii, râvna și chiar sinceritatea nu pot suplini absența cunoștinței biblice, a roadei și chiar a darurilor Duhului Sfânt. Duhul Sfânt face ca evlavia să nu fie mecanică, adică doar ceremonii fără viață, ci face închinarea vie (Romani 12:1, 2).

Pe această cărare a luminii omul poate gusta cea mai mare fericire posibilă acestuia pe pământ. El poate prin harul lui Dumnezeu să fie copleșit de bunătatea lui Dumnezeu și să primească umplerea cu Duhul Sfânt, ca apoi el să vorbească și să-i mângâie pe alții. Așa s-a întâmplat și în viața lui David când lumina Domnului a ajuns să strălucească în viața lui ca soarele la amiază: „Duhul Domnului vorbește prin mine și Cuvântul Lui este pe limba mea“ (2 Samuel 23:2). Lucrarea Duhului și puterea Cuvântului sunt dulci ca mierea din floare, dar omul nu are gust pentru ele până când Duhul Sfânt, prin nașterea din nou (2 Corinteni 5:17) îi dă acest gust. Umplerea cu Duhul Sfânt este

o experiență de credință directă și personală care stă la îndemâna oricărui suflet sincer, care, cu stăruință, o dorește cu toată inima și este disperat după mai mult din Dumnezeu.

Pe cărarea luminii Duhul Sfânt îți dă cele mai mari bucurii și te face să simți cele mai adânci emoții de bucurie și împlinire. Dragostea, adică Dumnezeu, S-a așezat în locul tău de vinovat care merita pedeapsa, ca să poți păși și tu pe această cărare a luminii. Prima dată trebuie să accepți lepădarea de voia ta sau „lepădarea de sine“, cum mai este numită, ca astfel să accepți voia Lui. Voia Lui pentru tine este iertare și o viață nouă cu El ca Domn al vieții tale. Voia Lui pentru tine este biruință asupra păcatului. Voia Lui pentru tine este viață veșnică cu El în Cer.

Amin

38

PRIMUL SACRIFICIU

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.“ Genesa 3:6

Pe vremea când populația pământului număra doi locuitori, a avut loc un incident în grădina sădită de Dumnezeu, în Eden, care a schimbat pentru totdeauna viața omului pe pământ. Primii oameni trăiau fericiți bucurându-se de frumusețea grădinii, îngrijind-o și păzind-o, având ca cel mai înalt și de dorit punct al zilei lor, întâlnirea cu Dumnezeu în răcoarea serii. Datorită intervenției viclene și măgulitoare a șarpelui, Eva a fost momită și, lăsându-se convinsă de asigurările date de șarpe, a luat și a mâncat din fructul pomului oprit, iar apoi i-a dat și lui Adam să mănânce din acel fruct. Nu știm exact ce fel de fruct a fost, dar după unele scrieri vechi se presupune că acel pom făcea rodii. „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele“ (Genesa 3:7).

Înainte de a mânca din fructul oprit erau goi și nu avuseseră nicio problemă cu aceasta, dar în momentul în care li s-au deschis ochii au început să aibă gânduri cu privire la anumite lucruri,

acestea producându-le o stare ce pentru ei era o experiență nouă: starea de a le fi rușine. „Omul și nevasta lui erau amândoi goi și nu le era rușine“ (Genesa 2:25). Starea de a nu simți „rușine“ este singurul lucru care ne-a fost transmis de la Adamul care încă nu păcătuiseră. Un copil de doi ani care fuge gol, vesel, vara prin apă nu știe ce este rușinea, pentru că acest simț se învață. Înainte de a mânca din rodul pomului „cunoștinței binelui și răului“ aflat în mijlocul grădinii cei doi oameni aveau inimi curate, pentru că gândurile lor nu le-a pătat cugetul, dar odată ce au mâncat din pomul oprit, gândurile pe care înainte poate nici nu le băgau în seamă, acum le păta inima și îi făcea să le fie rușine. Din ziua aceea până în ziua de astăzi omul a fost și este pervertit „căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtașagurile, mărturiile mincinoase, hulele“ (Matei 15:19). Cu noua lor abilitate de cunoaștere și înțelegere au descoperit un lucru și mai rău. Au înțeles că acele simțuri ce-i făcea să simtă vină și rușine, acum îi despărțea de Dumnezeu.

Odată cu cunoștința a apărut în mintea lor și ingeniozitatea, pentru că Scriptura spune că au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut astfel șorțuri. Se pare că nu erau prea grozave aceste șorțuri, deoarece atunci când Dumnezeu i-a căutat în grădină, s-au ascuns pentru că aveau un sentiment nou și dureros al vinei și probabil că și al rușinii (Genesa 3:10). Când Dumnezeu, „... care umbla prin grădină în răcoarea zilei...“ (Genesa 3:8), a ajuns în dreptul lor, i-a chemat afară din ascunzătoare și le-a cerut socoteală cu privire la călcarea poruncii Sale, și anume aceea de a nu mânca din pomul oprit. Cei doi au fost pedepsiți datorită neascultării, iar consecințele acestei pedepse i-a afectat pe toți oamenii care s-au născut după aceea pe pământ. Când erau singuri șorțurile lor le-au fost bune, dar în prezența lui Dumnezeu au simțit că nu este îndeajuns ca să se acopere. Goliciunea este de atunci un simbol al păcatului, iar Cuvântul Scripturii ne atenționează să avem grijă să nu fim găsiți goi, ci îmbrăcați în haine de in care sunt faptele neprihănite ale sfinților. Celor ce vor

birui, din Sardes, li s-a promis haine albe. „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe...“ (Apocalipsa 3:5).

Celor din Laodiceea care au fost găsiți la consultația făcută inimii ca fiind căldicei, li s-a spus că sunt goi. „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale...“ (Apocalipsa 3:17-18). Omul înțelege că este vinovat de păcate și unora le este rușine de ele. Ei continuă să lucreze în fabrică, pe câmp sau în alte locuri în timp ce au un gând care la nivelul cugetului îi mustră, îi rușinează și îi face să se teamă de Dumnezeu și dacă se poate, asemeni primilor oameni, să evite a fi acolo unde cred ei că este El.

Când un om aude Evanghelia lui Isus Hristos, Duhul Sfânt îi vorbește inimii și dacă cugetul este mort, El îl trezește ca astfel convingându-l de starea de vinovăție să privească la Domnul Isus, să ceară și să primească iertare. Cei mai mulți își acoperă goliciunea păcatului cu frunze, adică cu diferite motive prin care se justifică. Unii spun că nu sunt așa de răi ca alții. Alții caută să acopere vocea ce-i condamnă înlăuntrul lor cu activități religioase, în timp ce continuă să trăiască în păcat, când de fapt tot ce au nevoie este să vină la Domnul Isus și prin pocăință să fie iertați și îmbrăcați cu o haină albă a neprihănirii, primită în meritul jertfei de la Golgota. Frunzele de smochin, scuze, justificări sau chiar fapte, nu pot pune sufletul cuiva în siguranță decât meritul jertfei Domnului Isus.

În pilda vameșului și al fariseului, Domnul Isus arată goliciunea de tot ce ar fi plăcut lui Dumnezeu, care era în inima unui fariseu ce se acoperea cu astfel de frunze, cu multă grijă, potrivite ca să-l acopere. Prezentându-și faptele bune în rugăciune, spunea că nu vede nimic rău în el după cum nu vede nimic bun în vameșul care se ruga nu departe de el (Luca 18:9-14). Vameșul care nu și-a ascuns goliciunea inimii, ci a implorat mila lui

Dumnezeu, s-a dus acasă cu ce și-a dorit, adică cu pacea omului care simte că este iertat de Dumnezeu. Din spusele fariseului, Dumnezeu ar fi trebuit să se arate foarte bucuros că are un închinător așa cum era el, pe când vameșul considera un privilegiu să poată sta înaintea lui Dumnezeu ca să ceară milă și nu s-a lăudat cu nimic. Această pildă trebuie să ne facă să ne gândim la felul în care mergem înaintea Domnului, ca nu cumva să mergem în meritul faptelor noastre.

Prin neascultarea lor, Adam și Eva, pe lângă alte mari nenorociri pe care le-au atras asupra lor și asupra omenirii, a fost și aceea că au fost scoși din grădina Edenului, dar Dumnezeu nu i-a trimis afară fără să le dea un dar. Dumnezeu le-a făcut haine din piele „la comandă am putea spune“ pentru că erau după ei, doar pentru ei. Ei nu au făcut rost de aceste haine, nu au cusut, ci doar le-au primit. „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele“ (Genesa 3:21). Probabil că pentru prima dată, ceva a trebuit să moară pe pământ. Era prima jertfă pentru vină. Din acea zi, de-a lungul vremii Vechiului Testament și până la jertfa glorioasă a Domnului Isus pe Calvar, sângele animalelor fără cusur a plătit pentru vina omului. „... Și fără vărsare de sânge nu este iertare“ (Evrei 9:22). A fost rânduiala pusă în picioare de Dumnezeu ca omul să jertfească animale pentru vină, ca să înțeleagă consecința păcatului. „Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire“ (Leviticul 17:11). Cred că cei doi au avut animale preferate așa cum și astăzi oamenii îndrăgesc animalele. Oare o fi luat Dumnezeu unul dintre cele care le era drag?

De-a lungul anilor animalele au trebuit să moară ca omul să înțeleagă cât de groaznic este păcatul. Prin imaginație, parcă-i vedem stând la rând cu animalul pentru jertfă la Cortul Întâlnirii, ca să poată primi iertarea de la Dumnezeu. Domnul a adus primul și ultimul sacrificiu pentru păcat. În Eden, prima jertfă a dat haine celor doi care au călcat porunca lui Dumnezeu. La Golgota,

Mielul lui Dumnezeu a adus o jertfă desăvârșită înaintea lui Dumnezeu, o dată pentru totdeauna, pentru că sângele Lui nu acoperă temporar, ci șterge pentru totdeauna păcatul celui ce vine la Domnul Isus cu pocăință. În Eden Dumnezeu a făcut și a dat omului haine noi, dar prin meritul de la Golgota, Dumnezeu ne-a dat nouă, tuturor celor care am cerut, haina albă a neprihănirii Sale. Adam și Eva au primit haine, dar nu au mai avut niciodată acces în acea grădină, pe când noi cu haina pe care o primim de la El atunci când ne pocăim, avem din nou părtășie cu Dumnezeu, avem intrare slobodă în sala tronului de unde Dumnezeu domnește peste tot Universul. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos“ (Galateni 3:27).

Te-ai îmbrăcat tu în acest merit cerând botezul? Jertfa Domnului Isus a pus capăt tuturor jertfelor care erau aduse la Ierusalim, deoarece jertfa Lui are merit desăvârșit înaintea Tatălui. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“ (Evrei 10:14). Ai avut și tu parte de această iertare? Nimic mai puțin nu ajunge, dacă vrei să ajungi în cer și nu în iad. Copilul unui judecător a călcat legea circulației și tatăl lui, ca judecător, i-a dat o amendă aspră, exact așa cum cerea legea. După aceea s-a coborât de pe scaunul judecătoresc și a plătit-o el. Așa a făcut Dumnezeu cu noi. Dreptatea lui Dumnezeu a cerut pedeapsă pentru păcatul nostru, dar Mila Lui a plătit prin moartea și sângele Domnului Isus pentru oricine vine la El ca păcătos, până când nu este prea târziu. Vino la Isus!

Amin

39

DUHUL CRITIC

„Șimei vorbea astfel când blestema: «Du-te, du-te, om al sângeului, om rău!»“ 2 Samuel 16:7

Acest mesaj cuprinde un cuvânt care poate descoperi o deficiență spirituală, un neajuns ce poate urâți sufletul nostru înaintea lui Dumnezeu, o maladie a sufletului ce poate fi remediată. Este vorba de starea în care dăm dovadă că avem un duh critic, un duh aspru ce judecă, dă sentințe de condamnare, o stare care zbârcește fața sufletului. Când oamenii emigrează într-o țară bună li se cere să facă un examen medical. Tot așa și noi, cei care vrem să mergem și chiar să moștenim în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să facem examene medicale sufletului nostru ca nu cumva să nu ne calificăm a intra în Țara de sus. Ca să putem avea o inimă care-i place lui Dumnezeu trebuie să știm și ce fel de inimă nu-i place Lui. Știm că această frumusețe de care Domnul se bucură stă într-o inimă ce are ca podoabă un duh blând și liniștit (1 Petru 3:3-4). Este o lecție grea pentru unii, dar este necesară dacă vrem să fim un vas de care Domnul să se folosească.

După ce am citit tot capitolul din care este luat textul motto, putem înțelege mai bine împrejurarea în care un om cu numele de Șimei a început să-l blesteme pe David, care fugea din calea fiului său, Absalom. Acesta se proclamase în acea vreme împărat și

ar fi vrut să-și omoare tatăl. Doi oameni, un soț împreună cu soția lui s-au oprit să mănânce la un restaurant. După aceea și-au continuat călătoria cu mașina, când, la un moment dat, ea îi spune că și-a uitat ochelarii la restaurant. Nemulțumit și nervos, el începe să o critice și după ce s-au întors înapoi în fața restaurantului, înainte ca ea să se dea jos îi spune: „Dacă tot mergi înapoi, adu-mi și pălăria pe care am uitat-o în cuier.“ Există în noi tendința de a critica în acest fel diferite comportări ale oamenilor în jurul cărora trăim, când de fapt și noi, asemeni omului din povestire, ne facem vinovați de lucruri asemănătoare.

Dacă am face un mic test în care eu să rostesc un nume din Biblie și dumneavoastră să spuneți primul lucru care vă vine în minte despre acea persoană, probabil că am dovedi că avem o idee formată cu privire la acea persoană. În acest fel dacă aș rosti numele de Toma, probabil că ați spune „Necredinciosul.“ Pentru Iuda, ați spune „Vânzătorul,“ pentru Iov, mulți ar spune „Omul suferinței“, dar dacă aș spune Șimei? Acest nume este mai puțin cunoscut, dar este asociat cu cineva care suferă de o boală ce poate distruge credința, chiar și pe cea puternică a unui credincios, și poate anula mult bine făcut.

Boala Șimei sau sindromul Șimei este boala sufletească de a judeca și critica într-un mod acuzatoriu o altă persoană care nu neaparat ți-a făcut rău. Șimei suferea de o boală de care suferă mulți credincioși astăzi și pentru că este o boală ce duce la moarte trebuie să o detectăm în noi dacă apare și dacă o găsim, după ce ne căim de această faptă, să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să o trateze. Avem de luat o lecție pentru suflet din viața acestui om pe care Abișai, una din căpeteniile lui David, l-a numit „câine mort.“ Cuvintele „iată-te nenorocit“ împreună cu aruncarea de pietre și pământ în direcția lui David, spune cât de multă ură avea Șimei pentru David. Dacă dăm puțin povestea înapoi, am spune că David a fost uns ca împărat în locul lui Saul care, pentru neascultarea lui de Dumnezeu, a fost lepădat. Saul nu și-a dat demisia când a auzit cuvântul rostit împotriva lui, ci a căutat să supraviețuiască și să

rămână la putere prin violență și persecuție cruntă împotriva lui David și a tuturor celor care l-ar fi ajutat pe acesta.

David, a refuzat să-l omoare pe Saul când a avut ocazia, socotindu-l unsoal Domnului și a preferat să rămână ani de-a rândul un fugar, dar Saul a sfârșit prin a se arunca în sabie ca să nu fie prins de dușmani. Această reținerere și cumpătare a lui David l-a plăcut Domnului, care l-a pus împărat, dar după ani de zile a ajuns să fie și el fugărit de propriul său fiu care nu mai avea răbdare să aștepte ca să moară David, ci a decis să devină împărat prin eliminarea propriului tatăl. Pe când se refugia David cu oamenii lui de aproape, a fost blestemat de Șimei, omul cu duh critic căruia Scriptura nu menționează că David i-ar fi făcut vreodată vreun rău. Singurul lucru care l-ar fi putut provoca pe Șimei a fost faptul că Saul fusese din Beniamin ca și el, iar David se trăgea din seminția lui Iuda.

Duhul critic, acuzator, care dă sentințe asupra altuia fără să cunoască adâncimea lucrurilor cunoscute numai de Dumnezeu, are simptome pe care trebuie să le detectăm atunci când încercăm să se manifeste în inima noastră. Focusul unei astfel de inimi bolnave de duhul de a critica este negativ și pesimist față de o anumită persoană sau lucrare. O astfel de inimă bolnavă caută greșeli și slăbiciuni și apoi stăruie asupra lor, iar când are ocazia discută aceste slăbiciuni, adevărate sau închipuite, cu alții pe care încercăm să-i recruteze în spatele cauzei lui. Porunca Domnului Isus este clară în această privință: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați vi se va măsura“ (Matei 7:1-2). Există ceva în omul firesc care-l face să se simtă bine atunci când vede slăbiciunea altuia, ca astfel să se poată vedea pe el mai bun.

Cei bolnavi de „duh critic“ devin experți în a folosi o limbă care înjosește, chiar dacă persoana al cărui caracter încercăm să-l asasineză nu le-a cauzat nici un neajuns. Astfel de oameni sunt cunoscuți de cei din jur ca a avea acest fel de reputație, iar prietenia lor este acceptată numai de cei ce sunt bolnavi de aceeași boală

de inimă. O femeie a mers la rugăciune undeva unde nu era cunoscută și un vas al Domnului s-a rugat pentru ea și într-o vedere a văzut o limbă mare care umbla pe tot pământul și pe unde mergea se aprindeau focuri. Duhul critic ia forma de bîrfă, de clevetire, adică de vorbire de rău și Dumnezeu urăște aceste stări, așa cum reiese și din textul din Matei 7 care vorbește despre paiul și bârna din ochi (Proverbe 30:10, Efeseni 4:31, Coloseni 3:8). „Lepădați, dar, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire“ (1 Petru 2:1).

A stârni cearta între frați vorbindu-i de rău este unul dintre lucrurile pe care le urăște Dumnezeu (Proverbe 6:18-19). Această fățarnicie, de a vorbi frumos cuiva în față, dar a-l vorbi de rău pe la spate, este o boală ce stinge părtașia frățească și de asemenea stinge Duhul. Din această cauză fiecare om trebuie privit ca fiind o ființă creată de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa și este treaba Stăpânului, nu a noastră să o judecăm cu un duh critic și acuzator. Dragostea nu face casă bună cu duhul critic, ci pleacă dintr-o inimă care găzduiește un astfel de duh. Există oameni dificili, cum îi numim noi, cu care trebuie să ai multă răbdare, deoarece pentru ei nimic nu este bun și nimeni nu face lucrurile bine. Astfel de oameni au nevoie de pocăință. Abișai s-a oferit să-l învețe pe Șimei o lecție finală, dar David l-a oprit ca să-l omoare gândindu-se că poate Dumnezeu l-a pus să-l blesteme.

Învățăm de aici că este mai bine să-L lași pe Dumnezeu să te apere ca nu cumva să te mânjești cu gânduri și cuvinte care întinează. Șimei l-a blestemat într-un ceas întunecat al vieții lui David, când era obosit, trist și chiar disperat și totuși a ales să nu se răzbune, oprind mânia lui Abișai care nu era om de rând, ci era un viteaz. Abișai, fiul Țeruiei, a fost una dintre cele trei căpetenii mari din oastea lui David. „... El și-a învățat sulița peste trei sute de oameni și i-a omorât și a fost vestit între cei trei“ (2 Samuel 23:18). În valea Sării, Abișai a bătut optsprezece mii de edomiți și a-l omorî pe Șimei, care-i blestema stăpânul, nu era mare lucru pentru el. Dacă ne cercetăm s-ar putea să observăm în noi tendința

de a critica. Puțin să fie viața nedreaptă cu noi, puțin să ni se pară că altul are ce am vrea sau merita noi, puțin să dețină altul mai mult, să știe mai mult și duhul critic este gata să ne ajute să ne simțim mai bine judecând și chiar condamnând. Domnul Isus ne învață să răbdăm chiar și atunci când suntem nedreptăți, contra recompensă, din partea Împăratului (Matei 5:12).

David probabil că se gândea la trădarea lui față de Urie, la păcatul său obraznic și știind că Dumnezeu i-a spus că sabia nu se va depărta de casa lui, probabil că se gândea că merită să treacă prin această situație. Când vedem slăbiciuni în alții să ne aducem aminte de unde ne-a scos Dumnezeu și să avem gânduri smerite care să dorească să „acopere cu haina iubirii, pe cel dezgolit de ispită“ cum spune cântarea. În pilda fariseului și a vameșului (Luca 18:9-14) putem vedea clar cu ce s-a ales fariseul care avea duh critic și de asemenea înțelegem că o astfel de stare nu ne slujește bine. El parcă spunea: „Nu văd nimic bun în vameșul acesta și nu văd nimic rău în mine“ pe când vameșul, smerindu-se a mers acasă având ce și-a dorit. Mergând la casa de rugăciune cu un duh critic poți să te întorci acasă mai păcătos decât ai fost când ai mers acolo.

În Ioan capitolul 8, Domnul Isus expune duhul critic al celor care au vrut să omoare cu pietre o femeie păcătoasă, însă El i-a mai dat o șansă acelei femei, aducându-le aminte acuzatorilor de păcatul lor. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi“ (1Ioan 1:8). O metodă de a scăpa de duhul critic este să întorci negativul în pozitiv. Când vezi ce este rău, adu-ți aminte că așa ai fost și tu (Tit 3:3, Efeseni 2:3). În loc să se plângă omul că trebuie să plătească taxe ar trebui să-I mulțumească Domnului că are un serviciu, pentru că mulți ar plăti taxe, dar nu au un loc de muncă. Când trebuie să umbli mult pe jos nu te plânge, pentru că cei care nu au picioare sau sunt ținți la pat de boală, ar dori mult să umble toată ziua pe jos dacă ar putea. Dacă auzi că cineva cântă fals, mulțumește-I Domnului că ai auz, pentru că unii nu au.

Când te dor mușchii seara atunci când te așezi în pat după o zi de muncă grea nu te plânge, ci mulțumește Domnului că ai avut o zi productivă. Biruind răul prin bine, alungi duhul critic de orice fel ar fi și faci ca focusul atenției tale să fie la bunătatea lui Dumnezeu și la promisiunile Sale (Psalmul 3:5-8). Fii mulțumitor că prin jertfa Domnului Isus, împotriva ta nu este nicio osândire cât timp vrei să ascuți de El (Romani 8:1). Protejează-ți inima (Proverbe 4:23), strângând mult Cuvânt în ea (Psalmul 119:11), ca atunci când sănătatea sufletului îți va fi examinată, să primești intrare liberă în Împărăția lui Dumnezeu.

Amin

40

FII ASCULTĂTOR!

„Du-te acum, bate pe Amalec și nimicește cu desăvârșire tot ce-i a lui; să nu-i cruți, și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămilele și măgarii, boii și oile.«... Dar Saul și poporul au cruțat pe Agag și oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, mieii grași, și tot ce era mai bun...»“

1 Samuel 15:3, 9

Titulul acestui mesaj sună ca o povață pe care o primește un copil din partea unui părinte bun. Tatăl nostru cel Ceresc, care ne vrea binele mai mult decât știm să ni-l dorim noi, ne spune același lucru. „... Ascultă glasul Domnului în ce-ți spun, căci o vei duce bine...“ (Ieremia 38:20). Din povestea vieții împăratului Saul se poate desprinde o învățătură ce surprinde felul schimbător al inimii omului, care trece de la ascultare la neascultare (Proverbe 4:23). Privind la beneficiile ascultării și la pagubele cauzate de neascultarea de Dumnezeu, am putea spune că nu este o decizie prea grea când trebuie să alegem să facem ceea ce pentru Dumnezeu înseamnă ascultare și deși pare a fi ceva ușor „pe hârtie”, în practică poate fi ceva dificil pentru unii.

Când vorbim despre lucruri privitoare la veșnicie și mântuire trebuie să știm că temelia guvernării lui Dumnezeu este Legea Sa, căruia El Însuși îi este credincios, deci cu atât mai mult este de

așteptat și de la noi, supușii Marelui Împărat, să fim ascultători de poruncile Sale. Pe vremea împăratului Saul, cam prin anul 1.000 î. Hr., Israel avea o răfuială veche cu Amaleciții care, pe vremea când acesta a vrut să intre în țara promisă de Dumnezeu, au închis un drum de trecere pentru convoiul ce venea din Egipt și se îndrepta spre Canaan.

La porunca Domnului, Saul împreună cu oamenii lui l-au bătut pe Amalec, dar fiind mai mult materialist decât duhovnicesc, sub pretextul că le închină Domnului, a cruțat și a luat ca pradă ce era mai bun din turme și a lăsat cu viață și pe împăratul Agag, pe care puțin mai târziu prorocul Samuel l-a tăiat în bucăți la Ghilgal. Dumnezeu, care l-a ales pe Saul să fie împărat, i-a dat o poruncă, însă Saul nu a ascultat, pentru că așa cum reiese din povestirea evenimentelor, ascultarea pe jumătate se numește neascultare. După acest incident Dumnezeu a rostit cuvinte aspre pe care nu aș dori să le aud niciodată spuse în dreptul nimănui. „Domnul a vorbit lui Samuel și i-a zis: «Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele ...»“ (1 Samuel 15:11). Dacă ne numărăm în rândul celor mântuiți, care am avut parte de nașterea de sus, cât suntem pe pământ, în cazul neascultării noastre de Dumnezeu suntem în pericol ca și în dreptul nostru să se audă aceleași cuvinte ce sunt dureroase atât pentru noi cât și pentru Dumnezeu.

Am fost ridicați de la statutul de păcătoși ce meritau pedeapsă, la rangul de copii ai lui Dumnezeu socotiți neprihăniți prin credința în jertfa Domnului Isus. De aceea să prețuim acest har ascultând de Dumnezeu. Saul nu a păzit cuvintele Domnului. Dar tu, le păzești? La fel ca și Saul, avem și noi de ales să ascultăm sau să nu ascultăm. Dacă ascultăm doar atunci când ne convine acest fapt înseamnă tot neascultare. Putem alege să suferim și să acceptăm disciplina conformării vocii lui Dumnezeu sau putem alege să suferim durerea regretului, cum a fost în cazul lui Saul. Prin neascultarea cauzată de frica de oameni și din dorința de slavă personală, Saul și-a compromis ungera, și-a sacrificat

împărăția, prietenia cu prorocul Samuel și mai important ca toate, și-a pierdut relația de a fi bine cu Dumnezeu.

Samuel a fost proroc, preot și judecător în Israel, dar când fiii lui, Ioel și Abia, nu au călcat pe urmele sale (1 Samuel 8:3-5), poporul a cerut un împărat și Saul a fost ales pentru această poziție. Bătrânii lui Israel l-au respins pe Samuel (1 Samuel 8:7) și au cerut un împărat fără să întrebe pe Domnul, de parcă alți oameni nu ar fi putut fi numiți judecători de Domnul. După selecția făcută de Dumnezeu (1 Samuel 10:21) prin sorți l-au primit pe Saul ca împărat. Era athletic, înalt, smerit, avea o pietate deosebită pentru Dumnezeu și oamenii Lui și părea a fi candidatul ideal. Cu timpul însă, după ce a prins o pojmă de putere, smerenia lui Saul a fost înlocuită cu mândrie. Răvna și dedicarea lui pentru Domnul s-au schimbat într-o dorință de slavă deșartă până acolo că în setea lui după semnificație și-a ridicat lui însuși un monument.

„... Saul s-a dus la Carmel și iată că și-a înălțat un semn de biruință...” (1 Samuel 15:12). Pentru că avem și noi o inimă moștenită de la Adam ca și Saul este bine să vedem ce a cauzat această schimbare în el. Cercetând fiecare eveniment putem spune că ceea ce s-a schimbat a fost ideea lui despre ce înseamnă ascultare de Dumnezeu. I s-a dat o poruncă precisă și în mintea lui a justificat o ascultare parțială. Este tipul de om pe care-l întâlnesc mereu și mereu, care face lucruri bune, dar justifică și anumite lucruri rele pe care le consideră a fi acceptabile. La fel ca și Saul astfel de oameni „cam ascultă de Dumnezeu”, însă acest tip de ascultare nu este îndeajuns, așa cum reiese din istoria vieții acestui om, pe care în timp, inima l-a înșelat. Unii justifică o astfel de ascultare spunând că ar putea fi și mai rău sau că sunt alții care fac mult mai mult rău decât ei. În mintea lui Saul nu-i suferea pe Amaleciți, dar cruțându-l pe Agag știa că își va face o reputație între împărați, și anume aceea de împărat mărinimos. Acest sindrom, de a justifica neascultarea de Dumnezeu, este o maladie mult răspândită în lumea creștină de astăzi. Behăitul animalelor l-a dat de gol că nu a ascultat atunci când Samuel a ajuns în tabără și după ce i-a ascu-

tat justificarea, Samuel i-a dat cuvântul pe care Domnul îl rostise împotriva lui: „... Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat” (1 Samuel 15:23).

Cum se justifică oamenii astăzi ca să amestece ascultarea cu neascultarea? „Am sacrificat așa de mult de atâta timp așa că cred că merit și eu puțin lărgământ. Lucrul acesta nu face nimănui rău.” Astfel de scuze spuse sau gândite nu sunt acceptate de Dumnezeu. „... Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor” (1 Samuel 15:22). Neascultarea, la fel de vinovată ca idolatria și ghicirea, rupe legătura de prietenie dintre Dumnezeu și om, chiar dacă începutul a fost foarte promițător, așa cum a fost în cazul lui Saul. Textele Scripturii despre importanța ascultării de Dumnezeu abundă (Deuteronomul 11:26-28, Exodul 15:26, Ioan 14:15, 1 Ioan 5:3)

Cu un copil neascultător nu poți să ai decât o relație de durere, de dezamăgire și chiar de mânie. De aceea ascultă de Dumnezeu și urmează-L după Scripturi și nu după ideile și scornelile oameniești care nu sunt cerute de Dumnezeu în Noul Testament. Căința înaintea lui Dumnezeu poate restabili legătura de prietenie cu El, dar Saul și-a justificat neascultarea și nu a recunoscut că a păcătuit până când nu a auzit sentința dată de Dumnezeu: „Dumnezeu te leapădă!” Tot ce a avut Saul bun a fost de la Dumnezeu și de aceea El avea dreptul să ceară de la Saul și are dreptul să pretindă și de la noi ascultare. „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:22). Confesia lui Saul, forțată de împrejurări nu a mai schimbat decizia rostită în dreptul lui. „Samuel i-a zis: «Domnul rupe astăzi domnia lui Israel deasupra ta și o dă altuia mai bun decât tine»” (1 Samuel 15:28).

Deși lui Samuel i-a părut rău după Saul (1 Samuel 16:1), nu s-a mai putut face nimic și apoi Saul l-a scos pe Domnul din viața lui mergând din rău în rău până în ziua când a murit pe câmpul de

bătaie. Saul și-a ridicat un monument crezând că merită să fie admirat, dar părea lui Dumnezeu, singura care contează până la urmă, era cu totul alta despre el. Când și-a ridicat monumentul nu a mai privit la Domnul ca fiind sursa a tot ce era bun în viața lui și trebuie să învățăm de aici că fiecare dintre noi, care ne tragem din Adam, avem o astfel de inimă ce ne face vulnerabili și acesta este unul dintre motive pentru care, spre binele nostru, Dumnezeu ne trece uneori prin tot felul de necazuri și slăbiciuni trupești.

Momeala lui Satana pentru Saul a fost putere, prestigiu, mândrie și punând deoparte gândurile despre cum Dumnezeu l-a binecuvântat, a mușcat această momeală din plin. Mândria este cea care nu-ți lasă loc în inimă pentru Dumnezeu și Duhul Sfânt nu face casă cu ea niciodată. Mândria este un virus care orbește ochii spirituali și apoi îndeamnă la compromis pentru a primi mai multă slavă. Mândria, care este în fiecare din noi, necontrolată, Îl dă afară pe Dumnezeu din inimă și dacă ești iubit de Domnul înainte ca aceasta să se întâmple, El te smerește prin tot felul de suferințe ca să nu te piardă. „... Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți“ (Iacov 4:6, 10).

Când mergi la un laborator cu analize de tot felul, cum am fost și eu, nu-ți mai arde de mândrie și în fața bolii care te amenință foarte clar cu moartea, nu mai faci planuri mărețe. Când Saul s-a întâlnit cu Samuel în tabără, pentru ultima oară, Saul deja vorbea limba celui care nu mai urmărește interesele lui Dumnezeu, pentru că a spus că animalele erau pentru jertfa Dumnezeului lui Samuel (1 Samuel 15:21), deoarece mândria și neascultarea nu așteaptă mult, ci stabilește repede un alt dumnezeu și nimeni nu poate sluji la doi stăpâni (Luca 16:13). Neascultarea te separă de Dumnezeu, de aceea fii bun cu sufletul tău și ascultă de Dumnezeu care te îndeamnă să te lași de orice lucru ce ar putea face ca El să nu stea în inima ta (1 Petru 2:1). Dacă s-a întâmplat să cazi în neascultare, nu pune vina pe altul, așa cum a făcut Saul, ci asumă-ți responsabilitatea, mărturisește-ți vina înaintea Domnului și lasă-te de acele lucruri, pentru că mântuirea este un

dar ce se poate pierde prin neglijare și neprețuire. „... pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă“ (Matei 7:24).

Este nevoie de deprindere să înveți să umbli smerit și în ascultare, onorând astfel voia Lui. De la un copil te mai aștepti să-l vezi căzând, dar pentru un om matur este cu totul nepotrivit, cu excepția faptului că este foarte bolnav. Trăiește pentru Isus și prin ceea ce faci și spui dovedește că ești de partea Lui și atunci El va fi de partea ta.

Amin

41

VREMEA DECIZIEI

„Pentru ce nu mai conține suferința mea? Pentru ce mă ustură rana și nu vrea să se vindece? Să fii Tu pentru mine ca un izvor înșelător, ca o apă care seacă?” Ieremia 15:18

Prorocul Ieremia a fost unul dintre prorocii numiți de oameni a fi mari, care a trăit în Ierusalim cam la o sută de ani după prorocul Isaia, înainte de robia babiloniană. În scrierile lui Ieremia putem vedea un ultim efort din partea lui Dumnezeu de a trezi poporul din viața de idolatrie în care, ca și într-o agonie, s-a scufundat ca să moară spiritual toată țara. Textul ales, în versetele 16 la 21 din capitolul 15, prezintă un moment de cumpănă, un moment de clătinare și decizie din viața acestui mare proroc, care a fost iubit și socotit important de Israel, după ce a murit (Matei 16:14). Acest mesaj ne pune în fața realității că uneori, la răscrucele vieții, vom avea și noi de luat decizii, pe care știm că trebuie să le luăm într-un anumit fel, dar poate ezităm deoarece știm chiar de la început că ne va costa. Știm că în urma unei decizii de acest fel lucrurile nu vor mai fi la fel și s-ar putea să ajungem la un punct de clătinare ca și Ieremia, când ne vom întreba: „De ce planul Divin îngăduie ceea ce pare a fi nedreptate?” Vrăjmașul contează pe aceste momente de clătinare, de aceea, privind la experiențele altora, la răsplata diferită în strălu-

cire, pregătită de Dumnezeu, vom putea lua decizia care Îl va bucura pe Dumnezeu.

Gânduri de tot felul trec prin mintea omului când e la mare necaz, care ne căleşte ca pe un oțel de preț, ca un argint curățat de zgură, și trebuie să fim pregătiți pentru astfel de momente ca să luăm note mari dacă Dumnezeu ne găsește vrednici pentru aceste examene. Ieremia, prorocul care se lamentează mai mult ca oricare altul, a fost ales de Dumnezeu ca să fie un purtător de cuvânt din partea Lui. Ales fiind încă dinainte de naștere, la început s-a bucurat de această înaltă slujbă. Cuvintele Domnului erau bucuria și veselia vieții lui, dar după un timp lucrurile s-au schimbat în așa fel că a ajuns să se gândească că slujba lui nu este o slujbă de dorit, pentru că îi aducea numai necazuri. A ajuns să vadă în slujba pe care i-a dat-o Dumnezeu o slujbă de nedorit și contempla ideea că nu se merită tot zbuluciumul prin care trecea din cauza ei, deși Dumnezeu veghea asupra lui, chiar dacă la un moment dat s-a simțit părăsit.

Fiindcă muștra poporul idolatru și vestea apropierea urgiei ca pedeapsă peste toată cetatea, Ieremia nu numai că nu era popular la curtea împăratului, ci de multe ori a suferit prigoană în timpul împăratului Ioiachim și Zedechia. Cuvintele adresate lui, precum: „... Trebuie să mori negreșit!” (Ieremia 26:8), «...Minți! Nu Domnul Dumnezeu nostru te-a însărcinat să ne spui: ‘Nu vă duceți în Egipt...’» (Ieremia 43:2), l-au făcut să-și dea seama că ar fi putut fi omorât oricând. După un timp a ajuns să-și permită gânduri îndrăznețe de a găsi vină într-un Dumnezeu care îngăduie ceva rău să se întâmple unui om care caută să asculte de El. S-a cercetat și a spus că de frica Domnului nu a luat parte la adunarea celor răi, ci a preferat să rămână singur (Ieremia 15:17), dar până la urmă Cuvântul spune că l-a apucat o mânie și a ajuns la un punct de clătinare despre care mulți nu știu. Iov a avut același fel de întrebări pentru Dumnezeu: „Vrei să nimicești până și dreptatea Mea? Și să Mă osândești, ca să-ți scoți dreptatea?” (Iov 40:8). Mult mai târziu în timp, apostolul Pavel răspunde acestei

atitudini care se pare că predomină și astăzi chiar și între cei care se numesc creștini. „Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: «Pentru ce m-ai făcut așa?»» (Romani 9:20).

Dacă ești îmbăiat în lumina binecuvântărilor sau de treci prin vremuri de umbră și furtună, nu uita că Dumnezeu este bun și urmărește un bine mai mare decât acela pe care-l poate vedea omul, un bine ce duce la o strălucire veșnică mai mare (Daniel 12:3). Indiferent de ce a hotărât planul Divin pentru tine, mâna Lui nu dă greș și promisiunile Lui nu sunt vorbe goale. Încercarea din viața lui Ieremia a ajuns la un punct critic când, văzând că suferința lui nu contenește (Ieremia 15:18) și rana care-l ustura nu se vindecă, și-a pus o întrebare periculoasă: „Să fii Tu oare pentru mine ca un izvor înșelător, ca o apă care seacă?” Ca să parafrazez în cuvintele de astăzi, Ieremia spune: „M-am mâniat Doamne pe Tine! Oare mă înșeli, Dumnezeule? Ai fost un izvor bun, dar acum izvorul a secăt.” În acest punct culminant a primit răspunsul Domnului: „... Dacă te vei lipi iarăși de Mine, îți voi răspunde iarăși, și vei sta înaintea Mea; dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, vei fi ca gura Mea...” (Ieremia 15:19).

Ai fost vreodată la un astfel de punct nevralgic? Dacă este ceva de capul nostru, spiritual vorbind, vom trece și prin astfel de încercări intense și vom decide în favoarea Domnului cum a făcut și Ieremia. Dacă te alipești, adică dacă te pocăiești lăsându-L pe Dumnezeu să fie Dumnezeu, vei avea biruința de care la sfârșit te vei bucura și tu și El. Nu întotdeauna Domnul alege să ne scape pielea cum i-a scăpat pe cei trei tineri în cuptor, dar chiar dacă trebuie să plătim cu prețul vieții ca Ioan Botezătorul sau ca milioane de martiri din trecut și din prezent, care au murit în arene sau împușcați pentru că au spus că sunt creștini, se merită să rămâi fidel lui Dumnezeu și este o cinste să mori în acest fel ca să primești cununa de martir. Niște fruntași ai Iudeilor, văzând minunile făcute de Domnul Isus, au crezut în El și au trebuit să ia o decizie: să treacă de partea Lui sau să rămână retrași ca să nu fie

dați afară din sinagogă, ceea ce au și făcut (Ioan 12:42-43). Ahitofel, sfetnicul de încredere al lui David a acceptat în inima lui ură pentru cel care a stricat casa nepoatei sale, Bat-Șeba, și a trebuit să aleagă să întrețină acea ură și să facă planuri de răzbunare sau să-l ierte pe David. A ales prima opțiune și aceasta l-a dus la rușine și moarte.

O decizie rea poate să dărâme binele care a fost zidit în timp îndelungat, de aceea strânge putere pentru ziua încercării ca să te găsească tare în credință, gata să plătești prețul ascultării de Dumnezeu, oricât de mare ar fi acesta (Matei 5:11-12). Domnul Isus ne-a prevenit că în lume vom avea neazuri (Ioan 16:33) și apostolii au trecut biruitori prin ele fiind întăriți de Duhul Sfânt. „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui” (1Petru 4:12-13). Vrajmașul oferă căi de compromis ca să ne facă viața mai ușoară și uneori el este mulțumit să faci bine cât timp nu faci binele care trebuie. Dumnezeu ia seama când Îi aduci jertfe de laudă, dar și când ai gânduri de răzvrătire și cărtire (Numeri 11:1). Știe când sacrifici cu bucurie pentru Împărăția Lui și știe și când te gândești că nu merită să te ostenești mai mult decât altul, mai ales dacă nu ești prețuit, ca și Ieremia.

Tot ce este în Cer, inclusiv Cuvântul, a fost încercat și dacă năzuim să ajungem și noi acolo trebuie să ne așteptăm să fim încercați. Cu cât iubești mai mult pe Domnul cu atât va fi mai ușor să iei decizia bună pentru sufletul tău, în urma căreia poate pierzi din punct de vedere pământesc, dar înaintea Cerului ești privit ca biruitor. Tinerii credincioși sunt obișnuiți să trăiască ca sub o umbrelă de protecție a părinților, dar vine vremea când trebuie ca ei înșiși să pățească în credința lor personală în Dumnezeu. Le vine înainte o zi când vor trebui să stea în picioare și să spună că sunt de parte Adevărului, de partea Scripturii, de partea lui Isus Hristos. În fața unor astfel de tineri apar dintr-o dată parcă decizii

care le marchează viața. „Să beau sau să nu beau? Să-mi permit sau nu intimități despre care Scriptura spune că sunt permise doar celor căsătoriți sau să spun un categoric NU? Să trag un fum, să spun o vorbă murdară, să cedez înaintea curiozității și mă uit la pornografie sau Nu?

Dacă tinerii se alipesc de Domnul vor fi binecuvântați și se vor bucura ca și Iosif de o răsplată. „Te voi face pentru poporul acesta ca un zid tare de aramă; ei se vor război cu tine, dar nu te vor birui; căci Eu voi fi cu tine ca să te scap și să te izbăvesc, zice Domnul“ (Ieremia 15:20). Este sigur că lumea se va război cu noi și ne va provoca la păcat cu binele și cu răul, dar rămâne la latitudinea noastră dacă rămânem sau nu credincioși Domnului. Suferim neplăcerile cauzate de respingerea păcatului sau suferim regretul pe care-l are orice suflet biruit de păcat? Este alegerea noastră ce vrem să suferim, dar așa cum spune o cântare veche: „În cer pe flori nu poți fi dus,/ Când alții s-au luptat,/ Și pentru Regele Isus, / Chiar viața ei și-au dat!“.

Nu călca strâmb, nu te juca cu necredințioșia, nu-L trăda pe Cel care ți-a promis cununa de biruitor și ca să ți-o poată oferi a murit în locul tău. Reazămă-te pe credință, care sunt spusele lui Dumnezeu și alege să nu te închini dumnezeilor veacului acestuia, ca să fii o pricină de bucurie pentru Tatăl tău ceresc. „Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi“ (Iacov 4:7). Cine iubește orice și pe oricine mai mult decât pe Domnul Isus, nu este vrednic de Domnul (Matei 10:37-38). Și „cine își va păstra viața o va pierde; și cine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga“ spune Cuvântul Domnului în Matei 10:39. Cum ai să decizi la vremea când vei fi încercat? Vei trăi o viață de compromis sau vei trăi ca Numele Domnului Isus să fie onorat în viața ta?

Aroma inimii tale, adică atitudinea ta să fie: „Trăiesc numai odată și vreau să trăiesc pentru Isus Hristos!“ Oamenii care se bucură de succes la sfârșitul vieții pe pământ sunt oameni care de multe ori fac ceea ce persoanele fără succes nu fac. Cei care au un

astfel de succes fac acele lucruri care uneori sunt grele, precum: sacrificiu și ascultare cu orice preț, nu neaparat pentru că întotdeauna le place să facă acele lucruri, ci le fac pentru că le plac rezultatele. „Pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1:7). Disciplina este ca un pod între țință și realizare, de aceea ca și Ieremia și Pavel, poartă-te aspru cu trupul tău dacă trebuie, și „alipește-te de Domnul“ pentru că atunci vei cunoaște ce înseamnă biruință.

Amin

42

URĂȘTE DUMNEZEU?

„Șase lucruri urăște Domnul și chiar șapte Îi sunt urâte.“ Proverbe 6:16

Cuvântul Domnului din Proverbe 6, începând cu versetul 16 enumeră câteva lucruri pe care Dumnezeu le urăște și este bine să cunoaștem ceea ce El urăște ca nu cumva din neștiință sau neglijență să-L provocăm la mânie. E un lucru să nu-ți placă ceva, dar să urăști, înseamnă că acolo sunt implicate sentimente, pasiune, emoții și chiar voință, iar noi trebuie să știm că Dumnezeu urăște păcatul. De aceea „Urăști răul, cei ce iubiți pe Domnul!...“ (Psalmul 97:10). Vom privi în acest mesaj și la un mit „pocăiesc“ și prezentând dovada Scripturii veți putea să-l dovediți a fi adevărat sau fals, fără vreun alt ajutor. Acest mit spune: „Dumnezeu urăște păcatul, dar iubește pe păcătos.“ Un om conducea pe un drum de țară printre ferme căutând o adresă, când a văzut o bârnă veche, aplecată într-o parte încât ziceai că ai putea să o dărâmi doar împingând-o. Pe bârnă scria mare, așa că se vedea de la distanță: „Ana! Te iubesc!“ Gândindu-se la cuvintele acelea frumoase exprimate de un om care iubea, și-a continuat drumul. Câteva săptămâni mai târziu acel om a trebuit să conducă din nou pe acel drum și parcă aștepta să vadă din nou acea declarație de dragoste, însă spre dezamăgirea lui nu a văzut nici inscripția și nici bârna, deoarece a fost demolată din cauza

pericolului pe care îl prezenta. Nu a mers mult de-a lungul câmpiei acelei ferme când a văzut un semn pe care era un scris mare și proaspăt: „Ana! Tot te iubesc!“ Acea declarație spunea așa de mult, de fapt spunea totul despre ce era important pentru acel bărbat. În mod repetat mesajul Scripturii ne spune că Dumnezeu ne iubește și nu este de mirat pentru că El este Dragoste (1 Ioan 4:8).

Scriptura ne spune că este interesat de binele nostru și chiar ne vrea binele și de asemenea ne face să înțelegem că ar fi de așteptat să-L iubim și noi (1 Ioan 4:19). Pilda fiului risipitor din Luca 15 ne spune cât de departe merge această dragoste a lui Dumnezeu ca să caute sufletele care prin păcat și-au pierdut prietenia și părțasia cu El. Cu toate că prin faptul că a dat pe Însuși Fiul Său la moarte pentru omenire ne-a dovedit că ne iubește, acest Dumnezeu bun, care este singurul Dumnezeu adevărat, ne spune în Cuvântul Său că sunt lucruri pe care le urăște. Textul din Proverbe 6 enumeră aceste lucruri și un studiu mai amănunțit al Cuvântului ne spune că sunt chiar mai multe. Dumnezeu urăște despărțirea în căsătorie, urăște omorârea copiilor, urăște mândria, aroganța, neascultarea, vorbirea de rău și lista poate continua.

Cei care prin înfiere și nașterea din nou (Ioan 3:1-6), făcută de Duhul Sfânt (Tit 3:5), s-au făcut copii ai Lui și Îi seamănă, urăsc și ei aceleași lucruri și iubesc ceea ce iubește El. Același Dumnezeu urăște și iubește (Apocalipsa 2:6). „Căci Eu, Domnul, iubesc dreptatea, urăsc răpirea și nelegiuirea...“ (Isaia 61:8). Dumnezeu urăște jurământul strâmb, silnicia, praznicele la care El nu este chemat de o inimă curată și după ce în Scriptură Dumnezeu numește aceste lucruri care-L provoacă la mânie, spune: „... Nu faceți aceste urâciuni pe care le urăsc“ (Ieremia 44:4). Privind la mitul amintit la început, ne aflăm în fața întrebării: „Îi urăște Dumnezeu pe cei ce fac răul?“ Trebuie să privim la dovezile date de Scriptură: „Căci Domnul urăște pe oamenii stricați...“ (Proverbe 3:32). „... Tu urăști pe cei ce fac fărădelegea“ (Psalmul 5:5). „Domnul ... urăște pe cel rău și pe cel ce iubește

silnicia“ (Psalmul 11:5). Când cercetăm viața Domnului Isus pe pământ vedem că El nu a fost prieten cu toți oamenii, ci dimpotrivă a avut cuvinte aspre pentru cei care au ales să nu se întoarcă de la face ceea ce Îl dezgusta pe Dumnezeu și anume, de a purta masca fățarniciei.

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruiate, care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurățenie“ (Matei 23:27). Domnul Isus i-a acuzat că una sunt înlăuntru și alta sunt afară asemeni mormitelor vopsite frumos ca să fie marcate spre a nu fi atinse din greșeală. Ținta evreului din acele zile era să nu devină necurat. Domnul Isus a vindecat un lepros atingându-l, lucru scandalos pentru farisei. Putea doar să rostească cuvinte, ca în alte cazuri, dar l-a atins restaurând astfel demnitatea acelui om. Ceva asemănător a făcut domnitorul Alexandru Ion Cuza când a sărutat obrazul lui moș Ion Roată, luându-i astfel rușinea făcută de boierul care l-a scuipat. Domnul Isus ne-a dat sărutul împăcării, asemeni tatălui fiului risipitor, luând astfel rușinea păcatului nostru și eliberându-ne de acel bagaj urât mirositor pentru nările lui Dumnezeu (Isaia 65:5). El ne cere să nu mai iubim ceea ce El urăște. „Urăți răul, și iubiți binele, faceți să domnească dreptatea la poarta cetății...“ (Amos 5:15).

Dumnezeu urăște: „ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați“ (Proverbe 6:17-19). Toți cei care se fac vinovați de aceste lucruri sunt chemați de Dumnezeu la pocăință spre a primi iertarea, ca astfel să iasă din această stare deplorabilă ochilor lui Dumnezeu, ce atrage pedeapsa mâniei Sale. Dumnezeu urăște lucrurile amintite și într-o zi va pedepsi acele păcate în cei ce nu scapă de această stare vrednică de pedeapsă, prin pocăință. Domnul Isus a luat asupra Lui aceste păcate și a plătit pe deplin pentru ele, de aceea nu trebuie să mai plătim și noi. Cei care ați fost spălați de vechile

păcate (2 Petru 1:9) nu mai faceți răul pe care îl urăște Dumnezeu (Ieremia 44:4), pentru că El este un Dumnezeu care nu se lasă batjocorit (Galateni 6:7).

Dumnezeu urăște lucrurile pe care El le-a numit a fi rele în cele zece porunci date Israelului (Exodul 20). Urăște închinarea omului la alți dumnezeu fie din piatră sau lemn, fie bani, avere, poziție sau chiar persoane ce devin idoli. Cel care face lucruri pe care El le urăște trebuie să știe că alege prin aceasta să fie vrăjmaș cu Dumnezeu. Ca oameni nu ne simțim bine când un așa zis prieten ne trădează. Și Dumnezeu simte la fel din cauza celor care spun că-L iubesc, dar fac lucrurile pe care El le urăște. Dumnezeu urăște păcatul, pentru că-i distruge copiii, pentru că la fel ca în Eden, desface prietenia ce o are cu ei, pentru că știe că în dreptatea Lui nu va avea de ales decât să-i pedepsească. Cine alege să facă ceea ce El urăște și să trăiască în acel fel, alege să fie ținta urii pe care Dumnezeu o are asupra păcatului, care sălășluiește în păcătos. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei“ (Galateni 5:24). Prin cuvinte precum acestea, apostolul Pavel previne, nu pe cei din lume, ci pe cei ce se numesc credincioși, de pericolul de a face lucruri pe care Dumnezeu le urăște.

În creștinismul de astăzi sunt tolerate multe lucruri pe care Dumnezeu le urăște, dar cei ce le fac nu vor moșteni Împărăția Cerurilor (1 Corinteni 6:9-10, Galateni 5:21). Dumnezeul nostru este un Dumnezeu gelos (Exodul 20:5), care nu acceptă să împartă inima noastră cu alte iubiri și Duhul Sfânt nu stă într-un aranjament unde sunt tolerate lucrurile pe care le urăște Dumnezeu. Pentru că iubește omul care a căzut sub osânda păcatului, Dumnezeu a intervenit plătind prin jertfa Domnului Isus la Golgota pentru păcatele tuturor celor care se căiesc și se lasă de ele. „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare“ (Proverbe 28:13). Pentru călcarea legilor lui Dumnezeu există întotdeauna consecințe, dar omul poate alege să plătească el însuși pentru păcat

prin pedeapsa iadului sau prin harul lui Dumnezeu care acceptă și cere pocăință.

Omul poate alege ca meritul Celui Sfânt să plătească pentru păcatul de care stă acuzat înaintea lui Dumnezeu. Pocăința rupe lanțurile păcatului. De aceea merită să-L iubim și cine Îl iubește păzește poruncile Sale (Ioan 14:23). Iubirea Lui nu a fost un gest lipsit de afecțiune și jertfire, ci dimpotrivă, răscumpărarea noastră L-a costat enorm. „Măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos“ (prin har sunteți mântuiți) (Efeseni 2:5), de aceea nu face acele lucruri pe care El le urăște, ci dacă-L iubești, fă acele fapte de care El se bucură.

Amin

43

CU CE GARANȚIE TE CĂSĂTOREȘTI?

„Prin înțelepciune se înalță o casă, și prin pricepere se întărește; prin știință se umplu cămărilor ei de toate bunătățile de preț și plăcute.“ Proverbe 24:3, 4

Mesajul acesta se îndreaptă, în mod deosebit, spre tinerii credincioși care vor să se căsătorească. Ca și copii ai Domnului, care am făcut legământ cu Domnul Isus, odată ajunși la vârsta maturității, avem dreptul să ne căsătorim „în Domnul“, pentru că orice alt fel de căsătorie ar însemna să ne înjugăm la un jug nepotrivit. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși...“ (2 Corinteni 6:14) „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui...“ (Eclesiastul 3:11), iar căsătoria, fiind cea mai importantă decizie a vieții celui care este deja credincios, este o lucrare și o alegere la care Dumnezeu participă când este invitat. Dacă vrei acte legale ca să poți conduce mașina trebuie să înveți regulile de circulație și trebuie să fii examinat, dar dacă vrei să te căsătorești, oficialitățile guvernului îți eliberează repede un certificat de căsătorie. Acest lucru spune că guvernul este mult mai interesat de felul cum conduci decât de cum te căsătorești, dar Dumnezeu este Acela care, știind că mântuirea ta depinde mult de acest pas, este interesat de felul în care alegi să te căsătorești. Dacă am întreba tinerii ce este important când vrei să te căsătorești, mulți ar spune: dragostea; și este un

lucru important, dar dacă am alege să întrebăm un om înțelept, așa cum a fost Solomon, am primi un răspuns diferit.

Dragostea pământească poate da farmec vieții, și emoțiile adrenalinei care includ producerea de reacții chimice în creier, numite endorfine, responsabile pentru simțul fericirii; ele nu sunt lucruri de nedorit sau de neglijat. Tinerii care se îndrăgostesc uneori spun: Te iubesc! sau chiar întrebă: Mă iubești?, dar pentru acela care ia în seamă sfatul Scripturii și înțelege că frumusețea și bunăstarea sunt lucruri vremelnice, știind că sunt doar două posibilități, ar trebui, mai degrabă, să întrebe: Unde vrei să mă duci? Cu privire la planul pământesc ar trebui să întrebe: Ești pregătit pentru viața de căsătorie sau vrei să mă duci la o viață de sărăcie? Cei care se căsătoresc nu pun împreună două familii, ci încep una nouă la fel ca începerea zidirii unei case. Solomon spune că „prin înțelepciune“ se înalță aceasta casă. Cunoștința este informație, priceperea este să știi ce și cum să faci ceva, dar este nevoie de înțelepciune ca să ajungi să implementezi aceste lucruri ca să ai o căsătorie reușită.

De cele mai multe ori, succesul în căsătorie nu este un mister pentru că tinerii care-L iubesc pe Domnul, determinați să asculte de El, pornesc pe acest drum, care deși uneori poate fi furtunos și nepavat, cu o garanție care le poate asigura succesul. Dacă am întreba teologii despre dragoste ne-ar spune despre eros, despre fileo, despre storge sau despre dragostea agape, însă din cele patru numai una garantează succes și aceasta este dragostea divină (agape). Doi tineri, care erau în prag de divorț, împinși de alții s-au dus la un cosilier de căsătorie. Mai întâi a intrat ea și a fost întrebată dacă-l iubește și i-a spus că-l iubește foarte mult. „Atunci, de ce vrei să te desparti?“, a întrebat consilierul. „Pentru că este un animal!“ A venit rândul bărbatului să intre și a fost întrebat același lucru, iar el a spus că o iubește și el foarte mult. „De ce vrei să divorțezi atunci?“, l-a întrebat și pe el consilierul. „Femeia este nebună!“ Și au divorțat. Aceasta este doar o mică dovadă că dragostea prieteniei și a poftii cărnii nu este în stare să

garanteze succesul în căsătorie, însă dragostea divină poate să facă o astfel de promisiune.

Dragostea divină nu face promisiuni privind la situațiile exterioare pentru că dragostea divină este o alegere pe care un suflet credincios o face în dreptul altui suflet credincios atunci când vede o mare valoare în acea persoană. Dragostea divină nu este o emoție care se schimbă tot la cinci secunde, ci are la bază decizia și sigilarea acestei decizii înaintea altarului lui Dumnezeu de a-și dedica viața împlinirii nevoilor celuilalt, pe care l-a ales ca partener de viață. A iubi cu o dragoste divină înseamnă a-ți căuta și a-ți găsi fericirea în a-l face pe cel de lângă tine fericit. Lumea se căsătorește tot mai des la altarul înțelegerii care spune mai nou: stau cu tine până când îmi place de tine sau pentru că vreau ce ai tu; de aceea este atâta lume nefericită astăzi. Cei care se căsătoresc cu garanția legământului făcut de dragostea divină, care iubesc fără să aștepte ceva înapoi, se căsătoresc pe viață pentru că Dumnezeu urăște despărțirea în căsătorie (Maleahi 2:14, 16). Sunt sigur că unii vor spune că o așa căsătorie te expune la a fi abuzat, te expune la a fi privit ca un fraier, dar nu este așa, deloc.

Odată ce te-ai căsătorit în Domnul, fiindcă iubești cu dragostea divină, care înseamnă a iubi fără termeni și limite, chiar dacă ai pierde pământește, câștigi, pentru că iubind în acest fel în tine ia chip Hristos, pentru că numai Dumnezeu iubește așa. Israel, asemănat metaforic cu o nevestă necredincioasă, a fost totuși iubit de Dumnezeu. Ca să-și demonstreze dragostea divină, Dumnezeu i-a spus lui Osea să ia în căsătorie o femeie care nu i-a fost credincioasă. Pe noi Dumnezeu ne iubește cu o dragoste nemeritată încă din vremea când îi eram vrăjmași, iar noi ca „niște copii preaiubiți“ putem urma pilda lui Dumnezeu. Pentru că eu știu cu cine m-am căsătorit, după voia și cuvântul Domnului, am spus soției mele că orice ar face am să o iubesc și realizând marele folos din a ierta i-am spus că niciodată nu trebuie să-și ceară iertare dacă nu vrea. Orice înseamnă orice. Când iubești așa câștigi cu mult mai mult decât cât riști să pierzi, iar când doi tineri

credincioși se căsătoresc cu garanția dragostei divine (agape), care nu suportă ca celălalt să sufere vreo nedreptate, nu ai decât de câștigat.

Privind la căsătorie în acest fel, trebuie să alegi bine cu cine te căsătorești și să nu fii ca un om interesat doar de coaja nucii și nu de miezul ei. Căsătoria poate fi și este pentru mulți o sursă de continuă fericire și împlinire. Este locul unde devii fericit pe măsură ce înveți să-l faci pe cel de lângă tine fericit, pe când, atunci când unul vrea să domine, dragostea pleacă. „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos“ (Efeseni 5:21). O căsătorie bună este în multe privințe ca și arcușul și vioara, ca lăcățul și cheia, care fiecare are valoare din cauza celuilalt. Prin înțelepciunea care te duce la ascultare de Dumnezeu se ridică o astfel de casă în care cei doi trăiesc ca într-un colț de rai. Tot Solomon spune: „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc...“ (Psalmii 127:1). O astfel de casă zidită de Domnul rezistă la furtuni și șuvoaie de care viața nu scutește pe nimeni, dar cel care zidește pe stâncă, care este Hristos și învățăturile Lui, nu are de ce să se teamă și este asemănat cu un om „înțelept“ (Matei 7:24).

Dragostea divină este o manifestare a felului de a fi al lui Dumnezeu, iar în căsătorie tot ce este bun începe cu Dumnezeu. În timp ce amândoi caută să se apropie de Domnul, se apropie în același timp și unul de altul ca astfel să se poată completa și ajuta unul pe celălalt în a-și duce la îndeplinire menirea dată de Dumnezeu fiecăruia. Cu așteptări realiste, cu ținta comună de a sluji mai bine Domnului, cei doi care se căsătoresc cu garanția pe care o dă dragostea divină vor fi fericiți. Cu mult timp înainte, când s-au descoperit cauciucurile radiale cu fir de oțel înăuntru, în laborator s-a descoperit că două fire înconjurate de un al treilea pot rezista cu mult mai mult la stresul exercitat asupra lor decât trei fire care doar stau unul lângă altul, astfel cei care se căsătoresc dând Domnului întâietate în căminul lor au o astfel de tărie în căsnicia lor. „Și dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotriva; și funia împletită în trei nu se rupe ușor“

(Eclesiastul 4:12). Căsătoria este un mare paradox pentru că pentru unii este cea mai mare nefericire în timp ce pentru alții este cea mai mare fericire.

În căsătoria bună, în care amândoi găsesc siguranță semnificație și bucurie, nu fiecare încearcă să-l schimbe pe celălalt, ci fiecare adoptă tot mai mult personalitatea Împăratului Isus, în a cărui Împărăție aparține cu întreaga casă și viață. Ești tu tânărul sau tânăra care nu este bine să fie singur/ă? Fii sigur că mai întâi tu ești întreg în Isus Hristos. Este bine ca toți nătărăii, bădăranii, zgârçii, supărăcioșii, leneșii, să rămână singuri până când nu-și schimbă viața ca să nu nenorocească copilul cuiva, care și l-a crescut bine. Căsătoria este o alegere îngăduită, dar nu poruncită de Dumnezeu; este o alegere ca în fiecare zi, până la moarte, să fii credincios celui de lângă tine. Dintr-un simț sădit de Dumnezeu, omul caută un partener de viață și, dacă „sapă adânc“ căutând învățătura în Scriptură cu privire la ce este necesar pentru a avea o căsătorie bună, se poate căsători și poate ajunge să cunoască fericirea și pe pământ.

Lui Dumnezeu îi plac căsătoriile, El fiind inițiatorul acestei instituții și în curând va avea loc o mare nuntă la care toți sunt invitați, însă puțini sunt aceia care aleg să răspundă favorabil invitației Lui. Este evenimentul numit în mod metaforic nunta Mielului la care poate merge orice suflet care s-a împăcat cu Dumnezeu prin pocăință, în meritul jertfei Domnului Isus (2 Corinteni 11:2). Dacă pocăindu-te nu ai făcut cu Domnul Isus un sfânt legământ prin botez, te îndemn să accepți invitația Lui pentru că cei care nu vor fi acolo sus vor fi într-un loc de nedorit, nu pentru câțiva zeci de ani, cât poate dura o căsătorie rea, ci pe veci de veci.

Amin

44

SUFERINȚELE DE ACUM

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.“ Romani 8:18

Privind la suferințele îndurate de apostolul Pavel (vezi 2 Corinteni 11:23-27) și chiar la suferințele noastre și ale celor de lângă noi înțelegem că Dumnezeu îngăduie aceste stări cu un scop. Dumnezeu nu ne ajută întotdeauna să le ocolim, dar ne dă putere să trecem prin aceste stări. Probabil nimeni nu ar alege sau ar dori aceste stări, care afectează nu doar trupul, ci și sufletul. Dacă ar exista un medicament care să ne scape de orice suferință, probabil că l-am lua fără ezitare. Dar pentru că medicamentele tratează doar anumite boli ale trupului, ar trebui să ne întrebăm care este motivul pentru care Dumnezeu îngăduie necazurile în viața noastră.

Căutând răspuns trebuie să ținem cont de câteva realități: de la Adam încoace, trăim într-o lume căzută, îmbătrânim, murim, „și toată firea suspină și suferă durerile nașterii“ (Romani 8:22). Chiar dacă nu avem îndrăzneala să spunem, la fel ca Iov, că „niciodată n-am călcat poruncile Celui Sfânt“ (Iov 6:10), totuși am vrea să înțelegem de ce îngăduie Dumnezeu suferința. Dacă cineva este rău, poate am zice că merită să sufere, dar de ce suferă cei care caută să facă voia lui Dumnezeu? Dacă ar duce lipsă cei

care aleg să trăiască sub blestem pentru că nu dau partea Domnului (vezi Maleahi 1:14, 3:9), nu ne-am mira; dar uneori și cei credincioși trec prin suferințe trupești și sufletești.

Când vine suferința în trup, parcă am vrea să o scoatem, așa cum dentistul scoate o măsea care doare; dar nu avem încotro și uneori trebuie să trăim cu ea, așa cum știm că Pavel a trăit având o țepușă în trup (vezi 2 Corinteni 12:7), adică o boală, știind că are un scop specific și că suferința de acum nu se compară cu slava viitoare. De multe ori asociem suferința cu lipsa lui Dumnezeu din viața noastră; uneori chiar suntem convinși că El ne-a părăsit. De fapt, în astfel de momente de încercare avem oportunitatea ca El să ne vorbească lucruri pe care ni le va spune doar în vreme de furtună. Am vrea să cunoaștem viitorul, dar „ce vom fi nu s-a arătat încă“ (1 Ioan 3:2b), de aceea trebuie să alegem să ne smerim sub mâna tare a lui Dumnezeu“ (vezi 1 Petru 5:6), ca în final să înțelegem pe deplin scopul suferințelor. Chiar dacă suferim, așteptăm răscumpărarea trupului (vezi Romani 18:23) având ca ajutor Duhul Domnului, care ne mângâie, ne revelează Cuvântul și ne învață chiar și cum trebuie să ne rugăm când trecem prin încercări. Durerea, boala și moartea sunt acasă la ele pe pământ; sunt parte din aspectele vieții cu care lumea s-a obișnuit. Dar Cuvântul Domnului ne previne să nu ne legăm de lumea aceasta, ci de cea care vine, căci celor mântuiți ea nu le va aduce suferințe.

Domnul Isus ne învață să nu ne strângem comori pe pământ (vezi Matei 6:19-20) pentru că, în afară de faptul că sunt o cursă pentru suflet, trebuie să ne despărțim de ele într-o zi. Necazurile nu trebuie să fie o surpriză pentru noi; Domnul Isus ne-a anunțat că ele vor fi parte din viața noastră (vezi Ioan 16:33). Copiii Domnului privesc diferit necazurile, pentru că ei văd, prin credință, ce urmează după această viață, adică, așa cum menționează Pavel, văd „slava viitoare“. A-L crede pe Dumnezeu, înseamnă a ne odihni în promisiunile Lui, căci El a promis că nu ne va părăsi (vezi Iosua 1:5; Evrei 13:5). Noi îndrăznim să fim fericiți chiar și

când trecem prin necazuri, pentru că atunci viața noastră Îl glorifică pe Dumnezeu. Dumnezeu este proslăvit prin atitudinea noastră față de încercări. Lucifer a avut mult mai mult decât avem noi și nu a fost mulțumit. Cea mai valoroasă jertfă de mulțumire a noastră este cea pe care o înălțăm către El când trecem prin necazuri. Rămânând supuși Domnului în suferință, cum am fost și eu când am avut cancer la ficat, biruim răul prin bine. Biblia ne învață: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine“ (Romani 12:21).

Pe vremea corăbiilor cu pânze, marinarii iscusii știau să așeze pânzele corăbiei și, folosind cârma, să poziționeze corabia în așa fel încât să înainteze împotriva vântului. Privind la promisiunile Lui Dumnezeu, acceptând lucrarea de modelare pe care El o face în noi și cu încurajarea Duhului Sfânt, care pune bucuria mântuirii în sufletul nostru, putem înainta prin credință chiar și în suferințe. Când Domnul Isus a fost pe cruce, singura mângâiere pe care I-a dat-o Tatăl a fost bucuria care I-a fost pusă înainte (vezi Evrei 12:2; Isaia 53:10, 11). Bucuria mântuirii, bucuria prezenței Duhului Sfânt în noi, ne însoțește la bine și la greu. Iov a spus că omul născut din femeie are viața scurtă și plină de necazuri (vezi Iov 14:1) și se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare (vezi Iov 5:7). Totuși, în această viața scurtă, prin ascultare de Dumnezeu, omul poate primi darul vieții veșnice. Pavel ne spune că Dumnezeu i-a îngăduit „țepușa“ în trup cu un scopul precis – de a-l ține smerit, ca să nu se îngâmfe de lucrările mari pe care Dumnezeu le făcea prin el – „Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel“ (Faptele apostolilor 19:11).

Privind la motivele pentru care este îngăduită suferința, privind la suferința lui Pavel, putem spune că ea poate urmări un scop precis. Dacă totul ar fi fost cum ar fi vrut el, poate că ar fi crezut că EL este cineva și i-ar fi desconsiderat pe alții, care știu mai puțin și le este dat să facă lucruri mai puțin importante. Prin harul lui Dumnezeu a scris mare parte din Noul Testament și a

fost și este privit ca un stâlp puternic al Bisericii. Pericolul îngâmării era prezent lângă el. Egoismul din om, ideea de neprihănire personală poate aduce pe scena minții gânduri de superioritate. Dacă avem această problemă, necazurile lucrează ca un medicament. Uneori suferința ne este dată ca ajutor, nu ca pedeapsă.

Un alt motiv al suferințelor este că ele ne modelează viața și demonstrează credința noastră. Psalmistul spune: „... Tu ne-ai încercat, Dumnezeule, ne-ai trecut prin cuptorul de foc, ca argintul“ (Psalmul 66:10). Uneori ne este dat să suferim, la mâna oamenilor, nedreptăți pe care, dacă le îndurăm fără cârtire, se transformă în răsplăți cerești. Modelarea prin suferințe de tot felul este o temă care se repetă mereu în Scriptură și în viața credinciosului pentru ca, odată modelat, să poată fi folosit de Dumnezeu ca un vas valoros. Cum suferințele și nedreptatea îndurată l-au pregătit pe Iosif pentru lucrări mărețe, ele ne pot pregăti și pe noi. Fără acele suferințe în viața lui, Iosif nu ar fi fost pregătit pentru poziția importantă în care l-a ridicat Dumnezeu. Când a ajuns important și celebru, deși a avut ocazia de a se răzbuna, a renunțat la ea, gândindu-se că suferințele pe care le-a îndurat au fost îngăduite spre binele întregului popor (vezi Genesa 50:20).

Iosif a înțeles de ce a suferit. Și eu cred că am înțeles. Dar tu înțelegi de ce ai necazuri și suferințe? Necazul este ca un ciocan care lovește cuiul. Deși povestea cuiului ar putea fi una tristă, atât cuiul cât și ciocanul sunt doar unelte în mâna aceluiași Stăpân. Este vorba doar despre scopul și despre dreptul Stăpânului; voia cuiului și a ciocanului contează mai puțin. Stăpânul nostru are un ciocan – suferința – și dă cu el numai acolo unde trebuie. Metaforic vorbind, Stăpânul nostru are și pilă, care șlefuieste metalul încet, pentru a-i da forma dorită de Meșter. Pila poate reprezenta situații și relații de durată, în care îți este încercată răbdarea și bunătatea. Atât pila cât și metalul sunt importante pentru Stăpân și trebuie să slujească voii Lui. Stăpânul nostru mai are și un cuptor în care focul arde tot ce este pus în el; dar focul purifică aurul și mistuie doar impuritățile. Dacă cei care nu vor să Îl

primească pe Domnul Isus ca Domn al vieții lor suferă la voia soartei lor, în cazul copiilor lui Dumnezeu totul este calculat, ca să nu fie nimic peste puterile lor. Chiar dacă noi suntem slabi, putem avea încredere în Dumnezeu, care ne spune: „... puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“ (2 Corinteni 12:9).

Pavel a înțeles scopul suferinței și în loc să se plângă a ales să se laude cu slăbiciunile lui; el a spus chiar că simte plăcere în slăbiciuni. Nu este de mirare dacă cei din jur, văzându-ne viața, sunt mirați și chiar curioși să afle cum se poate ca cineva care suferă să fie fericit; putem folosi această oportunitate pentru a-L vesti pe Domnul. Pavel ne spune că mult necaz poate însemna mult belșug de mângâiere (vezi 2 Corinteni 1:5, 6). Suferința este, de asemenea, îngăduită uneori ca să trezească sufletul, iar în alte cazuri ca să aducă pedeapsă. În alte situații suferința este îngăduită ca Numele Domnului să fie slăvit când ești izbăvit din ea, arătând ce poate face El – cum a fost și în cazul meu. Uneori necazul este îngăduit pentru ca să ne ferească de o posibilă cădere sau de mândrie, iar în alte cazuri ca să slujim drept mărturie. În alte cazuri suferința este rezultatul faptului că acționăm neînțelept și luăm decizii greșite.

Suferința este invitația lui Dumnezeu de a ne examina viața și ne dă oportunitatea să ne dovedim loialitatea, rămânând credincioși Lui (vezi Psalmul 34:1). Dacă suferi și nu găsești un motiv ca Domnul să fie supărat pe tine, hotărăște-te să nu cârtești împotriva Lui, ca să-i meargă bine sufletului tău. O prăjitură bună se face din multe ingrediente care, luate separat, nu sunt bune la gust. Un ceas mecanic are o mulțime de lamele și de roți dințate pentru ca pe fața ceasului să se poată citi ora exactă. Într-un mod asemănător, viața noastră cuprinde multe aspecte între care este și acela al suferinței. Știind că în toate lucrurile Dumnezeu lucrează spre binele celor care-L iubesc pe El, trebuie să ne încredem în El pentru ca într-o zi să primim cununa de biruitori.

Amin

45

PROMISIUNEA

„Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.“

Genesa 12:2, 3

Pe vremea când eu eram copil era populară expresia „pe cuvântul meu!“ Erau cuvinte care încercau să întărească ce a fost spus; erau ca o asigurare că nu era vorba de o glumă sau de o minciună. Prin cuvinte care încercau să sune mai solemn, oamenii căutau să garanteze credibilitate; apoi când ceva se dovedea fals sau greșit, se spunea: „Tu n-ai cuvânt!“ Oamenii ajungeau să știe cu cine aveau de-a face după experiența care o aveau cu o anumită persoană. Chiar și copiii știau dacă părinții lor au sau nu au cuvânt după felul în care își țineau promisiunile față de ei. În acest mesaj vom privi puțin la credibilitatea lui Dumnezeu, care a făcut legăminte și promisiuni.

Pe vremea lui Avram, călcarea unui legământ era privită mult mai grav decât astăzi. Unele promisiuni și legăminte includeau, în anumite cazuri, chiar și ceremonii. Se tăia un animal în două și cele două persoane care făceau un legământ treceau printre cele două părți ale animalului ca și cum ar fi spus: „Dacă nu țin

legământul să fiu ca animalul acesta!“ „Și Domnul i-a zis: «Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turtura și un pui de porumbel»“ (Genesa 15:9). Dumnezeu i-a promis lui Avram țara în care a ajuns, dar se pare că promisiunea nu i-a fost de ajuns în acea vreme lui Avram. El abia începuse să umble cu Dumnezeu și a întrebat prin ce va cunoaște că va fi așa cum i s-a promis. Domnul i-a cerut să pregătească acele animale și Avram a pregătit ceremonia tăindu-le în două și separându-le. Apoi a așteptat ca Domnul să vină la ceremonie. „După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate. În ziua aceea, Domnul a făcut legământ cu Avram ...“ (Genesa 15:17, 18a).

Avraam, care odată cu legământul primise și un nume nou, a ieșit din Ur la cuvântul Domnului ca să meargă să locuiască într-o țară pe care Domnul a promis că i-o va da lui și seminției lui. Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam pe limba lui, adică în felul în care el înțelegea legământul sau, cum spunem noi astăzi, contractul. Dumnezeu a vrut să fie luat în serios, de aceea a procedat după înțelegerea oamenilor din acea vreme, folosindu-se de ceremonia trecerii printre animalele despicate. Așa cum spune textul citat mai sus, Dumnezeu a trecut printre ele, promițând în acest fel să-și ducă la îndeplinire promisiunea față de Avram. Dumnezeu însuși a declarat: „da, Eu am spus și Eu voi Împlini, Eu am plănit și Eu voi înfăptui“ (Isaia 46:11).

Dumnezeu Își ține promisiunile, dar noi trebuie să știm că uneori promisiunile sunt condiționate. În repetate rânduri El spune „pe viața Mea“, adică „pe cuvântul Meu“, în limbajul nostru. „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»“ (2 Corinteni 1:20). Cu siguranță că promisiunile lui Dumnezeu l-au încântat pe Avram în acea vreme, când deja avea 75 de ani. El devenit un mare om al Scripturii, fiind cunoscut pentru credința lui. Când Dumnezeu i-a spus: „Ieși din țara ta“, el a ieșit, apoi prietenia dintre el și Dumnezeu a crescut până acolo că

Scriptura îl numește pe Avraam „prietenu lui Dumnezeu“ (vezi Iacov 2:23).

Relația lui strânsă cu Dumnezeu provoacă în sufletele oamenilor dorința de a ști ce a făcut el așa de grozav încât să devină prieten cu Dumnezeu, să fie numit „tată al credincioșilor“ și să fie pus în rândul eroilor credinței (vezi Evrei 11:8-10). Trebuie să admitem că, după cum sunt descrise lucrurile, nouă nu ni se pare că a făcut mare lucru. Doar a ascultat. Dumnezeu i-a zis „Du-te!“ și Avram s-a dus. Acest lucru nu pare prea impresionant pentru noi; totuși Avraam este ridicat în Scriptură la rangul de erou. „Lui Avraam credința «i-a fost socotită ca neprihănire»“ (Romani 4:9). Privind la simplitatea acestui lucru, trebuie să ne bucurăm pentru că asta dovedește că nu trebuie să fim foarte importanți în lumea aceasta ca Dumnezeu să aleagă să ne folosească.

Nu trebuie să ai un număr mare de fapte care să te recomande pentru lucrarea cu Dumnezeu, pentru că nici Avram nu le-a avut. El doar a ascultat și apoi a făcut ce i s-a spus. Privind la felul în care Avraam a căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu trebuie să te bucuri, pentru că înveți de aici că nu trebuie să fii foarte deștept ca să meriți să primești atenția Împăratului și trecere înaintea Lui. Trebuie să ascuți ce spune și apoi să faci ce spune El. Trebuie să-L crezi pe Dumnezeu, care caută și astăzi oameni a căror inimă este întreagă a lui. „Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe cei a căror inimă este întreagă a Lui“ (2 Cronici 16:9). Dumnezeu caută și astăzi suflete care să se încredă în El și să facă ce spune El, să spună ce le spune El să spună, să meargă unde le spune El să meargă.

Cred ca toți am întâlnit oameni care spun că au fost la o anumită școală, dar acum lucrează ceva total diferit de ce au învățat la școală. Dumnezeu nu este impresionat de ce ai învățat, de ce știi, de ce ai sau de ce poți face. El se uită la inimă și vrea să vadă dacă ea este gata să-L asculte, urmându-L numai pe El în totul totului tot. Pornirile inimii tale, mai mult decât cuvintele frumoase ale rugăciunii, Îi spun Domnului dacă ești de încredere sau

nu. El știe că vei urma aceste porniri ale inimii, uneori chiar fără să vrei. „Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: «Așa va fi sămânța ta»” (Romani 4:18). El vrea să știe dacă tu, la fel ca Avram, vei face ce-ți va spune să faci, vei da ce-ți va spune să dai, vei merge acolo unde-ți va spune El să mergi. El vrea să-L crezi că este un Dumnezeu care-și ține promisiunile; „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11:6a).

Avram a primit o promisiune ale cărei binecuvântări se revarsă până la noi, neamurile de astăzi, pentru că și noi, care credem în Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov suntem un popor de legământ cu același Dumnezeu. Promisiunea dată lui Avram arăta spre Domnul Isus, prin care primim iertarea și tot felul de binecuvântări. „Acum, făgăduințele au fost făcute «lui Avraam și seminței lui.» Nu zice: «și semințelor» (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: «și seminței tale», adică Hristos” (Galateni 3:16). Avraam a fost omul ales să înceapă o linie a credincioșilor care a ajuns până la Isus Hristos. Evanghelistul Matei începe genealogia lui Isus Hristos de la Avraam (Matei 1:1), iar noi putem să știm care este Hristosul și care nu este.

Cu 500 de ani înainte de venirea Mântuitorului, a trăit un om cu numele Siddhartha, cunoscut azi ca Buda. Sute de ani înainte de a se naște Buda nimeni nu a spus că se va naște acest om, ci doar s-a născut, i-a învățat pe alții și a inițiat una dintre cele mai mari religii care există astăzi pe pământ. La aproximativ 500 de ani după venirea Mântuitorului s-a născut un om cu numele Mahomed. Nimeni nu a prorocit că se va naște, ci doar s-a născut, i-a învățat pe oameni și chiar i-a forțat cu sabia să se conformeze ideilor lui și a inițiat și el una dintre cele mai mari religii de pe pământ. În contrast cu aceștia, când Domnul Isus S-a născut, erau deja sute de prorocii cu privire la locul în care Se va naște, la numele Lui, cu privire la ce va face și cum va muri; a fost prorocit chiar și faptul că va învia din morți. Avram este la baza acestei

linii genealogice, dovedind că totul a fost și este planificat de Dumnezeu. Promisiunea dată lui Avraam spune că prin El vor fi binecuvântate toate familiile pământului și în Domnul Isus această promisiune s-a împlinit, dovedind, încă odată, că Dumnezeu Își ține promisiunile. Oricine, din orice familie a pământului, dacă vine la Domnul Isus Hristos cu pocăință, este binecuvântat cu iertare, cu experiența minunii nașterii din nou, cu călăuzirea Duhului Sfânt, care rodește în faptele luminii, cu viață veșnică și chiar și cu o moștenire veșnică (vezi 1 Petru 1:4).

Noi am spune că Avraam nu a făcut un lucru așa de important încât să merite promisiuni așa de mari. Dar și noi am primit promisiunea mântuirii fără să avem merite mai mari decât ale lui Avraam. Noi am primit cea mai mare promisiune doar crezându-L pe Dumnezeu când ne-a oferit iertarea în meritul jertfei de la Golgota. Nu prin lege a primit Avram promisiunea, ci prin credință – așa cum primim și noi darul lui Dumnezeu. Dacă nu ai mântuire, trebuie să știi că Dumnezeu nu este impresionat de ce faci, de ce știi și de ce ai. Poți primi mântuirea privind la Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu a murit în locul tău și în locul meu. El vrea doar să-L crezi când te cheamă și îți cere ca, prin pocăință, să-I dai Lui viața ta (vezi Tit 3:5, 6). Ai tu credința mântuitoare în Isus Hristos? Promisiunea lui Dumnezeu este și pentru tine. El a spus: „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Crezi și tu această promisiune?

Mintea este ca un pământ și gândurile sunt ca o sămânță. Dacă vrei să-ți crească credința, seamănă gândurile pe care le formează citirea Cuvântului lui Dumnezeu (vezi Romani 10:17). Dacă vrei o credință victorioasă trebuie să citești Scriptura și să nu dai înapoi în credința ta în Dumnezeu, știind ca voia Lui pentru viața ta înseamnă victorie, mai întâi asupra păcatului, apoi în tot ceea ce faci. Citește Scriptura și studiaz-o nu ca să fii mai religios sau ca să știi cum să polemizezi cu alții, ci studiaz-o cu dorința de a căuta calea spre o părtășie mai profundă cu Dumnezeu, cu dorința de a aduce Cerul în viața ta. Meditează la ce ai citit, pentru că

tainele Scripturii nu sunt descoperite din întâmplare, ci sunt revelate prin Duhul Sfânt celui care este sincer și dorește mai mult din Dumnezeu. Din tot ce faci bun nu uita că mai întâi trebuie să-L reprezinți pe Isus între oameni, ca ei să vadă că semeni cu Isus.

Viața de creștin nu este foarte complicată dacă înțelegi că Isus trebuie să fie pe primul loc în tot ce faci. Este ușor și simplu dacă înțelegi că întâi de toate ești un închinător al Dumnezeului celui viu și nu poți avea mai mult decât prezența Lui. Credința urmează cunoștința și când Dumnezeu este mulțumit de tine, de ce spui, de ce faci și de ce gândești, vine la tine cum S-a dus și la Avram. „Drept răspuns Isus i-a zis: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el»“ (Ioan 14:23).

Amin

46

DOCTORUL ȘI BISTURIUL

*„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător,
mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri.“*

Evrei 4:12a

In zilele în care trăim operațiile estetice au devenit destul de frecvente, deși sunt costisitoare și rar sunt necesare pentru sănătatea trupului. În 2012 peste un milion de femei în America și-au făcut o operație estetică la buze. Am citit că în Olanda, doctorul estetician îți poate pune în ochi bijuterii în miniatură, precum o inimioară sau o steluță de platină. Sunt lucruri care cred că fac parte din rândul aceloră despre care spunem că sunt o „deșertăciune a deșertăciunilor“. Sunt lucruri inutile, în timp ce în alte locuri pe pământ oamenii nu pot cumpăra o pâine întreagă.

În acest mesaj vom discuta despre chirurgia sufletească – de care are nevoie orice suflet care a moștenit de la Adam o inimă rea și necredincioasă. Biblia ne avertizează: „Luați seama, dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu“ (Evrei 3:12). Dintre cei 56 de milioane de oameni care mor pe pământ în fiecare an, aproximativ 6.000 pe oră, dintre toate bolile, cele cardiovasculare curmă viața celor mai mulți oameni. Numărul celor care suferă de boala sufletului este, însă, mult mai mare și singu-

ra soluție o are un Doctor renumit, Isus. El are un bisturiu numit „Cuvântul lui Dumnezeu“ cu care poate însănătoși orice suflet bolnav.

Pentru că puțini găsesc calea cea îngustă (vezi Matei 7:14) care duce la sănătate și la viață spirituală, trebuie să vorbim despre acest Doctor și despre metodele Lui de a trata pacienții. El este singurul care poate face o astfel de operație și încă nu a pierdut niciun pacient care a urmat până la capăt rețeta pocăinței adevărate, așa cum a prescris-o El. Dacă am tăcea și nu am vorbi despre El am fi egoiști. Doctorul acesta, când examinează pacientul, „... pătrunde toate închipuirile și toate gândurile ...“ (1 Cronici 28:9), îi cercetează „rinichii și inima“ (vezi Psalmul 26:2) și este bine să facem mereu vizite la acest Doctor și să-I spunem, la fel ca David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile!“ (Psalmul 139:23).

Doctorul Isus recunoaște simptomele inimii bolnave și dorește vindecarea celui bolnav mai mult decât ar dori un bun doctor pământesc vindecarea pacientului lui. Cu toate că este cel mai bun, nu prea este căutat, pentru că unii aleg să-și împietrească inima când aud despre El. Dumnezeu ne avertizează: „Nu vă împietriți inima ca la Meriba, ca în ziua de la Masa, în pustiu“ (Psalmul 95:8). Masa și Meriba înseamnă „ispită“ și „ceartă“ pentru că acolo poporul Israel s-a răzvrătit. Domnul ne spune să nu fim ca ei, ca să nu pășim ce au pășit ei. Ei au fost oprți să intre în Canaanul pământesc, iar noi, ca să nu fim oprți să intrăm în Canaanul ceresc, trebuie să lăsăm ca bisturiul Doctorului Isus, care este Cuvântul lui Dumnezeu, să taie și să scoată tot ce este mort în noi, orice stare cu care Duhul Sfânt nu Se asociază.

Textul citat spune că acest bisturiu numit „Cuvântul“ este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri și poate despărți chiar și ceea ce omul nu înțelege pe deplin, precum sufletul și duhul omului (1 Tesaloniceni 5:23). Omul care stă în fața Cuvântului ca în fața unei oglinzi care arată petele și lasă Cuvântul să scoată afară din

viața lui tot ce este rău, are experiența unei intervenții chirurgicale spirituale reușite. Când Cuvântul vrea să taie ceva din viața ta, spunându-ți, de exemplu, că trebuie să-l ierți pe cel care ți-a greșit, pentru că altfel Dumnezeu nu îți ascultă rugăciunile, trebuie să te conformezi; astfel, atât sufletul tău cât și Doctorul se vor bucura de un tratament reușit. Dumnezeu ne spune: „... Eu sunt Domnul care te vindecă“ (Exodul 15:26b).

Promisiunile Domnului sunt valabile pentru toți cei care vin la El cu dorința de a se lăsa curățiți de Cuvântul care taie și scoate tot ce nu este bun în viața noastră. Dumnezeu „a trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit și i-a scăpat de groapă“ (Psalmul 107:20). Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, oamenii, ca noi să fim vindecați de neputințele noastre sufletești; să fim curățiți de lepra păcatului și, ca făpturi noi, să-I putem sluji. Când Doctorul acesta te examinează prin Cuvânt, îți cere să tai și să elimini din viața ta orice obicei păcătos. Dacă, de exemplu, cineva înainte fura, să nu-și mai însușească nimic din ce nu este al lui (vezi Efeseni 4:28); dacă cineva, înainte de a-L cunoaște pe Domnul, rostea minciuni sau cuvinte nepotrivite, Cuvântul este gata să taie orice fel de vorbire murdară (vezi Efeseni 4:29). Cel care înainte era lacom, și visa numai să aibă tot mai mult, odată ce a devenit al Domnului, știind că lăcomia nu se vindecă strângând mai puțin, ci doar prin generozitate, cum a făcut Zacheu, cu bucuria pe care o dă mântuirea, îl ajută pe cel care este în nevoie.

Un credincios cu o inimă în care sabia ascuțită a Cuvântului a tăiat ce-i rău este plin de o bucurie vizibilă și, prin viața lui, predică, de multe ori, chiar fără cuvinte. Când Domnul Isus, prin credință, locuiește în inima curățită de Cuvânt (vezi Efeseni 3:17), omul respectiv spune: „Inima îmi zice din partea Ta: «Caută fața Mea!» Și fața Ta, Doamne o caut“ (Psalmul 27:8). O inimă curățită și vindecată de Domnul dorește mult să facă voia Domnului; această disperare a inimii noastre de a-L mulțumi pe El Îl atrage pe Duhul Sfânt în viața noastră. Tot cerul este interesat de creștinul care are o inimă dedicată pe deplin.

Omul a cărui viață a fost schimbată de Evanghelia lui Isus Hristos Îl are ca rezident permanent pe Duhul Sfânt. El vrea întâi de toate să Îi fie plăcut Domnului și apoi vrea să dea și altora din ceea ce are. Omul condus de un duh de religie trăiește doar încercând să îi mulțumească pe cei din jur. Doctorul Isus tratează și astăzi pe gratis pe oricine vine la El (vezi Ioan 3:16). Cei care acceptă tratamentul Lui au o față nouă, care radiază de bucurie pentru că a dispărut povara păcatului. Tratamentul se încheie cu buze noi, care laudă Numele Domnului și cu picioare care umblă drept pe mijlocul cărărilor neprihănitii (vezi Proverbele lui Solomon 4:11). Omul a cărui inimă este vindecată are o minte sfințită din care frica, rușinea și vinovăția au dispărut; are o inimă care poate iubi.

Pentru omul în care bisturiul Cuvântului lui Dumnezeu a tăiat orice rădăcină de amărăciune a firii pământești rugăciunea nu este o etichetă care-l face să pară religios, ci este o dovadă a prieteniei lui cu Isus Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu „este viu și lucrător“, de aceea este bine să îl întipărești în memoria ta. Pentru că este viu, repetiția și memorarea Lui acționează ca un program binecuvântat cu care Duhul Sfânt îți poate sări în ajutor, aducându-ți aminte de acel Cuvânt când ai nevoie de El. Cuvântul nu doar expune părțile întunecoase ale inimii și le elimină dacă îl lași, dar îți umple sufletul cu nădejde pentru că promisiunile Lui se vor împlini. Omul care are inima curățită de bisturiul Cuvântului lui Dumnezeu știe că onestitatea este singura variantă prin care poate ajunge la urechea lui Dumnezeu și știe că ceea ce cere de la El spune multe despre cine este. Rugăciunea este răspunsul la invitația Lui de a sta de vorbă. Rugăciunea unui suflet curat este: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta în viața mea!“

Când un om plin de credință le vorbește altora despre Isus transmite mireasma credinței lui. El poate fi o sursă de apă vie, pentru că cine bea din Dumnezeu devine ca un râu de apă vie care dă peste mal, aducându-le binecuvântare celor din jur (vezi Ioan 7:38). Un suflet născut din Dumnezeu trăiește cu dorința și chiar

cu ambiția de a se investi, de a-și folosi timpul, resursele și viața pentru Împărăția lui Dumnezeu. Un suflet vindecat de doctorul Isus, ca unul care a înțeles că cel mai mare este cel care slujește mai mult, îi iubește pe toți copiii Domnului, îi prețuiește și îi ajută pe cei care se ostenesc în lucrul Domnului.

Dacă încă nu ai fost tratat de doctorul Isus, pentru că El face vizite și acasă, îți recomand să-L chemi, pe genunchi, să-ți vindece și inima ta. Dacă vrei vindecarea pe care o dă Domnul Isus Hristos, caută-L. Odată ce atingerea Lui îți vindecă inima, nu vei mai fi niciodată la fel. Dacă Îl chemi cu sinceritate nu vei primi ce meriți, ci ceea ce nu meriți – adică iertare și mântuire. Cheamă-L în viața ta ca să fii vindecat!

Amin

47

CUM A FURAT SOLOMON

„Și Domnul a zis lui Solomon: «Fiindcă ai făcut așa, și n-ai păzit legământul Meu și legile Mele pe care ți le-am dat, voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău.»“ 1 Împărați 11:11

Este normal și de așteptat ca oricine să își apere, pe cât posibil, familia de pericol. Un părinte bun are în el dorința de a-și proteja copilul, dorindu-i fericirea și succesul în toate domeniile și pentru asta este dispus să facă sacrificii. În acest mesaj vom privi la felul în care le putem oferi copiilor noștri o protecție deosebită, după o rânduială stabilită de Dumnezeu. Dacă ținem cont de această rânduială îi putem oferi copilului ceva mai valoros decât o casă ori o mașină. Povestea tristă a neascultării împăratului Solomon de Dumnezeu are în ea, ca o perlă într-o scoică, secretul protejării copiilor. Este vorba despre un plan de protecție cu bătaie lungă, pentru că efectul și urmările acestui plan pot urmări copilul toată viața lui. Putem privi la felul în care a fost binecuvântat Solomon: înțelepciune, bogăție, granițele extinse la maxim. În fiecare an se aduceau în visteria lui 666 de talași (1 Împărați 10:14) și aceasta era un venit în plus față de venitul adus de negustori, care aveau atunci afaceri prospere. A avut un câștig de 25 de tone de aur pe an și a fost onorat într-un fel în care tatăl lui, David, nu a fost. Dumnezeu i-a vor-

bit direct de două ori și i s-a dat voie să zidească Templul. Cu înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu a scris tot felul de cărți (1 Împărați 4:32-34) și împărății pământului veneau sau își trimiteau oamenii să-i pună întrebări și să învețe de la el.

În acest succes deosebit Solomon s-a împrietenit cu cei cu care Dumnezeu i-a spus să nu se împrietenească (vezi Psalmul 1:1-3), pentru că ei îi puteau seca vлага sufletului și dragostea lui pentru Dumnezeu. Există oameni cu care Scriptura ne spune să nu avem de-a face (vezi 1 Corinteni 5:11). Există locuri în care, ca credincioși, nu avem ce căuta dacă Îl iubim pe Dumnezeu și există musafiri la care nu avem voie să le spunem „bine ai venit“ (vezi 2 Ioan 1:10) dacă vrem ca binecuvântarea Lui să rămână peste noi și peste copiii noștri. Umblând după sofisticății și după moda lumii moderne, încercând să ții pasul cu lumea, poți să apuci calea obiceiurilor rele, care strică obiceiurile bune. Stând prea mult în jurul celor vulgari începi să împrumuți terminologia, muzica și obiceiurile lor, ca apoi să îți dai seama într-o zi că Duhul Domnului nu mai este cu tine. Cine vrea prieteni trebuie să îi caute între cei care Îl iubesc pe Domnul, cum a scris David (vezi Psalmul 16:3); însă Solomon, în detrimentul lui și al urmașilor lui, nu a făcut așa întotdeauna. Tovărășiile rele nu numai că strică obiceiurile bune (vezi 1 Corinteni 15:33), dar îți și inoculează obiceiuri rele, ca în cazul lui Solomon, căruia Dumnezeu i-a spus: „Fiindcă ai făcut așa ... voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău“.

Ar fi fost de așteptat ca Roboam, fiul lui Solomon, să domnească după moartea lui Solomon; dar pentru că Solomon a ales să asculte de sfatul prietenilor lui, țara s-a rupt pentru totdeauna și cele două părți au trecut prin multe și au ajuns vrăjmașe. Prin neascultare de Dumnezeu, Solomon l-a distrus pe fiul său, Roboam, și pe urmașii lui; fără grija și sfatul Domnului, Roboam a luat o decizie dezastruoasă. Întorcându-I spatele lui Dumnezeu, Îi provocă mânie și gelozie și atragi asupra casei tale mânia lui Dumnezeu, care „nu Se lasă batjocorit“ (vezi Galateni 6:7).

Datorită lui David, Dumnezeu a îngăduit ca Roboam să domnească peste ținutul lui Iuda. Atunci când Solomon a întors spatele învățăturilor și legilor Domnului în mod voit, nu doar urmașii lui, ci toată țara a avut de suferit.

Solomon L-a mâniat pe Dumnezeu călcând intenționat porunca a treia, care spune să nu ai alți dumnezeu și să nu slujești idoloilor (vezi Exodul 20). Călcarea voii lui Iehova a rupt prietenia cu El și a atras pierderi asupra urmașilor lui. Când un credincios slujește Domnului cu credincioșie, aruncă binecuvântări și peste copiii lui, pentru că tot ce este al lui este al Domnului. David a știut asta și a scris despre asta (vezi Psalmul 103:17-19); dar spre bătrânețe inima lui Solomon a fost cucerită de idoliile femeilor din împrejurimi (vezi 1 Împărați 11:1). Orice om înțelept ar trebui să știe că cea mai importantă relație a unui om este cea pe care o are cu Dumnezeu. Totuși, Solomon a falimentat în această privință: „Când a îmbătrânit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alți dumnezei; și inima nu i-a fost în totul a Domnului Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său, David“ (1 Împărați 11:4). Deciziile greșite, luate în favoarea firii pământești, rup ocrotirea și umbra binecuvântărilor de sus, apoi aduc pierdere. Mănat de iubire, crezându-se tare și văzându-se favorizat de Dumnezeu, Solomon și-a adus neveste despre care Dumnezeu a spus: „Să nu intrați la ele și nici ele să nu intre la voi; căci v-ar întoarce negreșit inimile spre dumnezeii lor“ (1 Împărați 11:2).

Privind la greșeala enormă a lui Solomon le spunem tuturor celor care L-au primit pe Domnul Isus în inima lor: „Fii credincios lui Dumnezeu, pentru binele sufletului tău și chiar pentru binele copiilor tăi“. Învățăm din viața acestui mare om că un început bun nu este de ajuns și nicio viață lungă trăită în ascultare de Dumnezeu nu este de ajuns; este nevoie de un sfârșit bun, în credincioșie față de Dumnezeu. Se spune că atunci când omul îmbătrânește îi „vine mintea la cap“, dar în cazul lui Solomon a fost exact invers. Pentru că unii se lasă biruiți, „târâți“ spre păcat, Domnul Isus a spus că unii dintre cei dintâi vor fi cei de pe urmă

(vezi Luca 13:30). Totul era în favoarea lui Solomon, dar el nu a fost mulțumit să rămână în limitele impuse de legea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Trebuie să avem grijă să nu „stricăm Cuvântul“ trecând peste ce este scris, pentru că întotdeauna sunt urmări nedorite.

Solomon a primit sfaturi bune de la tatăl său, David (vezi 1 Împărați 2:1-10), ca să izbutească în conducerea poporului Domnului, dar nu le-a ascultat până la capăt. Putem spune că Solomon a umblat mult cu Domnul; îți trebuie timp ca să scrii o mie cinci cântări (vezi 1 Împărați 4:32). Fiind un foarte bun organizator și arhitect, Solomon a început și a terminat proiectul de construire a Templului – un proiect sacru, la 400 de ani după robia din Egipt, în al patrulea an al domniei lui. Era în vremea când iubea pe Domnul cu toată inima; scrierile vechi spun că a folosit peste 20 de tone de aur în construirea Templului care a fost un punct spiritual de unitate a Israelului. Totuși, el „s-a lăsat târât“ unde un om înțelept nu s-ar duce. Chiar dacă vedem că am lucrat ceva pentru Domnul și avem mulți ani de slujire, nu trebuie să uităm de exemplul Solomon; numai cel care va fi credincios până la moarte va primi cununa vieții (vezi Apocalipsa 2:10). „Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă“ (1 Corinteni 10:12).

Solomon a cerut ce trebuie de la Dumnezeu și a primit ce a cerut. Asta nu i-a fost de ajuns ca să-și păzească inima, deși chiar el a spus că a o păzi este cel mai important (vezi Proverbele lui Solomon 4:23). „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate să o cunoască?“ (Ieremia 17:9). A fost o vreme când Solomon a recunoscut că Dumnezeu a fost cel care l-a întărit și l-a urcat pe scaunul de domnie (1 Împărați 2:24); totuși, în timp, deși avea sute de neveste, plăcerile neîngăduite l-au făcut să cadă. Solomon a fost omul care a știut să se roage în așa fel încât să primească răspuns de la Dumnezeu. Totuși a venit o zi în viața lui când Dumnezeu și binecuvântările pe care le-a primit nu au mai fost suficiente pentru el; și astfel Solomon l-a întors spatele. Când

a încetat să umble pe calea tatălui său, David, Dumnezeu nu numai că i-a ridicat vrăjmași (vezi 1 Împărați 11:14-25), dar, de asemenea, a rostit o judecată împotriva lui: „Voi rupe împărăția de la tine“.

Istoria căderii casei lui Solomon ne atenționează cu privire la pericolul compromisului cu cei cu care Dumnezeu spune să nu avem de-a face. Mulți oameni se joacă cu păcatul, dar într-o zi își dau seama că inima lor, care odată a fost a Domnului, nu mai este la fel. Urmează o aventură nebună pe câmpia compromisului, prin care a trecut și Solomon, încercându-și inima cu tot ce i-a cerut ea. La sfârșit el a spus că totul este deșertăciune, dar ce s-a scris despre el în cer a făcut să fie rostită o sentință aspră. „Uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“ (Isaia 6:16). Ne poate fi de folos să luăm seama la ce i s-a întâmplat lui Solomon ca să alegem să ne ferim de tot ce ni se pare rău (vezi 1 Corinteni 10:11). Fii credincios până la moarte și vei primi și tu cununa de biruitor!

Amin

48

NERĂBDAREA CU DUMNEZEU

„Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului.“
Plângerile lui Ieremia 3:26

Un copil în vârstă de patru ani a cerut de la mama lui un lucru important și mama lui i-a spus că trebuie să se roage Domnului Isus pentru acel lucru. S-au rugat amândoi și imediat după aceea copilul a întrebat: „Ce a zis?“ Mama copilului a încercat să-i explice că uneori durează un timp până primești ceea ce ceri; copilul, indignat, a spus: „Vrei să-mi spui că noi am lăsat mesaj la robotul telefonului? El nu a fost acolo?“

Când îi promiți copilului un lucru sau mergi cu mașina într-o călătorie mai lungă, el te tot întreabă: „Când vei face ce ai promis?“ sau „Cât mai avem de mers?“ Uneori noi avem tendința să ne asemănăm cu copilul nerăbdător în așteptarea răspunsului lui Dumnezeu. De la noi, care avem cuvântul lui Dumnezeu, se așteaptă mai multă răbdare. „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui“ (Eclesiastul 3:11). Răbdarea este o roadă a Duhului Sfânt în viața noastră (vezi Galateni 5:22). Trebuie să avem îndelungă răbdare nu numai cu semenii noștri, ci și atunci când așteptăm un răspuns la rugăciune (vezi Evrei 6:15). După ce suntem convinși că nu la noi este motivul întârzierii răspunsului cerut, trebuie să așteptăm momentul hotărât de Dumnezeu. „Căci aveți nevoie de

răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit“ (Evrei 10:36). La fel ca niște copii, noi trebuie să învățăm să nu fim nerăbdători cu Dumnezeu; iar dacă nu avem răbdare, o putem cere; „... știm că necazul aduce răbdare“ (Romani 5:3).

Un predicator cunoscut pentru blândețea și pentru răbdarea lui, așa cum se cere să aibă orice lucrător (vezi Tit 2:2; Efeseni 4:2), a fost surprins odată umblând repede dintr-un colț al încăperii în celălalt. Mirat, cineva din încăperea l-a întrebat: „Care este problema?“ Omul cu pricina a răspuns: „Problema este că eu sunt foarte grăbit cu situația în care mă găsesc și Dumnezeu nu este“. E ușor să devii nerăbdător cu Dumnezeu, mai ales când suferi, dar noi suntem doar niște oameni; de aceea gândurile și căile Lui sunt foarte diferite de ale noastre (vezi Isaia 55:8). Pentru că majoritatea avem această slăbiciune, nerăbdarea cu Dumnezeu, trebuie să privim la pericolul pe care această stare îl prezintă în viața noastră. Împăratul Saul a fost nerăbdător și nu a mai așteptat sosirea lui Samuel în tabără; a adus el jertfa, ca să nu scadă moralul oamenilor, dar nerăbdarea în această situație l-a costat mult (vezi 1 Samuel 15:14). Putem învăța de la Moise ce înseamnă să fim nerăbdători cu Dumnezeu, chiar dacă dorim lucruri bune. Moise a ales să fie cu cei din neamul lui care mai aveau o măsură de credință în Dumnezeul cel adevărat, în loc să rămână și să trăiască la palat, ca egiptean, în bogăția și în slava pe care o pot da lucrurile pământești. „Moise a învățat toată învățătura Egiptului. Era puternic în vorbe și în fapte“ (Faptele apostolilor 7:22).

S-a născut într-o vreme de necaz, când israeliților care trăiau ca robi ai egiptenilor li s-a poruncit să-și arunce băieții nou-născuți în Nil, pentru că numărul lor mare prezenta un pericol pentru egipteni. Dând dovadă de încredere și trăgând speranță în ce poate face Dumnezeu, mama lui Moise l-a pus pe pruncul Moise într-o cutie pregătită cu lut și cu papură, ca să nu pătrundă apa, ca apoi să-i dea drumul pe apa Nilului. După aranjamentul coordonat de

Dumnezeu, fata lui faraon l-a găsit și l-a crescut, angajând-o ca doică exact pe mama copilului. Ea i-a spus lui Moise cine era și care era situația poporului din care se trăgea, care în patru sute de ani se transformase dintr-o familie într-un popor de milioane de oameni. Moise a știut promisiunea făcută de Dumnezeu poporului (vezi Genesa 15:13,14); de asemenea, știa că Dumnezeu l-a scăpat de la moarte când era copil și socotind anii, a crezut că are destinul de a elibera poporul, ale cărui strigăte au ajuns până la Dumnezeu. Uitându-se la cunoștințele lui militare și organizatorice, a fost convins că el este omul potrivit pentru a elibera și a duce poporul în Canaan.

Dar Dumnezeu tăcea. Dumnezeu nu dădea niciun semn care să-l încurajeze în direcția respectivă și în el creștea mânia față de egipteni. Frustrat de situație, când a ieșit între muncitori, a văzut un egiptean care a omorât un israelit în bătaie. Biblia ne spune că „mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu“ (Iacov 1:20). Moise credea că toți cei din Israel îl vor accepta ca conducător al unei revolte, dar nu a fost așa, pentru că Moise a luat-o înaintea Domnului de unul singur. Când a vrut să mai facă dreptate unui alt om, i s-a adus aminte de crima lui, ale cărei dovezi le ascunsese. Aici vedem ispita care pânzește pe oricine care se lasă biruit de mânie. Unii, chiar dacă nu se mânie, își permit să cârtească împotriva Domnului dacă nu primesc răspunsul așteptat de la Dumnezeu (vezi Numerii 11:1). De aceea „bine este să aștepți în tăcere ajutorul Domnului“ (Plângerile lui Ieremia 3:26).

Moise, plin de râvnă pentru a face ce a crezut el că este bine, a trebuit să fugă în pustie, unde a trăit ca păstor 40 de ani. Și-a format acolo o familie până la „vremea hotărâtă“, când Dumnezeu l-a chemat să scoată poporul din robie. Nerăbdarea cu Dumnezeu este o problemă care ne vizează pe toți. Uneori nu este ușor a aștepta „vremea hotărâtă“ de El pentru un anumit lucru, dar cel care așteaptă răbdător dă dovadă de maturitate. Nerăbdarea ne poate face să comitem greșeli; iuțimea trebuie eliminată din viața noastră. Unul dintre cele mai bune medicamente pentru iuțime

este postul. „Lasă mânia, părăsește iuțimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău“ (Psalmul 37:8). Practic vorbind, se poate întâmpla ca cineva să observe că ceva nu decurge cum crede că ar trebui în biserică; dacă vede că păstorul nu acționează și conducerea nu zice nimic, îndrăznește el să acționeze și să tulbure întreaga biserică. Este bine să ai răbdare cu astfel de lucruri, mai ales când ele sunt responsabilitatea altcuiva.

Mânia este, de asemenea, pe lista cu păcatele grele ale firii pământești (vezi Galateni 5:20), de aceea ea trebuie eliminată; mânia „nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu“ (vezi Galateni 5:21). Lipsa răbdării ne poate face să credem că Dumnezeu nu face nimic pentru cauza noastră pentru că nu-L interesează sau poate că are nevoie de ajutorul nostru, cum am văzut că a făcut Avraam cu Hagar. „Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape“ (Iacov 5:7, 8). Nerăbdarea poate lucra în detrimentul nostru. Întrebarea care apare este: cum să așteptăm ca Dumnezeu să lucreze? Trebuie să știm, întâi de toate, că El nu întârzie și nici nu este grăbit să facă o lucrare. „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui“ (Eclesiastul 3:11a); El poate face mai mult decât cerem sau gândim noi. Avraam a vrut un fiu, dar Dumnezeu i-a dat o națiune, un popor care să-i poarte numele până în ziua de astăzi.

Pentru că „multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte“ (Proverbele lui Solomon 14:12), cel mai bun lucru pe care îl poți face în timpul de așteptare este să încerci să rodești, cum a făcut Iosif. Dumnezeu i-a arătat vise minunate care-i promiteau lucruri deosebite, dar mai întâi a trebuit să înfrunte respingerea și invidia fraților săi. A fost credincios în acea suferință, apoi a rămas credincios când a fost acuzat pe nedrept în casa lui Potifar. Visul promițător încă era în mintea lui și a așteptat, rămânând credincios, chiar dacă a stat câțiva ani în

închisoare. Nu găsim că Iosif ar fi spus: „Cât să aștept? Până când?“

Chiar dacă a dorit mult izbăvirea când era la strâmtorare, Iosif a rămas credincios Domnului, apoi a fost ridicat așa cum nimeni nu s-ar fi așteptat. Chiar și Domnul așteaptă; El așteaptă ziua când va pune capăt păcatului, când va fi cu Biserica Sa (vezi Evrei 10:13). El vrea ca și noi să așteptăm cu răbdare răspunsul Său, folosind timpul pentru a face ce este bine și plăcut Lui. În ceruri ne așteaptă o răsplată pentru credincioșie, dar trebuie să o așteptăm cu răbdare (vezi 2 Timotei 4:8; Evrei 10:35).

Dacă ai acționat fără să aștepti ajutorul sau sfatul Domnului, pentru că astăzi încă mai este o zi de har, trebuie să știi că Dumnezeu este bun și îți dă șanse celui care se pocăiește. L-a iertat pe David, care a păcătuit mult, și l-a iertat pe Petru când s-a lepădat de El. Dacă nu simți că ești iertat, cere-I astăzi iertare cu sinceritate. Dumnezeu este un Dumnezeu iertător (vezi Psalmul 99:8) și iartă pe oricine vine la El cu pocăință.

Amin

49

ABUZUL RELIGIOȘILOR

„Deci toate lucrurile, pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac.“ Matei 23:3

Textul din care face parte versetul de mai sus surprinde o zi din viața Domnului Isus pe pământ, când învăța ucenicii și noroadele care Îl înconjurau și-L ascultau cu plăcere (Marcu 12:37). Purtând în inimi scopuri întunecate, prezenți la aceste cuvântări erau de multe ori aceia care erau considerați a fi cei mai religioși, cei mai buni cunoscători ai Legii și, de asemenea, erau considerați a fi cei mai aproape de Dumnezeu oameni. Acești oameni erau fariseii și cărturarii care, din cauza invidiei, cu toate că vedeau minunile făcute de Domnul Isus, au ales să fie împotriva Domnului Isus. Aceștia abia așteptau să stea pe scaunul desemnat în sinagogi a fi scaunul lui Moise, ca să învețe pe alții, însă, expunând intențiile lor egoiste, cuvintele Mântuitorului îi descalifică de la această poziție. „... Voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre“ (Matei 23:13).

Trebuie să știi scopul unui lucru sau este foarte posibil să ajungi să abuzezi de acel lucru. În cazul unei dureri de cap omul ia două medicamente specifice pentru a ameliora acest fel de durere, dar dacă ia o cutie întregă se numește abuz. Dacă nu știi

scopul soțului sau al soției sau chiar al copiilor este posibil să afli că, în fața oamenilor și chiar a Cuvântului, ești un abuzator. Poți să abuzezi programul de lucru mergând târziu, luând pauze prea lungi sau plecând mai repede decât când ai semnat în contract că o să pleci. Din cuvintele adresate de Domnul Isus acestui grup de elită al țării, format din cărturari și farisei, reiese că poți abuza și casa de rugăciune, religia și chiar amvonul. Când nu știi scopul unui lucru ghicești sau experimentezi, pierzând astfel timp prețios, de aceea trebuie să știm că numai creatorul unui lucru sau al unei situații știe cel mai bine scopul aceluia lucru.

În acest capitol, Domnul Isus se adresează acestor oameni care, nerespectând prioritățile date de Dumnezeu prin Lege (Mica 6:8), au ajuns să abuzeze de drepturile pe care le aveau în credință sau, cum o numesc unii, în religiunea lor. Domnul Isus a descris într-un mod specific și chiar dur felul greșit al fariseilor de a sluji lui Dumnezeu ca și cum ar fi spus restul oamenilor: „Dacă vreți să vedeți ce înseamnă a abuza de religie și a fi mânat de o mândrie spirituală, uitați-vă la oamenii aceștia!“ Fariseii și cărturarii erau oameni care vroiau întâietatea între oameni, vroiau locul de cinste la ospete și dacă era oferit vreun titlu de cinste îl doreau ei. „Mândria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii“ (Proverbe 16:18). Acești oameni cunoșteau din Scripturi multe lucruri pe care oamenii de rând nu le cunoșteau și nici nu aveau acces la ele. Vroiau să fie recunoscuți, apreciați și onorați pentru aceasta, dar Domnul Isus nu a fost impresionat de ei ci, mai degrabă, a fost dezamăgit și chiar dezgustat de felul lor de a gândi despre ei înșiși, neevitând să le spună ceea ce trebuiau ei să audă. „... Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți“ (Iacov 4:6).

Pe măsură ce studiezi cuvintele „mândru“ și „mândrie“ în Scriptură poți să vezi cât de mult stă Dumnezeu împotriva acestor lucruri. Dacă vrem ca Domnul să fie de partea noastră (Psalmii 18:6) trebuie să distrugem această trăsătură luciferică din inima noastră pentru că nu vrem să-L avem pe Domnul ca vrăjmaș.

„Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10:31). Dumnezeu promite să dezlănțuie o adevărată campanie a mâniei Lui împotriva mândriei pe care nu a suportat-o în Lucifer și pe care nu o acceptă nici în sufletele acelor care vor să ajungă în cer (Leviticul 26:18, 19).

Unul dintre motivele pentru care omul nu se pocăiește este mândria, iar El are felurite metode de a zdrobi mândria și încăpățânarea omului. Omul nu ascultă de Dumnezeu pentru că nu se teme de El, pentru că iubește păcatul, pentru că el crede că știe mai bine ce și cum trebuie să facă. „Cel rău zice cu trufie: „Nu pedepsește Domnul! Nu este Dumnezeu!...” (Psalmii 10:4). Cu toate că fariseii aveau Legea cu care se lăudau, se pare că au uitat avertizarea care le spune că mândria îi poate face să-L uite pe Dumnezeu, care i-a scos din Egipt (Deuteronom 8:14). Nici noi nu trebuie să uităm că El ne-a scos și pe noi din Egiptul păcatului. Iacov merge mai departe și spune că mândria ne face de-a dreptul vrăjmași cu Dumnezeu (Iacov 4:4-8). Odată ce omul acceptă mândria în inimă, aceasta îl face să caute prietenia lumii, aplauzele și aprecierile lumii și pozițiile de prestigiu, chiar dacă nu se califică pentru ele.

Privind la exemplul pe care-l avem în viața fariseilor, este de dorit să detectăm în noi mândria, să o recunoaștem și să o scoatem afară înainte ca Dumnezeu să facă El acest lucru. Toți oamenii suntem un exemplu, bun sau rău, și fariseii au fost un exemplu al felului în care Dumnezeu ne-a spus să nu fim. Răul acesta stă în faptul că doreau să fie observată religiozitatea lor (Matei 23:13, 14) în felul în care făceau rugăciuni, în felul în care dădeau bani și în felul în care posteau. Neprihănirea lor era afișată și trâmbițată ca să impresioneze oamenii și, în loc de răsplată, Domnul Isus spune că se pot aștepta la osândă. Aceste trei lucruri sunt parte din trăirea creștină de astăzi, dar faptul că nu căutăm înadins să se vadă că noi facem aceste lucruri arată că avem credință în Dumnezeu, care cunoaște lucrurile ascunse (Matei 6:4, 6, 18). Milostenia, postul și rugăciunea nu sunt un spectacol, ci trebuie să

fie expresia sufletului sincer care crede și-L onorează pe Dumnezeu. Creștinul adevărat devine expert la a face binele în ascuns fără să se mândrească, chiar dacă acest fel de fapte ajung să fie cunoscute. Domnul Isus s-a mâniat din cauza abuzului acelor oameni religioși și prin cuvintele tari pe care le-a avut pentru farisei, parafrazând, putem spune că le-a spus lor atunci și nouă astăzi că nu merge așa în Împărăția Lui. Noroadele erau obișnuite să dea cinste fariseilor pentru expunerea religiei lor, dar Domnul Isus, în cuvântările Lui cu fariseii, răstoarnă aceste valori și priorități omenești. „Dar mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă, și mulți din cei din urmă vor fi cei dintâi” (Matei 19:30).

Privind la viața trăită în credință, am putea spune că Dumnezeu a înghesuit în ea tot felul de experiențe prin care să învățăm să umblăm după cinstea pe care o dă Cerul celui ascultător și nu după slava oamenilor, cum au făcut unii fruntași care, deși au văzut minunile făcute de Domnul Isus și au crezut în El, iubind slava oamenilor mai mult, au ales să se rușineze când li s-a spus că sunt de partea Lui (Ioan 12:42, 43). Dacă între oameni se folosește expresia care spune „cunoște-ți locul”, noi, ca robi ai Domnului, trebuie să ne cunoaștem locul de a fi smeriți, deoarece am primit iertarea nu ca merit ci ca dar, prin harul lui Dumnezeu, și astfel să nu ne exprimăm credința cum au făcut fariseii.

Dumnezeu care este drept ne vede calificați sau necalificați pentru o slujbă deosebită după ce vede în inima noastră și nu după ce spunem noi sau oamenii despre noi. Titlurile pot fi periculoase pentru unii pentru că îi separă pe aceia care se numesc între ei frați, adică egali. Totuși calificarea pentru slujbe este o oportunitate deschisă înaintea fiecărui credincios după înzestrarea primită și binele pe care-l poate face Bisericii lui Dumnezeu. „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru” (Matei 23:11). Pentru majoritatea credincioșilor este greu să detecteze momentul de abuz al mândriei din inima lor de aceea este bine să cunoaștem simptomele inimii care se joacă cu mândria. Ai fost vreodată supărat pe lider pentru că lucrurile nu merg cum ai vrea tu să

meargă în biserică? Te-ai supărat pentru că ideea ta, dorința ta, nu a fost luată în seamă? Te simți ignorat pentru că tu crezi că meriți mai multă atenție? Te simți iritat pentru că nu este apreciată îndeajuns contribuția ta? Aceste întrebări au menirea să detecteze mândria din inimă. Trebuie să nu uităm că suntem slujitori ai Marelui Împărat și trăim pentru aprecierea Lui, nu pentru aprecierea altor slujitori ca noi. „Oricine se va înalța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat“ (Matei 23:12).

Cunoscând această formulă a Împărăției ar trebui să fie ușor pentru orice suflet, care vrea să fie înălțat, să-și atingă scopul. Exemplul nostru este viața Domnului Isus și nu este cinste mai mare pentru un om ca aceea de a încerca să-I semene Lui tot mai mult, pe zi ce trece. Aceasta înseamnă smerenie, înseamnă a lucra mult spre binele altora, înseamnă a nu face teologie din ce El nu a făcut teologie. Dacă 20 de oameni taie un lemn la măsura de un metru folosind ca măsură lemnul tăiat de cel de lângă el, este foarte posibil ca ultimul, dintre cei 20 care taie lemnul, să aibă un lemn de măsură diferită de măsura lemnului tăiat de primul om.

Pe de altă parte, dacă fiecare dintre cei 20 de oameni folosesc același lemn ca măsură, este mult mai posibil să ai la sfârșit 20 de lemne tăiate la aceeași dimensiune. În același fel trebuie să urmărim învățătura Domnului Isus dată apostolilor și nu învățătura generațiilor trecute care fiecare a modificat puțin codul legii lui Dumnezeu în viața lor. Să nu uităm că judecățile Domnului țin-tesc împotriva mândriei și a ceea ce se împotrivesc dragostei. „Deci, dacă cineva se curăță de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 2:21). Curățarea inimii de lucruri ca mândria dă frumusețe sufletului pentru că atunci chipul și asemănarea lui Dumnezeu apare în viața celui care se sfințește în acest fel.

Amin

50

ALTARUL DE JERTFĂ

„Altarul să-l faci din lemn de salcâm; lungimea lui să fie de cinci coți, și lățimea lui de cinci coți. Altarul să fie în patru colțuri, și înălțimea lui să fie de cinci coți.“ Exodul 27:1

In acest mesaj vom avea ocazia să învățăm o lecție de la un altar care se deosebește de toate celelalte altare pe care le-au ridicat oamenii de-a lungul vremurilor. Este vorba de un altar construit de Moise după dimensiunile primite de la Dumnezeu; un altar pe care trebuiau aduse jertfele de ardere de tot înaintea lui Dumnezeu. În urmă cu câțiva ani, o revistă americană care se bucură de popularitate a făcut un sondaj între cei mai bogați oameni din țară, adresându-le fiecăruia trei întrebări: Cât ai fi de acord să cheltuiești pentru ca să ai un intelect remarcabil de bun? Cât ai cheltui pentru a găsi dragostea adevărată pe pământ? și Cât ai cheltui ca să ai un loc în Cer? În medie, punând o valoare numerică acestor stări de dorit, oamenii au spus, în aceeași ordine: 407.000 \$, 487.000 \$ și pentru a treia 640.000 \$.

Chiar dacă poate noi nu vom fi niciodată în categoria acelor oameni ca să putem cheltui atâția bani, totuși, cât ai cheltui pentru ca să ai acele lucruri? Răspunsul corect ar fi că acele lucruri nu pot fi cumpărate cu bani pentru că, deși poți cumpăra educație, nu poți cumpăra inteligență; poți cumpăra o persoană care să-ți

arate afecțiune, dar nu dragoste adevărată; cât despre „un loc în Cer“, Scriptura ne spune că mântuirea nu se poate cumpăra cu bani pentru că ea costă atât de mult încât la ea nu se poate ajunge decât primind-o ca dar de la Dumnezeu. Pentru ca să ai iertare de păcat se cere un alt fel de plată, se cere vărsare de sânge nevinovat. Oricâte biserici ai face, pentru oricâte odăjdii preoțești ai plăti sau oricâte orfelinatelor ai face, nu poți cumpăra mântuirea pentru sufletul tău (Romani 6:23).

În cartea Exodul găsim felul în care Dumnezeu i-a învățat pe israeliți să aibă de-a face cu păcatele de care se făceau vinovați. Printr-un aranjament temporar, până la venirea Domnului Isus, care avea să ștergă păcatele omenirii, israeliții trebuiau să aducă animale ca jertfă înaintea Domnului, ca mânia Lui să nu se aprindă împotriva celor păcătoși. Cel apăsător de vina păcatului trebuia să intre înaintea Domnului pentru a-și recunoaște vina, dar trebuia să plătească un preț pentru a intra în prezența Lui. Ca simbol al faptului că Dumnezeu locuia în mijlocul lor, Cortul întâlnirii era așezat în mijlocul taberei pentru că Dumnezeu dorea să fie centrul vieții lor după cum jertfa Domnului Isus este centrul și baza mântuirii noastre. În curtea Cortului, în mod repetat, se aduceau jertfe animale, care erau ca o valută în acea vreme. Altarul pe care se aducea jertfa era cea mai masivă parte a mobilierului din tot cortul și nimeni nu putea intra în prezența Domnului fără să aducă jertfă.

Preoții sfințeau altarul cu ardere de tot, aducând ca sacrificiu un miel dimineața și unul seara, iar această necesitate, de a folosi mereu și mereu altarul, făcea din el un obiect nu doar sfânt ci și extrem de important pentru fiecare preot care îndrăznește să intre înaintea Domnului și pentru fiecare israelit care mergea la Cortul întâlnirii, în căutare de iertare. Așa cum descrie textul citat la început, acest altar avea formă de cub, fiind făcut înocmai cum a cerut Dumnezeu. „Vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte“ (Exodul 25:40). Dimensiunile trebuiau respectate întrucât altarul era „... chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile

primite de Moise de la Dumnezeu“ (Evrei 8:5). În felul în care Moise a făcut lucrurile poruncite de Dumnezeu trebuia să fie o ilustrare a lucrurilor cerești, prezentând ca o machetă realității spirituale care comunică, lor și nouă, ceva despre cum sunt lucrurile din Cer.

Piesa centrală a Cortului era altarul, care comunica ceva despre natura păcatului pentru că slujba care se făcea spunea că mereu și mereu era necesară mijlocirea preoților și iertarea dată de Dumnezeu. Israelii nu-și puteau permite să devină melancolici, să fie copleșiți de emoții de milă față de animalul adus ca jertfă, pentru că în joc era iertarea lor sau osânda și pedeapsa lui Dumnezeu pentru vină. După Lege, ca să poată intra în prezența lui Dumnezeu pentru a primi iertare, trebuiau să aducă un animal de parte bărbătească, fără cusur (Leviticul 1:10-13).

Prima lecție pe care o putem învăța de la acest altar deosebit este că păcatul e un mare rău înaintea ochilor lui Dumnezeu. Este o ofensă care-L provoacă la mânie împotriva păcătosului și singurul fel de a evita pedeapsa este prin înlocuirea vinovatului; în cazul lor cu un animal fără cusur și în cazul nostru cu Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, adică Domnul Isus Hristos. „Ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“ (1 Petru 1:19).

O altă lecție pe care o putem învăța de la acest altar pe care preoții aduceau jertfe este că el prevestea ce va urma, adică prevestea jertfii Mielului lui Dumnezeu care avea să ridice păcatul lumii. „... Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!“ (Ioan 1:29). Prin acele ceremonii de la altar, Dumnezeu a ilustrat cum va avea de-a face cu păcatul nostru, în milă față de noi și în dreptate și pedeapsă asupra Aceluia care ne-a luat locul de vinovat. „Dar Hristos a venit ca mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna; în locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răs-

cumpărare veșnică“ (Evrei 9:11, 12). Noi, mult mai mult decât preoții care slujeau în Cortul întâlnirii, putem înțelege astăzi ce însemna slujba făcută la altar și slujba făcută de marele preot o dată pe an, când intra în locul Preasfânt.

A apărut un mit cu privire la preotul care intra acolo că ar fi fost legat de picior și ar fi fost tras afară dacă nu se mai auzeau clopoței, dar acesta nu este decât un mit. Haina marelui preot era impresionabil de frumoasă, împodobită cu clopoței de aur, rodii și pietre scumpe, dar în Ziua ispășirii intra în locul Preasfânt îmbrăcat doar în haine de in, iar perdeaua care separa acel loc Preasfânt era groasă de aproximativ un metru, fiind făcută din materiale suprapuse, spun scrierile vechi, și aceasta ar fi reprezentat o problemă serioasă la extragerea preotului cu funia. Altarul acesta era unic pentru că era făcut din lemn și știm că lemnul nu rezistă la foc. Cu meșteșug, învățat din înțelepciunea primită de la Dumnezeu, au îmbrăcat altarul în aramă, protejând astfel lemnul de salcâm, dar putem spune că altarul era din lemn după cum altarul pe care a fost pus Mielul lui Dumnezeu a fost din lemn, adică lemnul crucii pe care Domnul Isus a fost răstignit.

Putem spune că jertfa Domnului Isus a fost adusă pe un altar din lemn înaintea cerului, în fața soldaților și a martorilor care erau adunați în acea zi la Golgota. Lemnul de salcâm din pustie avea spini, iar când Domnul Isus a fost răstignit ostașii i-au împletit o cunună de spini și I-au pus-o pe cap în semn de batjocură. „Au împletit o cunună de spini pe care I-au pus-o pe cap și I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El, și ziceau: «Plecăciune, Împăratul Iudeilor!»“ (Matei 27:29). Altarul făcut de Moise avea patru colțuri de care puteau lega jertfa. „... Legați cu funii vita pentru jertfă și aduceți-o până la coarnele altarului!“ (Psalmii 118:27). Crucea pe care Domnul Isus a fost răstignit avea patru capete și din patru colțuri ale lumii oamenii aveau să vină la acest altar pe care Dumnezeu a jertfit ce a avut mai scump, ca ei să fie mântuiți. Ce L-a ținut pe Domnul Isus pe cruce, în pofida trecătorilor

care-L provocau să se dea jos de pe ea? A fost dragostea Lui pentru omul vinovat care nu ar fi avut altcumva cum să plătească pentru vină decât suferind pedeapsa veșnică a iadului. Domnul Isus s-a dus la cruce de bunăvoie, împlinind astfel dorința Tatălui Cereșc, de a crea un fond al iertării pentru oricine vine la El cu pocăință.

Majoritatea lucrurilor erau acoperite cu aur în Cortul întâlnirii, dar altarul era acoperit cu bronz, care înseamnă judecată, pentru că altarul era un loc al focului. Arama, care a fost folosită la construcția aceluia altar, era un aliaj de cupru și cositor și, într-un fel special, am putea spune că și Domnul Isus a fost un „aliaj“, pentru că El a fost pe deplin Om și pe deplin Dumnezeu, ca să poată fi un înlocuitor potrivit pentru om. El avea chipul lui Dumnezeu, dar a luat chip de om făcându-se astfel asemenea oamenilor (Filipeni 2:5-8). Niciun alt muritor nu s-ar fi calificat vreodată ca să reziste focului judecății lui Dumnezeu în locul nostru. Când au adus prima jertfă pe altarul acoperit cu bronz „un foc a ieșit dinaintea Domnului“ (Leviticul 9:23, 24) și focul este semnul prezenței lui Dumnezeu. Acoperitoarea pe care Dumnezeu a făcut-o primilor oameni le-a ascuns rușinea păcatului lor, iar sângele animalelor jertfite acoperea temporar vina aceluia care căutau să primească iertarea lui Dumnezeu.

Jertfa Domnului Isus nu a acoperit ci a șters pentru totdeauna vina celui păcătos care se căiește și își predă viața Domnului Isus. El a făcut tot ce era greu pentru tine, dar ție ți-a rămas să accepți această înlocuire ca fiind făcută în locul tău, ca să poți beneficia de ea. Israelitul care căuta iertare își punea mâinile pe capul animalului care murea pentru vina lui ca astfel să se identifice cu jertfa, să înțeleagă că plata păcatului este moartea. Când noi cerem să fim botezați în apă ne identificăm cu jertfa și moartea Domnului Isus (Romani 6:3, 4). Așa cum israelitul spunea: este pentru vina mea, noi privim la jertfa Domnului Isus și spunem: Îți mulțumesc că ai murit în locul meu. Prețul este plătit și pentru tine, trebuie doar să-L primești, dacă vrei să scapi de pedeapsă.

Nu-ți poți cumpăra mântuirea cu bani sau fapte bune, de aceea crede cuvântul Evangheliei care spune că Isus a venit ca să moară pentru cei păcătoși (Luca 19:10), botează-te în apă făcând astfel legământ cu Domnul Isus și trăiește-ți restul vieții cu folos pentru Împărăția lui Dumnezeu ca într-o zi să te poți bucura de o răsplată.

Amin

51

DE CE AU MERS MAGII LA IERUSALIM?

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim“ Matei 2:1

Când eram copil am aflat că magii s-au dus la Ierusalim ca să întrebe despre Împăratul de curând născut al iudeilor, ca să ceară poate direcții cum să ajungă la El, ca să I se închine, cum spune textul Scripturii. Am văzut reprezentări în care oameni sau copii au jucat rolul Mariei, al lui Iosif, al păstorilor, al magilor și chiar al lui Irod. A fost frumos să vezi cum vin păstorii la iesle și apoi magii, dar puțin duce în eroare acest fel de a prezenta povestea nașterii. Nu știm câți, dar știm că magii au ajuns acolo călăuziți de o stea; știm că au venit cu scopuri nobile ca să-I aducă pruncului Isus închinare și daruri. Eroarea în piesă consta în aceea că păstorii au mers la o iesle pe când magii au văzut Pruncul într-o casă. „Au intrat în casă, au văzut pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistierile, și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă“ (Matei 2:11). Se crede că magii au călătorit bine peste 1000 de km timp de două sau trei luni și au ajuns la casa unde era Pruncul între o lună jumate până la doi ani după ce Pruncul s-a născut. Nu este exclus că magii au venit din regiunea unde cu câteva sute de ani înainte Israel a fost dus în robie și nu

este exclus nici că ar fi fost studenți ai învățăturilor profetice scrise de Daniel, în care era amintit „Unsul“, adică Domnul Isus. Dacă au numărat cele 70 de săptămâni ale lui Daniel, de la darea poruncii de zidire a celui de-al doilea Templu, în timpul lui Artaxerxe (Ezra 7:6, 7), și au văzut steaua, au știut că ceva important se întâmplă. Ei au urmat steaua (Numeri 24:17) recunoscând că Dumnezeu face ceva deosebit.

Steaua prevestită în Numeri este doar una dintre sutele de profeții cu privire la Domnul Isus. Pe traseul parcurs de magi era practică tâlhăria din plin de aceea și-au luat cu ei soldați și alai care probabil că depășea cu mult o sută de persoane. Este clar că Irod cel viclean a fost impresionat și s-a purtat politicos cu acești oameni deosebiți care au produs o mare zarvă în cetatea Ierusalimului. Dacă ar fi venit doar trei magi, Irod, care și-a omorât o parte din familie, ar fi încercat să controleze situația, dar din felul în care s-a comportat reiese că a fost rezervat și a plănuțit în ascuns împotriva Pruncului. Textul Scripturii ne spune că magii au văzut steaua după ce au ieșit de la audiența cu Irod. Aceași stea, pe care au văzut-o ei în răsărit, i-a călăuzit de la Irod până la casa unde era Pruncul.

Întrebarea care se naște este: de ce s-au mai dus pe la Irod dacă steaua i-a călăuzit din răsărit și mai departe spre casa căutată? Câteva întrebări scurte pot revela lucrurile care par a fi ascunse în umbră. Cine a făcut steaua? Răspunsul este Dumnezeu. Cine a condus steaua? Răspunsul este din nou Dumnezeu. Dacă steaua i-a dus la Irod înseamnă că Dumnezeu a vrut ca ei să meargă la Irod. Oare face Dumnezeu ceva ce nu este necesar, pentru că știm că nu face greșeli ca și GPS-ul, uneori? Dumnezeu nu a văzut potrivit să-i conducă direct pentru că trecuse mai bine de un an și jumătate și nimeni nu vestise încă prin Ierusalim, într-un fel vrednic de crezare, că s-a născut Împăratul iudeilor, chiar dacă tânăra pereche fusese la templu cu Pruncul, iar Ana și Simeon Îl recunoscuseră. Când Domnul Isus s-a născut, îngerii au fost trimiși din cer la zece km de Ierusalim, în Betleem, ca să ves-

tească păstorilor din câmp vestea bună că s-a născut în acea zi un Mântuitor. Ei nu au dus vestea la cea mai importantă cetate de acolo, care era Ierusalimul.

În Ierusalim era scaunul puterii și, deși subjugăți de romani, acolo era conducerea teocratică a preoților. Când un păstor duce o veste ca aceea, că s-a născut un Mântuitor, este luat în răs, dar Dumnezeu a ales să trimită oamenilor mari ai vremii de atunci niște oameni cu importanță mare care, cu alaiul lor, creau impresie, și impresie au creat, pentru că tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu Irod. Cu siguranță și mulțimile se întrebau: cine sunt? de ce au venit? ce înseamnă aceasta? Aceasta este ce a făcut Dumnezeu. Noi am zice că era mai impresionant să fi trimis îngerii la Ierusalim și nu pe câmp la păstori, dar acesta este felul în care lucrează Dumnezeu. El îngăduie ca lucrurile slabe să le facă de rușine pe cele tari (1Corinteni 1:27). Când s-a născut Pruncul, oamenii necărturari și simpli, chiar disprețuiți de restul, știau mai mult despre lucrurile importante pe care le făcea Dumnezeu atunci decât oamenii mari din Ierusalim.

Pentru sute de ani bisericile au crezut că trebuie să impresioneze oamenii ca să-i aducă la Hristos. Au clădit catedrale somptuoase cu geamuri frumos colorate care prezintă teme biblice; au angajat arhitecți, sculptori și pictori renumiți pentru decorul acestor clădiri; au pus în ele orgi și instrumente muzicale impresionante ca să atragă oamenii acolo, și i-a atras pe unii pentru un timp, dar problema a fost și este că Dumnezeu nu în felul acesta Își zidește Biserica. La fel ca și Legea cea veche, care putea fi folosită bine sau rău, și aceste investiții enorme făcute în clădiri pot fi bune, dar pot fi și o cursă. O vorbă veche a oamenilor spune: „cu ce îi câștigi cu aceea îi ții“, iar o vorbă de-a lui Napoleon spune: „cuceririle m-au făcut, cuceririle mă mențin“. De aceea, peste veacuri, Biserica s-a orientat în a se poziționa în lume ca să aibă tot mai multă putere, tot mai mulți oameni pe care să-i controleze, când de fapt Dumnezeu a vrut ca Biserica să se concentreze asupra mesajului „Isus“, așa cum a transmis apostolul Pavel bisericii din Corint.

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit“ (1 Corinteni 2:2).

Dacă biserica de astăzi este ocupată doar cu aparența, cu exteriorul oamenilor, cu dorința de a impresiona oamenii cu lucruri, se mută ochii acestora de la Evanghelie și puterea ei de a schimba oamenii în fapte noi. Dumnezeu nu a trimis îngerii la Ierusalim ca să-i impresioneze pe cei de-acolo ci a trimis magii pentru că a vrut ca ei să știe vestea bună și pentru că a știut că nimeni nu se va deranja să meargă să I se închine, poate doar cu gânduri rele. Când a auzit vestea că s-a născut un împărat, obsedat de a ține puterea, Irod a devenit un om interesat în ce au spus Scripturile, dar și cetatea plină de forfotă s-a tulburat pentru că mai târziu a devenit o lucrare care i-a îngrozit, după ce Irod a omorât pruncii de la doi ani în jos.

Domnul Isus a început viața în locuri smerite cum au fost Betleemul și Nazaretul, dar mai târziu Ierusalimul a devenit centrul atenției Lui, deoarece a știut, conform Scripturilor, că acolo avea să fie condamnat și omorât. Toată misiunea Lui a fost legată de ce avea să se întâmple acolo când, la insistența preoților, a fost dat la moarte pe cruce ca astfel să poată fi Salvatorul nostru al tuturor celor care am crezut în El. Ierusalim, cetatea păcii, a fost locul unde El și-a dus la îndeplinire misiunea murind și înviind. Acolo și numai acolo se sărbătorea Paștele o dată pe an de către tot poporul și acolo, o dată pentru totdeauna, Domnul Isus s-a adus ca jertfă de bună voie pentru omeniarea care L-a primit într-un fel așa de ostil.

Dumnezeu i-a trimis pe magi la Ierusalim pentru că Ierusalimul a fost și este important pentru El. Pe lângă dragostea arătată de către Dumnezeu pentru omul păcătos, putem învăța din narațiunea adevărată a nașterii Mântuitorului că mesajul Lui este trimis la toți oamenii. Gândește-te la cineva de care nu-ți place, crezi că ai putea să faci un gest de bunătate, asemănându-te astfel cu Dumnezeu, și să-i faci un bine sau un lucru de care să se bucure? Așa a făcut Dumnezeu cu noi. El s-a uitat la mine când

eram un păcătos și nu a spus: „Îmi pierd timpul cu el!“, ci mi-a dat șansă după șansă până am răspuns chemării Lui la mântuire și, primind „darul nespuse de mare“, am început să merg pe calea care duce la Cer. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16). Și-a dat tot efortul, a cheltuit enorm, a sacrificat pentru tine și pentru mine ca să fim mântuiți. El nu a vrut să impresioneze pe nimeni ci, în bunătate doar, a vrut să ne mântuiască după planul divin făcut în Cer și totuși este ignorat de mulți. Cunoscând că Domnul Isus a venit prin Maria și nu de la Maria, să învățăm ce înseamnă supunere și ascultare de Dumnezeu de la ea și de la Iosif, pentru ca la această sărbătoare festivă Domnul Isus să fie darul cel mai prețuit în viața noastră.

O fetiță a fost întrebată dacă a primit tot ce a dorit la această sărbătoare și ea a spus că nu tot, dar, până la urmă, a spus ea, nu este ziua mea ci a Domnului Isus. Tu ai primit cadouri sau poate nu ai primit nimic, dar darul cel mai mare care este în fața ta este darul mântuirii prin credința în Domnul Isus. Sufletele sunt câștigate nu de clădiri cu interioare impresionante ci de dragostea lui Dumnezeu care s-a întrupat ca să moară pentru omul păcătos. Dacă Domnul Isus nu este Mântuitorul tău, pleacă-ți genunchii înaintea Lui și cerând vei primi darul Lui care este mântuirea, iar tu dă-I ca dar inima ta ca să sărbătorești nu doar aici pe pământ ci și în veșnicie.

Amin

52

CUM VA FI ÎN NOUL AN?

„... Niciodată n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.“ Evrei 13:5

Într-un almanah al fermierilor era descrisă povestea unui fermier care se lăuda că el știe când va ploua. Acel om a spus că atunci când vacile lui stau culcate plouă a doua zi, iar când stau în picioare nu plouă. Amuzat fiind de această teorie cu care acel om se pretindea a fi în stare să prezică vremea, un vecin l-a întrebat ce înseamnă când jumătate din vaci stau culcate și jumătate stau în picioare. Fermierul a spus că o asemenea situație înseamnă 50% ploaie și 50% vreme bună. Prezicerea vremii și chiar a viitorului a fost unul din interesele oamenilor chiar de la începutul istoriei omului. Oamenii au fost gata să treacă limitele îngăduinței lui Dumnezeu încercând să se folosească de puterile întunericului ca să afle ce va fi în viitor.

În America există un om care lucrează cu puterea întunericului care, pentru a-și aduna admiratori, prezicea ce se va întâmpla în anul care urma cu anumite celebrități de la Hollywood. Dacă avea o acuratețe de 60% sau 70%, oamenii spuneau că se merită să asculte ce are de spus. Când vorbim despre felul în care oamenii cu slujba de proroc al lui Dumnezeu vesteau ce va face Dumnezeu în viitor, vorbim despre o slujbă specială și chiar periculoasă, pentru că aceștia trebuiau, în vremea Vechiului Testament, să fie de o

acuratețe de sută la sută, altfel trebuiau omorâți pentru îndrăzneala lor (Deuteronom 18:20-22). Curiozitatea cu privire la viitor, în cei mai mulți oameni, este ca și o mâncărime lăuntrică și, cunoscând că a folosi sursele întunericului înseamnă moarte (Mica 5:12; Apocalipsa 21:8), felul corect de a ne adresa acestei stări este să-L întrebăm pe Acela care nu numai că ține viitorul în mâna Lui, dar îl și controlează, adică pe Dumnezeu (Iov 38, 39).

Pentru că Dumnezeu nu greșește, pe baza a ceea ce spune El în Scriptură, putem și noi, într-o oarecare măsură, prezice viitorul cu acuratețe. „... Niciodată n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5). Cu un procentaj de acuratețe de sută la sută pot să spun pentru mine și pentru oricare dintre copiii Domnului, care trăiesc în ascultare de Cuvânt, că Dumnezeu, în anul care ne stă în față, va fi cu noi; că niciodată nu ne va lăsa și cu niciun chip nu ne va părăsi. Această promisiune nu este ceva nou pentru că a fost rostită de Dumnezeu și în vechime în dreptul aceluia care au ales să-I fie credincioși. „Domnul Însuși va merge înaintea ta, El Însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme, și nu te înspăimânta!“ (Deuteronom 31:8).

Dumnezeul nostru, care este „credincios și fără nedreptate“ (Deuteronom 32:4), a făcut acest fel de promisiune și lui Iacov, la Betel: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun“ (Genesa 28:15). A făcut apoi acest fel de promisiune lui Iosua: „Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi“ (Iosua 1:5). Dumnezeu a făcut această promisiune condiționată de ascultare în trecut și acum El ți-o face ție. Această promisiune nu trebuie interpretată greșit crezând că în anul ce ne stă înaintea nu vom avea necazuri, pentru că ele sunt parte din traseul vieții (Ioan 16:33) și noi știm că avem un vrăjmaș care își va da tot interesul să ne facă viața grea, un vrăjmaș care răcnește ca un leu (1 Petru 5:8) căutând să ne înfrice, dar având promisiunea Leului din seminția lui Iuda (Apocalipsa

5:5) putem să alungăm frica și neliniștea, pentru că noi, ca robi ai Domnului, suntem în mâna Lui. „Mâna mea îl va sprijini și brațul meu îl va întări“ (Psalmii 89:21; Isaia 43:13). Chiar dacă viața este parcă presărată cu necazuri avem cea mai importantă făgăduință că mâna care a creat totul și nu dă niciodată greș veghează asupra noastră și nimic, în afară de ceea ce El îngăduie, nu se va întâmpla în viața noastră (1 Corinteni 10:13).

Printr-un vis, Dumnezeu a vestit în viitorul vieții lui Iosif lucruri mărețe, dar, înainte de a ajunge la acea stare de înălțare, Iosif a trebuit să sufere răutatea fraților lui, a trebuit să lucreze ca sclav, a suferit nedreptatea acuzării unei femei și a stat uitat vreo paisprezece ani în închisoare, deși era nevinovat, dar în toate acestea Cuvântul spune că „Dumnezeu era cu el“ (Genesa 39:2, 3, 5, 21, 23). Pentru că Dumnezeu a fost cu El și el l-a rămas credincios, Dumnezeu l-a ridicat de la a fi rob la a fi al doilea în împărăție. Privind la faptul că același Dumnezeu îți promite și ție că va fi cu tine, ești tu gata să-I fii credincios indiferent de situație? Avem de câștigat totul dacă răspunsul nostru este da și avem de pierdut totul dacă ascultarea noastră este condiționată de vremea bună a binecuvântărilor.

Ceva asemănător cu ce i s-a întâmplat lui Iosif, i s-a întâmplat și lui David. A fost uns ca împărat, dar au trebuit să treacă ani mulți, plini de pericole de tot felul, până când a ajuns să fie împăratul lui Israel. Dumnezeu a fost cu David când s-a luptat cu leul și cu ursul și a fost cu el când l-a omorât pe Goliat. „În Tine, Dumnezeule, mă încred: să nu fiu dat de rușine, ca să nu se bucure vrăjmașii mei de mine!“ (Psalmii 25:2). S-a încrezut în bunătatea și promisiunea ungerii pe care a primit-o și astfel a răzbit, ajungând să fie cel mai de seamă împărat al lui Israel. „Dar eu mă încred în Tine, Doamne, și zic: «Tu ești Dumnezeul meu!»“ (Psalmii 31:14). „Căci nu în arcul meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa“ (Psalmii 44:6). Cum este cu sufletul tău? Te încrezi tu în El că nu te va părăsi chiar dacă ai trece prin cuptorul încercării? Nimic altceva nu-ți poate da siguranța și pacea privind la

anul misterios care îți stă înaintea, de aceea decide să fii credincios lui Dumnezeu; slujește-I după Scripturi; „... Încrede-te în El și El va lucra“ (Psalmii 37:5).

Când stai „în picioare“ pentru ce este drept înaintea lui Dumnezeu, poate vei fi apreciat sau poate vei fi prigonit, dar nu uita că Acela care te urmărește cu privirea Lui, cu dorința de a vedea ceva pentru care să te răsplătească, este Dumnezeu care ți-a promis viață veșnică. „Căci ochii Mei sunt cu luare aminte la toate căile lor; ele nu sunt ascunse înaintea feței Mele, și nelegiuirea lor nu este ascunsă de privirile Mele“ (Ieremia 16:17), (Matei 5:11, 12). Daniel a fost aruncat în groapa cu lei, dar a rămas credincios Domnului. Estera și-a riscat viața pentru binele poporului lui Dumnezeu crezând în răsplătirile lui Dumnezeu. Cei trei tineri au ales să rămână fideli lui Dumnezeu chiar în fața cuptorului aprins. „Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului tău de aur pe care l-ai înălțat“ (Daniel 3:18).

Privind la ce urmează după această viață, privind la răsplătirile lui Dumnezeu, privind cu încredere la promisiunea lui Dumnezeu care spune că nu te va părăsi, poți să spui și tu că vei fi credincios Domnului? „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ (Apocalipsa 22:12). Fă ce trebuie și El nu te va părăsi. Ascultă de El și investește-ți viața în Împărăția Lui și vei fi bine păzit (1 Petru 1:5) și răsplătit (Matei 10:42; 19:29). Știind că totul este temporar pe pământ, pământul fiind un loc de testare și de selectare a celor care prin ascultare și har se fac vrednici pentru Împărăția lui Dumnezeu, se merită să investești tot ce ai, tot ce poți fi și face în această Împărăție, pentru că folosindu-ți viața în acest fel, o câștigi. „Cine nu-și ia crucea lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga“ (Matei 10:38, 39).

Dumnezeu nu a părăsit pe niciunul dintre ai Lui afară de Fiul Său, după planul pe care l-a întocmit. Fiul a fost părăsit pentru

câteva clipe când pe cruce a luat asupra Lui păcatul tău și al meu (Habacuc 1:13). Dumnezeu Tatăl L-a părăsit pe Fiul în acele clipe grele ca să poată să nu ne părăsească pe noi niciodată pentru că prin iertarea și harul creat la Golgota primim dreptul să ne facem copii ai lui Dumnezeu, mântuiți prin meritul sângelui Domnului Isus. Pentru că Dumnezeu este credincios promisiunilor pe care le face, avem dreptul să fim optimiști privind la anul care ne stă înaintea și chiar mai mult să fim fericiți pentru că Acela care a promis ca va fi cu noi este Bun, Milos și Atotputernic. „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip“ (Isaia 49:15).

Pentru anul care îți stă în față fă planuri să vestești îndurările Domnului și fă ceva deosebit de frumos pentru Domnul Isus (Marcu 14:6) ca El să se bucure de credința și dragostea ta pentru El care S-a făcut Mântuitorul tău (Isaia 63:7, 8). Când este nevoie ca cineva să facă o lucrare de sacrificiu în anul care vine, fii gata să spui: „Folosește-mă pe mine Doamne!“ În noul an, când îți va înmulți Domnul ce ai, nu uita că El face aceasta și ca să-ți mărească potențialul de a sacrifica pentru lucrarea Lui. Mulțumirea credinciosului vine din încrederea pe care o are în promisiunile lui Dumnezeu și din miile de gânduri care trec prin minte în fiecare zi. Fii sigur că Dumnezeu observă gândurile de mulțumire față de El.

Avem dreptul să căutăm fericirea și împlinirea pe pământ, dar nu înainte de a căuta binele sufletului nostru. Fericirea pe pământ înseamnă să te poți bucura de un maximum al valorilor și situațiilor dorite, dar fericirea și sănătatea sufletului stau în ascultarea și împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu (Psalmii 73:28). Privim spre anul cel nou cu încredere în Dumnezeu care promite și își ține promisiunea că va fi cu noi în toate zilele (Matei 28:20). În anul care vine: „Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie!“ (Psalmii 37:3).

Amin

AFIRMAȚII BIBLICE REFERITOARE LA NECESITATEA MÂNTUIRII

1. Toți oamenii sunt păcătoși, fără nicio excepție

„Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar... Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:10, 12, 23). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51:5). **Pentru că toți ne-am născut cu o natură păcătoasă, toți suntem păcătoși, indiferent câte păcate am comis.**

2. Consecințele păcatului sunt nefaste și veșnice

„...plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Nu doar moartea fizică, ci moartea a doua, adică iadul. „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15). **Este o imagine sumbră și înfiorătoare, dar afirmată cu tărie de Dumnezeu în Cuvântul Său.**

3. Există, însă, o speranță vie pentru orice păcătos, în meritele jertfei Domnului Isus Hristos

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:16, 36). **Aceasta este șansa uriașă, oferta harului lui Dumnezeu adresată fiecărui om, oricât de păcătos ar fi el.**

4. Orice om primește mântuirea prin credința în Isus Hristos

„Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și aceasta este în Fiul Său.

Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:11-13). „Căci tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9). **Poți fi iertat de toate păcatele tale și mântuit, chiar acum, chemându-L pe Domnul Isus în inima ta cu credință, prin rugăciune:**

Doamne, Dumnezeule, recunosc înaintea Ta că sunt păcătos, că Te-am întristat mult cu păcatele mele și eram condamnat la osânda veșnică. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai iubit așa de mult, încât ai dat pe Fiul Tău să moară în locul meu, pentru a-mi oferi iertarea de păcate și viața veșnică. Mă pocăiesc de toate păcatele mele și îmi exprim decizia de a mă întoarce cu adevărat la Tine.

Mărturisesc deschis credința mea deplină în jertfa Ta sfântă, Doamne Isuse, și decizia mea fermă de a Te primi chiar acum în inima mea ca Mântuitorul meu personal și Domnul vieții mele. Doamne Isuse, intră în inima mea, iartă-mi toate păcatele și schimbă-mi viața.

Începând de astăzi doresc să-mi subordonez viața voii Tale sfinte și să trăiesc în ascultare deplină de Tine, Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc Isuse că m-ai mântuit! Amin.

Confirm hotărârea mea prin semnătură:

Numele _____

Data _____

Dacă ai făcut rugăciunea cu sinceritate și credință deplină în jertfa Domnului Isus, acum tu ești mântuit. Dumnezeu te asigură că:

1. Păcatele tale sunt iertate (1 Ioan 1:8-9);
2. Tu ai acum viață veșnică (1 Ioan 5:11-13);
3. Acum ești un copil al lui Dumnezeu în familia Sa (Ioan 1:12);
4. Ești moștenitor al slavei Sale eterne (Romani 8:17);
5. El îți garantează siguranța mântuirii tale (Ioan 10:28).

Pentru întreținerea părtășiei tale cu Dumnezeu:

- Citește Cuvântul Său în fiecare zi și meditează la el;
- Dezvoltă zilnic o viață de părtășie cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Caută părtășia copiilor lui Dumnezeu într-o biserică unde se practică rugăciunea și predicarea Evangheliei, pentru a putea crește în credință și a dezvolta părtășia cu Dumnezeu și biserica Sa.

Acum, dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu și mântuirea, vei dori ca și altul să fie mântuit.

După ce ai citit această carte dă-o și altuia, care nu a găsit încă mântuirea în Domnul Isus Hristos, să o citească și să ajungă la cunoștința ofertei de iertare a lui Dumnezeu prin Domnul Isus.

Ne bucurăm că ai ajuns la finalul acestei cărți.

Dacă în urma citirii celor 52 de mesaje dorești să cunoști mai multe despre umblarea cu Domnul, să te apropii mai mult de Dumnezeu sau să-ți închini viața și inima lui Hristos, să începi să Îl urmezi pe Domnul, scrie-ne pe adresa de mai jos. Vom fi bucuroși să te susținem în rugăciune și să te ajutăm în dezvoltarea relației tale cu Hristos.

Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

Str. Cuza Vodă nr. 29

410097 Oradea

Tel: 0259-436 841

E-mail: spmcr@rdslink.ro